ANGELA ALEXIE

Lasă-mi o șansă

ALCRIS

Capitolul 1

– Doamna Garrett... Este chemată doamna Garrett.

Vocea indiferentă din difuzor o făcu să tresară pe tânăra femeie în halat, care citea în camera de îngrijiri medicale. Ridică receptorul, cu o expresie gânditoare în ochii mari cenușii, care rămaseră ațintiți asupra dosarului pe care-l studia. Făcu o adnotare în timp ce-i răspundea centralistei.

– Aici Lezlie Garrett... Foarte bine, mă duc acolo. Mulțumesc.

Se întoarse spre îngrijitoare și declară:

– Vreți să-i spuneți lui Billy Jansen că voi trece să-l văd curând, doamnă Lawrence? Dacă sunt căutată, voi fi la serviciul de chirurgie.

– Da, doamnă Garrett.

Thelma Lawrence o privi gânditoare pe Lezlie ieșind din birou. Ca marea majoritate a colaboratorilor, îngrijitoarea de la secția de pediatrie era intrigată de seducătoarea psihologă. Doamna Garrett nu făcea confidențe nici unuia dintre colegi și se concentra asupra muncii sale cu o eficacitate și o asiduitate apreciate de infirmiere. De când intrase în clinica particulară Riverview, acum mai mult de un an deja, un singur lucru se cunoștea despre ea: Lezlie Garrett era o practiciană fără pereche. Cu calificările sale, era de altfel de mirare că alesese să lucreze într-o instituție atât de modestă, în loc să candideze la un post important într-unul din marile spitale publice din Atlanta. Reverview se bucura de o excelentă reputație în domeniul chirurgiei ușoare, a urgențelor și a obstreticii, dar nu oferea posibilitățile unei cariere, pe care le deschidea un spital universitar cunoscut.

Lezlie intră în ascensor și apăsă pe butonul etajului șapte, înainte de a se rezema cu spatele de peretele metalic al cabinei. Îndepărtă în mod reflex câteva șuvițe de păr șaten-roșcat care scăpaseră din aranjarea cu grijă a cocului elegant. Această coafură îi degaja fața, punând în evidență fruntea bombată.

Era întotdeauna foarte conștientă de aspectul său fizic. De când acceptase postul de directoare de evaluări psihologice în această clinică de pediatrie din Atlanta, Lezlie se simțise observată, judecată. Ca și când i se pândea cea mai

mică slăbiciune, sau un semn de imperfecțiune. Așa că acorda aproape tot atâta atenție aspectului său ca și pacienților, preocupată să păstreze o înfățișare foarte profesională, care să nu se preteze nici unei ambiguități. În primele luni, câțiva colegi încercaseră unele avansuri sau comentarii măgulitoare, dar rezerva tinerei femei descurajase până la urmă chiar și pe cei mai tenaci admiratori. Deoarece adevărul era foarte simplu: Lezlie nu-și dorea câtuși de puțin să cultive relații personale. Nu avea nevoie de ele. Muncise din greu pentru a-și obține licența în psihologie, apoi gradul de conferențiar universitar și doctoratul. În timpul studiilor clinice obligatorii, suportase cu stoicism aluziile îndrăznețe ale tinerilor interni, înfruntându-i cu un dispreț glacial. Acum, ceea ce conta era doar meseria sa. Avea douăzeci și nouă de ani, trăia singură și fără legături, simțindu-se foarte bine.

Ascensorul se opri și Lezlie porni pe culoar însoțită de zgomotul ritmic al tocurilor înalte. La trecerea sa, mai mulți medici se întoarseră, admirând, în ciuda menținerii lor sobre, ușoara balansare a șoldurilor sau eleganța picioarelor. Cei pe care silueta perfectă și inteligența sa nu-i mai mira, erau fascinați de privire. Într-adevăr, în ochii cenușii se ghicea o anumită melancolie, iar gura mică și cărnoasă dezvăluia o senzualitate care nu putea fi ascunsă complet de atitudinea sa distantă. Totuși, nimeni n-o agasa: era binecunoscut că doamna Garrett nu admitea decât raporturi profesionale.

Doctorul Charles Sanders stătea la intrarea în birou. La apropierea lui Lezlie, un zâmbet de ușurare îi destinse trăsăturile.

– Sunt încântat să te văd, declară acesta trecându-și o mână prin părul cărunt. Am probleme cu o mică pcientă, o fetiță de doisprezece ani, pe nume Merri Bradinton... O apendicită. Prefer să întârzii anestezia atâta timp cât nu se va calma.

– Părinții sunt aici?

– Este o poveste destul de complicată, Lezlie. L-am contactat pe Andrew Bradinton, care este pe drum. Dar nu-l pot aștepta, sunt deja în întârziere. Avionul pleacă la sfârșitul după-amiezii la Miami, unde se desfășoară un congres medical important. Mă voi duce să mă pregătesc în timp ce tu îi vei vorbi. Pentru Dumnezeu, încearcă s-o liniștești. Aș amâna cu plăcere intervenția, dar nu vreau să risc o peritonită.

– Voi vedea ce pot face.

Chipul lui Lezlie era blând și relaxat, transfigurat. Charles Sanders era într-adevăr unul din rarii prieteni apropiați pe care și-i făcuse tânăra femeie în cursul ultimilor doi ani. Îl stima mult, deoarece el îi respecta munca, nu făcuse niciodată nici cea mai mică remarcă disprețuitoare și o considera ca pe o colegă la fel de devotată ca și el unei profesii pretențioase.

Lezlie împinse ușa unei camere și descoperi o copilă care suspina încet pe un cărucior de chirurgie. Merri, spusese

Charles. Părea plăpândă pentru doisprezece ani și fragilă, cu figura palidă, încadrată de părul blond și ochii mari albaștri plini de lacrimi.

– Bună ziua, Merri, exclamă Lezlie apropiindu-se de fetița terorizată. Ți-a explicat oare doctorul Sanders ce trebuie să-ți facă?

– Mă va op... opera, sughiță micuța. Să scoată ceva ce mă face să fiu bolnavă. Dar acum, nu mai sunt bolnavă!

– Asta datorită injecției care ți s-a făcut adineaori. Te vei simți mai bine dacă îți voi explica ce se va întâmpla?

– Nu știu, murmură Merri.

Pe îndelete, în termeni accesibili copilei, Lezlie descrise ce era un apendice și de ce trebuia să-l scoată. Apoi descrise etapele intervenției chirurgicale și încheie.

– Vezi tu, Merri, dacă nu ți se scoate acum, s-ar putea să devii mai bolnavă. Și când vei ieși din sala de operație, tatăl tău va fi sosit.

Fetița, care o ascultase cu mare atenție, păru cuprinsă brusc de tristețe.

– Nu va fi acolo, mormăi, cu dicția deja încetinită de injecția preoperatorie. Nu va fi niciodată acolo. În zadar spun ei că nu este vina mea, știu bine că da. Am auzit ce discutau...

Descumpănită, Lezlie tăcu câteva clipe. Oare de cine vorbea Merri și despre ce vină? După toate aparențele, asta îl privea pe tatăl său, poate și pe mamă? De ce aceasta nu se afla

la căpătâiul fiicei sale, în spital? Atâtea întrebări care rămâneau fără răspuns. De teamă să nu tulbure și mai mult fetița, Lezlie afirmă pe un ton liniștitor:

– Va veni, sunt sigură. Dar până atunci, dacă mă voi ocupa eu de tot?

– Dumneavoastră?

– Voi ține locul familiei tale. Voi rămâne până când pleci în blocul operator, apoi, când totul va fi terminat, voi aștepta să te trezești.

– Adevărat?

Speranța neîncrezătoare care străbătea prin această întrebare o tulbură pe Lezlie.

– Mă vei găsi aici, o asigură.

– Este o promisiune? insistă Merri, puțin sceptică.

– Promit. Dar și tu trebuie să-mi promiți ceva.

– Ce? făcu fetița, neliniștită.

– Că n-ai să mai plângi, ai înțeles? Că vei fi cât vei putea tu de curajoasă. Nu va fi ușor, știu, dar vrei să încerci?

Merri ezită o clipă, apoi dădu din cap. Datorită explicațiilor lui Lezlie și cu scopul pe care i-l fixase, uitase să-i fie teamă.

O infirmieră împinse ușa și făcu semn celor doi brancardieri să vină să ia căruciorul.

– Veți fi aici? întrebă iar Merri, cu o ultimă tresărire de teamă.

– Cu siguranță, afirmă Lezlie.

Se aplecă și sărută fruntea fetiței, care se întoarse rușinată. În timp ce era dusă pe culoar, făcu un semn cu mâna spre psihologă și-i adresă un zâmbet hotărât. Lezlie își vârî mâinile în buzunarele halatului; o copilă de vârsta aceasta n-ar trebui să aibă de înfruntat o asemenea încercare fără susținea familiei, se gândi cu mânie. Ajunse rapid la camera de tratamente și ceru fișa micuței paciente. Tatăl, notă ea, se numea Andrew Bradinton, dar în fața mențiunii "mamă", citi cuvântul "decedată". Din fericire, se abținuse să-i menționeze absența!

– Cine a completat formularul de internare? o întrebă pe infirmieră.

– Doctorul Sanders. Cunoaște familia de ani de zile.

– Când a fost adusă Merri?

– Spre prânz, cred.

Erau aproape șase ore. Domnul Bradinton ar fi trebuit să aibă timp să sosească...

– Oare domnul Bradinton a telefonat?

– Din câte știu, nu. Doctorul Sanders a încercat să-l găsească prin toate mijloacele. Cred că până la urmă a reușit și a obținut permisiunea verbală s-o opereze.

– Dar în acest caz, de ce oare nu este aici? murmură Lezlie pentru ea însăși.

Indignată și sceptică, îi venea greu să-și imagineze că Andrew Bradinton nici măcar nu se deranjase și că, mai mult,

nu-și dădea osteneala de a afla vești despre fiica sa! Îi veni în minte comentariul lui Merri: "Nu va fi aici... Nu este niciodată aici..."

Desigur, scoaterea apendicelui nu reprezenta o intervenție majoră, dar orice procedură chirurgicală sau anestezie, comporta riscuri imprevizibile. Și din moment ce el ținea loc și de mamă și de tată pentru Merri... Lezlie oftă și puse fișa la loc.

– Dacă din întâmplare apare domnul Bradinton, vreți să-i spuneți că vreau să-i vorbesc? Voi fi în sala de așteptare de la etajul al treilea.

Infirmiera dădu din cap, vizibil surprinsă de iritarea pe care psihologa și-o ascundea cu greu. Aceasta luă telefonul pentru a informa centralista despre locul unde se afla. Apoi își sună secretara, rugând-o să-i aducă niște dosare să le studieze în timp ce aștepta. Jane se execută rapid, dar până la urmă, Lezlie fu incapabilă să se concentreze asupra lecturii.

Minutele treceau cu încetineală exasperantă. Astfel se scurse o oară, în ritmul de du-te-vino al tinerei femei de la ușă la fereastră. În sfârșit, Charles Sanders o sună de la departamentul chirurgie.

– Infirmiera m-a informat că aștepți, începu pe un ton afectuos, care lăsă să i se bănuiască zâmbetul. Totul s-a desfășurat foarte bine. Merri este la reanimare și în curând va fi dusă probabil în camera sa. Dar spune-mi, oare Andrew a sosit?

– Nu încă. Referitor la asta, Charles, părinții...

– Îți voi explica atunci când voi coborî, o întrerupse chirurgul. Mai am încă o jumătate de oră. Cu puțin noroc, Andrew va fi acolo.

– Să sperăm, încheie Lezlie, gândindu-se la asigurarea pe care i-o dăduse lui Merri.

Răsfoi în mod reflex câteva reviste, într-o stare de enervare care sporea. Oare cum putea un tată să se arate atât de insensibil? Dacă ea ar fi avut-o pe Merri ca fiică, nimic n-ar fi împiedicat-o să-i fie alături în spital. Fiind părinte unic, domnul Bradinton ar fi trebuit să fie cu atât mai atent la nevoile copilului său. Dar vai! De câte ori în meseria sa, psihologa întâlnise o atitudine atât de degajată!

Lezlie era postată în fața ferestrei cu geamuri când auzi culisând ușile ascensorului. Se întoarse pentru a vedea un bărbat înalt, atletic, care se îndrepta spre internări. Părul cenușiu și des era ciufulit de vânt, iar cravata desfăcută și gulerul descheiat, îi trăda disperarea. I se adresă infirmierei de la recepție, se întoarse spre Lezlie, apoi îi mulțumi interlocutoarei cu un semn din cap și traversă holul, fără să-o scape pe Lezlie din ochi.

Cu un gest energic, își scoase pardesiul și-l aruncă pe spătarul unui scaun, în timp ce anunță:

– Sunt Andrew Bradinton. Din cele spuse de recepționeră, aveți să-mi comunicați vești despre Merri?

Timbrul grav al vocii lăsă să se observe o oboseală și o nerăbdare pe care le dezvăluiau de asemenea și trăsăturile trase.

– Doctorul Sanders tocmai mi-a telefonat din blocul operator... începu Lezlie.

– Cum se simte? o întrerupse.

– Fizic, bine. Dar doctorul Sanders a trebuit să-mi ceară să intervin înainte de operație.

Bărbatul se încruntă neîncrezător.

– De ce asta?

– Merri este extrem de tulburată, domnule Bradinton. Doctorul Sanders mi-a cerut s-o liniștesc înainte de anestezie.

Tonul tăios, ușor acuzator, îl întrigă pe Andrew Bradinton. Își aținti asupra lui Leslie ochii incredibil de albaștri... atât de asemănători celor ai fiicei sale, notă aceasta.

– Nu este momentul foarte bine ales pentru această discuție, domnule Bradinton. Dar trebuie să vă dați seama că Merri, mai mult decât un alt copil, are nevoie de anturaj și alintare. Este deja foarte greu să pierzi unul din părinți, dar dacă și celălalt este prea ocupat pentru a se face liber, asta poate ajunge la probleme serioase. Am încercat s-o liniștesc...

– Cum asta? întrebă Bradinton.

– I-am afirmat că veți fi cu siguranță aici când se va trezi. Mulțumesc că nu m-ați făcut să mint. Se pare că Merri nu se bizuie deloc pe tatăl său...

– Tatăl său? izbucni bărbatul. De unde ați scos-o că-i sunt tată?

Cuprinsă de un presentiment îngrozitor, Lezlie trebui să se stăpânească pentru a răspunde cu calm:

– Asta scrie în dosarul ei, domnule Bradinton. Dat fiind caracterul urgent al situației, doctorul Sanders nu mi-a putut furniza detalii mai ample...

– Dar ce funcție aveți, exact? Sunteți internă, asistentă socială, sau ce?

– Sunt doamna Garrett, psihologa atașată acestei clinici, replică Lezlie cu semeție. Specialistă în tulburări de adolescență.

– Ei bine, ar fi de preferat să vă informați mai bine pentru a vă face corect munca. Poate ar fi trebuit să țineți cont de anumite date despre Merri, exclamă cu o furie greu stăpânită. De exemplu, că cei doi părinți și-au găsit moartea într-un accident, acum mai puțin de un an. Eu îi sunt doar unchi și tutore legal. Și, dacă mi-ar fi fost posibil să sosesc fie și cu un minut mai devreme, aș fi făcut-o. Mai aveți și alte sfaturi să-mi dați?

Lezlie rămase fără grai, greșeala sa era oribilă. Poate agravase o situație deja excesiv de dificilă. Cu obrajii în flăcări, bâigui:

– Vă rog să mă iertați, domnule Bradinton.

– Răul este făcut, i-o tăie acesta. Dacă ați fi avut cât de puțină conștiință profesională, scuzele ar fi fost inutile,

deoarece nu i-ați fi produs Dumnezeu știe ce traumatism lui Merri. Stângăcia dumneavoastră ar fi fost lamentabilă și din partea unui simplu medic, doamnă Garrett. Dar venind de la o pisholoagă, este incalificabil. Din fericire, doctorul Sanders este mai demn de încredere. Măcar starea de sănătate fizică a pupilei mele nu are să mă preocupe.

Rănită în amorul propriu de sarcasmul său, Lezlie își pierdu rezerva împăciuitoare, pentru a riposta:

– Într-adevăr, poate ar fi trebuit să cer un dosar complet despre Merri, înainte de a sta de vorbă cu ea. Dar cum v-am spus deja, doctorul Sanders era grăbit să efectueze intervenția. Nu cred că nepoata dumneavoastră și-a dat seama de gafa mea, deoarece sedativul începuse să acționeze deja. Poate nici nu-și va aminti de asta.

– Mă îndoiesc, o contracară Andrew. Acum, dacă nu vedeți nici un inconvenient, aș prefera s-o întâmpin singur pe Merri când se întoarce.

– Dar i-am promis să fiu aici...

– Sunt eu aici, doamnă Garrett.

Lezlie se pregătea să-i țină piept, când apăru un cărucior împins de un brancardier. Ajungând în dreptul lor, Merri îi adresă un zâmbet slab tinerei femei.

– Ați rămas, îi murmură cu o voce încă greoaie, după anestezie.

– Oare nu ți-am promis asta?

Lezlie luă brațul copilei, verificându-i din reflex regularitatea pulsului. Degetele mici și reci se strânseră peste ale sale. Andrew se apropie.

– Bună ziua, draga mea. Cum te simți?

– Bună ziua, unchiule Andrew, făcu fetița, care părea intimidată. Mă simt puțin ciudat și am burta strânsă.

– Din cauza pansamentului, îi explică Lezlie. Ți-am vorbit despre asta, îți amintești?

Merri dădu din cap.

– Vei simți același lucru timp de câteva zile, până când ți se vor scoate firele.

– Aș putea să le văd? întrebă Merri într-un elan de curiozitate.

– Desigur, dar nu imediat. Ai tot timpul, poate mâine. Acum trebuie să plec, Merri. Am treabă.

– Veți mai veni să mă vizitați?

Lezlie zâmbi și îndepărtă cu blândețe o buclă lipită de fruntea micuței paciente.

– Bineînțeles.

– Mâine? Vreau să-mi văd punctele de sutură.

– Rămâne stabilit pentru mâine. Până atunci, să fii foarte cuminte și să faci ceea ce-ți vor spune infirmierele. De acord?

Merri consimți încet, cu pleoapele grele de somn.

Când Lezlie se întoarse pentru a pleca, se află nas în nas cu Andrew Bradinton, a cărui privire pătrunzătoare o măsura din

cap până în picioare, înainte de a se întoarce să-i scruteze chipul. Dar mai degrabă decât să-și reînnoiască scuzele, îl salută cu o mișcare a bărbiei și se îndepărtă cu un mers hotărât. Dumnezeule, ce gafă! Ea, care avea oroare de ineficacitate, neglijase cele mai elementare reguli ale unei discuții clinice, poate cu consecințe dezastruoase. Nu se va mai întâmpla asta niciodată! își jură. Data viitoare când vreun medic va face apel la erviciile ei, va pretinde un dosar după toate formele legale. Își adresa încă reproșuri amare, când Charles Sanders ieși din ascensorul pe care-l aștepta. În fața expresiei consternate a tinerei femei, zâmbetul îi dispăru.

– I s-a întâmplat ceva lui Merri?

– Nu, dar eram gata să-l strâng de gât pe unchiul ei, îi răspunse lezlie. Măcar dacă m-ai fi pus la curent cu situația sa familială! Domnul Bradinton este furios și pe bună dreptate, deoarece am asigurat-o pe Merri că tatăl său va veni. Sper doar să nu-și amintească de asta.

Fără să manifeste o mirare specială, Charles scutură din cap.

– Îmi pare rău, Lezlie. Știu că Andrew se înfurie ușor, dar voi încerca să-i prezint împrejurările. De altfel, am o altă problemă de abordat cu el, în ceea ce-o privește pe Merri. Dacă îl fac pe Andrew să accepte, ai fi gata să începi o psihoterapie cu ea?

– Nu cred că l-am uimit prin competența mea, comentă cu tristețe tânăra femeie. Dar mărturisesc, micuța pare să aibă o problemă în legătură cu părinții săi.

– Vei înțelege imediat dacă îți voi comunica dosarul complet. Se plânge de dureri abdominale de aproximativ un an. De fapt, simptomele au apărut doar după decesul familiei Bradinton. Andrew atribuise toate problemele apendicelui, dar nu sunt atât de sigur de asta. Voi lua din nou legătura cu tine, îndată ce vom discuta.

– Oare nu trebuia să te duci la un congres?

– Voi lua zborul următor, am aranjat. Te voi putea găsi în biroul tău?

Lezlie dădu din cap și-l părăsi cu un zâmbet. Acesta se afla în aripa adiacentă clădirii principale a spitalului. Secretara plecase deja și tânăra femeie parcurse câteva dosare rămase pe masă, făcând adnotări pe unele sau dictând la magnetofon un paragraf de dactilografiat. Dar gândurile îi rătăceau fără încetare, revenind în mod constant la Merri. Oare ce putea fi mai tragic decât să-ți pierzi amândoi părinții? Mai ales cu un tutore ca Andrew Bradinton, care nu deborda de căldură umană pe care s-o ofere cu generozitate!

Se afundase în fotoliu, pierdută în gânduri, când sună telefonul. Charles stătuse de vorbă cu Andrew și o ruga pe psihologă să li se alăture la bufetul spitalului.

Lezlie puse caseta care trebuia transcrisă pe mașina de scris a Janei, apoi ieși. La acea oră, pe culoarele pustii ale birourilor domnea o liniște ciudată. În schimb, în spitalul propriu-zis, numeroși vizitatori așteptau, sau discutau cu voce joasă.

Autoservirea era situată la parter. Cea mai mare parte a meselor fiind neocupate, Lezlie îl zări imediat pe Charles instalat lângă o fereastră cu geamuri, cu Andrew Bradinton. După sprâncenele încruntate ale prietenului său și gesturile expresive ale mâinilor, cei doi bărbați se confruntau probabil cu o neînțelegere. Apropiindu-se, prinse câteva frânturi de conversație.

– Ascultă, Charles, știu că acționezi din grija de a o ajuta pe Merri, dar mă îndoiesc că i-ar putea fi de folos vreun fel de psihoterapie. Trebuie să facă față unei situații dureroase, accept, dar asta este tot. În plus, apendicita a dovedit că suferea doar de o boală somatică.

– Nu este verosimil ca apendicele să fie inflamat de un an, Andrew. Se întâmplă altceva, ce nu poți trata singur.

– Mai degrabă eu decât o psihoanalistă care-i va pune întrebări lui Merri, scărpinându-și barba și o va zăpăci mai mult ca niciodată cu interpretările sale confuze.

Lezlie stătea tocmai în spatele lui. Vocea sa calmă, îl făcu să tresară.

– După umila mea părere, folosiți aici un stereotip oarecum depășit, spuse aceasta zâmbind.

Charles râse sonor și psihologa luă loc între ei doi.

– Domnule Bradinton, începu Lezlie pe un ton serios. Știți oare că Merri se consideră vinovată de moartea părinților săi?

Andrew susținu fără să clipească privirea directă:

– Ce v-a spus, exact?

– Nimic precis, dar când am comis greșeala să afirm că tatăl său va fi prezent când se va trezi, mi-a răspuns că nu și că asta din vina ei. În acea clipă nu am putut să fac legătura cu accidentul, pentru că nu știam totul.

– A vorbit oare despre mine? întrebă Andrew.

– Nu... De ce?

– Imediat după decesul fratelui și al cumnatei mele, Merri m-a considerat vinovat de asta. Într-un anumit fel, cred că încă mi-l reproșează.

Această mărturisire părea că-l costă enorm pe tânărul bărbat. Își trecu nervos degetele prin părul des, cenușiu.

– Presupun că veți vrea să știți totul despre ea.

– Într-adevăr, deseori se procedează astfel, admise Lezlie. Dar aș prefera să mă descurc altfel cu Merri. Mi-ar plăcea să-mi descrie ea ce a simțit de-a lungul anului trecut, din punctul său de vedere, de copil. În schimb, voi avea nevoie de informații despre viața sa de familie înaintea dramei și despre accidentul în sine.

Andrew își împinse scaunul în spate și se ridică în picioare; își ațintì asupra lui Lezlie ochii lui de un albastru tulburător.

– În acest caz, vom discuta la cină. N-am mâncat nimic toată ziua. Evident, ne-am putea potoli foamea aici, dar bucătăria nu mi se pare deloc apetisantă. Aveți sugestii?

Lezlie își dorea să fie foarte bine informată asupra micii paciente, dar nu în cadrul relaxat al unui restaurant!

– Nimic nu ne obligă să facem această discuție chiar în seara asta, replică prompt tânăra femeie. Veți putea trece pe la biroul meu, mâine, de exemplu? Sunt sigură că-mi va rămâne o fereastră liberă.

– Poate asta v-ar conveni dumneavoastră, dar mie nu. Va trebui să-mi petrec o bună parte a zilei încercând să redresez situația dezastruoasă pe care am lăsat-o la Denver. Va trebui să-mi găsesc un înlocuitor acolo, pentru că eu voi rămâne cu siguranță aici câtva timp.

Își luă pardesiul și o așteptă pe tânăra femeie, fără să-i lase de ales.

– Ați putea merge la "Galleria", propuse Charles. Doar cunoști locul mai bine decât mine, Andrew.

Lezlie îi aruncă o privire întrebătoare chirurgului, în timp ce se lăsa condusă de Andrew Bradinton spre ieșirea din bufet. Afară, blândețea serii de primăvară îi răcori în mod plăcut. Lezlie lucra în general până târziu și, iarna, întunericul domnea peste tot când părăsea în sfârșit spitalul. Acuma, pâcla albăstrie a apusului aureola cu o lumină efemeră straturile de flori și frunzișul fremătător de corn. Lui Lezlie îi plăcea să

petreacă asemenea seri în grădina sa, un mic petic de pământ în spatele casei pe care o cumpărase la câțiva kilometri de locul său de muncă. Dar responsabilitățile sale profesionale se întinseseră în asemeneă măsură, încât avea rareori timp liber. Totuși, departe de ea, ideea de a se plânge. Munca îi era consolare, refugiu, mândrie. Îi era suficientă.

Andrew îi întrerupse brutal șirul gândurilor.

– Mașina mea este acolo.

– Iar a mea acolo, îi ripostă arătând în direcția opusă.

– Ne vom certa oare pentru a ști pe care s-o luăm?

Lezlie nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Nu, o va lua fiecare pe a lui și ne vom întâlni la "Galleria". Nu este departe, la dreapta.

– Știu, făcu Andrew cu o notă de enervare.

Restaurantul era construit în terase deschise spre niște grădinițe, în spatele ferestrelor mari care dădeau spre drum. Pereții de un verde închis, tăiați de arcade albe, ofereau locului o prospețime naturală. În mijlocul fiecărei mese acoperite cu o față de masă imaculată, trona o vază cu verdeață, împodobită cu o superbă orhidee. Lezlie se înfioră, străbătută de o tulburare ciudată, când, împingându-i scaunul, Andrew îi atinse ușor cu mâinile pentru o scurtă clipă spatele. Se așeză în fața ei, iar tânăra femeie îi contemplă trăsăturile care se detașau pe fondul marcat de flăcările jucăușe ale bușteniilor. Chelnerul apăru aproape imediat și le aduse meniul.

– Doriți un aperitiv? propuse Andrew.

Lezlie făcu un semn negativ și tânărul bărbat își comandă un scotch pentru el. Apoi, când fură din nou singuri, se aplecă în față și declară încet:

– Vă datorez scuze. Charles mi-a explicat că v-a solicitat intervenția de urgență, fără să aibă timp să vă informeze asupra lui Merri. De obicei nu sunt atât de irascibil, dar m-ați luat din scurt, făcându-mi morală încă de la sosire.

– Vă accept scuzele dacă le primiți în schimb pe ale mele.

– De acord.

Această înțelegere risipi imediat tensiunea care-i separa.

– Ce voia oare să spună Charles menționând că dumneavoastră cunoașteți extrem de bine "Galleria"? întrebă Lezlie cu scopul de a anima conversația care lâncezea.

– În principal, fratele meu este cel care a creat acest centru comercial, explică Andrew. Era arhitect și a pus în aplicare aici idei originale pe care le nutrea de ani de zile – visul său, după cum spunea. Am auzit vorbindu-se de proiectul de a construi aici un asemenea complex și l-am considerat ideal pentru planurile lui Greg. Dar ne-au trebuit șase luni, Meredithei și mie, pentru a-l convinge să-și depună candidatura.

La această amintire, pe buzele lui Andrew flutură un zâmbet.

– Dacă l-ați fi văzut în ziua în care a primit răspunsul inițiatorilor! Erau încântați de propunerile sale, în special de

aceea de nu se folosi decât marmură de Georgia pe jos și pe pereții holului de la hotel. Bugetul era enorm. Așa că Greg lucra cu arhitecții investitorilor și iată rezultatul final. Din nefericire, nu l-a văzut terminat...

În presa locală apăruseră numeroase articole referitoare la "Galleria" și arhitectura sa îndrăzneață. Lezlie îi urmărise dezvoltarea, de la stadiul de șantier vast până la ansamblul actual de magazine elegante și restaurante luxoase, încoronate de cel mai fastuos hotel din regiunea Atlanta.

– Fratele dumneavoastră și-a imaginat toate astea? murmură privind în jurul său.

– Nu totul, dar în bună parte, da. După moartea sa, l-am înlocuit pentru a clarifica anumite detalii neterminate, despre care îmi vorbise. L-am înlocuit de asemenea pentru un proiect aflat în desfășurare la Denver. M-am străduit să-i păstrez contractele, onorându-le în același timp pe ale mele.

– Erați asociați?

– Nu, deși în tinerețe ne-am dorit întotdeauna asta. Eu conduc propria întreprindere de construcții. Speram să realizez construcțiile imaginate de Greg... Dar visurile din copilărie rareori se realizează. Și alte evenimente au făcut extrem de dificilă o colaborare mai apropiată.

– Ce evenimente? îl încurajă Leslie.

– Oare cine pune această întrebare, femeia sau psihologa?

– Să spunem că răspunsul ne-ar putea ajuta s-o înțeleg pe Merri, pentru că m-ar lămuri asupra raporturilor care le aveați cu tatăl său.

Andrew schiță o mină ironică.

– Relațiile dintre Merri și mine nu vă interesează oare deloc?

– Ba da, firește. Dar acum, prima mea preocupare este să aflu cum a suportat pierderea părinților.

– Rău, evident! ripostă el. Cum ar fi putut fi altfel? Nu mai este aceeași fetiță. Uneori mi se pare că o parte din ea s-a îngropat cu Greg și cu Meredith. A închis o ușă între mine și ea.

– Știți de ce?

Andrew își ridică asupra lui Lezlie ochii pătrunzători, în care aceasta citi surprinsă o durere sfâșietoare, o teamă trecătoare, care fu aproape imediat ascunsă.

– Da, știu, declară calm. Doriți oare amănunte?

Lezlie scutură din cap și întrebă în ce împrejurări survenise moartea Meredithei și a lui Greg Bradinton. Fusese un stupid accident rutier, află, care îi costase viața. Cuplul fusese să cineze cu Andrew. Când seara se terminase; trecuseră s-o ia pe Merri de la supravegherea copiilor. Fetița dormea pe bancheta din spate când Greg pierduse controlul vehiculului, foarte probabil în timpul unei dispute cu Meredith. Mașina coborâse în viteză un taluz făcând câteva învârtituri. Din fericire, Merri

fusese aruncată afară, înainte ca automobilul să ia foc și să explodeze. Inconștientă la sosirea ajutoarelor, își recăpătase, din păcate, cunoștința la timp, pentru a vedea flăcările în care îi pieriseră părinții. Ca prin minune, ea nu suferise decât o ușoară comoție și o fractură la un picior.

"Dumnezeule", gândi Lezlie amintindu-și ziua fatală care îi răvășise propria viață, doi ani mai înainte. Tragedia trăită de Merri i se părea atât de familiară! Puse prima întrebare care-i veni în minte, pentru a-și întrerupe gândurile.

– Știți oare în legătură cu ce se certau fratele dumneavoastră și soția sa?

Trăsăturile lui Andrew căpătară o expresie chinuită.

– Cred că am o idee. În seara aceea, la cină, avusesem o discuție.

– După părerea dumneavoastră, Merri auzise acest conflict, înainte de accident?

– N-aș putea jura, dar cred că da.

Chelnerul se apropie discret de masa lor.

– Poate ar trebui să comandăm, propuse Lezlie.

– Mi-a dispărut pofta de mâncare, constată Andrew. Biftecurile sunt aici excelente, dar mă voi mulțumi cu o salată de homar.

Bucătăria era într-adevăr delicioasă, cadrul propice relaxării și compania lui Andrew foarte plăcută. Lezlie nu mai ieșise cu un bărbat de foarte mult timp; n-avea nici o

importanță că acesta era tutorele unei paciente. În timpul cinei, descoperi mai multe despre el. Părinții îi muriseră la interval de câteva luni; după toate aparențele, rămas fără soție, tatăl își pierduse plăcerea de a trăi. În acea perioadă, Andrew avea douăzeci și trei de ani, iar fratele său, douăzeci și unu. De-abia își terminase studiile că primi înștiințarea de recrutare. Luând-o înaintea chemării, se înrolase și fusese trimis în Vietnam. Stătuse acolo trei ani, primii doi învățând să supraviețuiască în junglă la atacurile partizanilor. Apoi fusese capturat de membrii Frontului național de eliberare și zăcuse câteva luni interminabile într-un lagăr de prizonieri. Un singur gând îi permisese să suporte acel lung calvar: cel de a pune pe picioare o afacere cu Greg, imediat după întoarcere. Alesese chiar și numele întreprinderii: "Bradinton Design and Construction". Dar când se întoarse în sfârșit în Atlanta, totul se schimbase, firește. Greg se căsătorise și își deschisese propriul birou la Denver, "Bradinton Architecture". Erau asemenea circumstanțe, încât n-ar fi putut colabora cum își doriseră. Era de preferat să-și ducă viețile separat. Așa că Andrew se hotarâse să rămână la Atlanta, unde pusese bazele firmei "Bradniton Construction". Fiecare dintre frați reușise în domeniul său, dar golul visului niciodată realizat nu încetase să-l obsedeze pe Andrew.

– În sfârșit, pentru a vă răspunde la întrebare, cu toate că Greg și cu mine nu mai eram la fel de apropiați ca înainte,

rămăsesem frați. Nu i-am refuzat nici un serviciu și nici el mie. Fără să intru în detalii, să știți doar că exact după plecarea mea în Vietnam se ivise o problemă familială.

Andrew contemplă gânditor câteva secunde în tăcere ceașca de cafea pe care o ținea între degetele puternice, înainte de a relua:

– Greg a fost obligat să ia o hotărâre. Bună sau rea, aceasta a dus la ranchiună de-a lungul anilor, atât de-o parte, cât și de cealaltă. Dar n-am abordat această problemă cu nimeni, în afară de Greg și Meredith.

Își puse șervețelul pe masă.

– Mai aveți nevoie și de alte informații?

Lezlie făcu nu din cap, încântată să oprească acolo o conversație care o intriga în timp ce făcea să se nască în ea o surdă neliniște. Ce se putuse oare întâmpla între cei doi frați? se întreba fără să vrea. Evenimentele afectaseră legăturile lui Merri cu unchiul său?

– În acest caz, vorbiți-mi despre doamna Garrett, reluă Andrew. Charles nu se oprea din elogii referitoare la dumneavoastră și la munca pe care o faceți. După el, ați fi putut obține un post în cele mai mari spitale. De ce ați ales Riverview?

Lezlie ridică ușor din umeri, jenată.

– Am avut discuții în principalele instituții și le-am observat serviciile. Riverview mi-a oferit ceea ce căutam cu

adevărat: posibilitatea unor tratamente aprofundate, ceea ce, la drept vorbind, este imposibil în instituțiile importante. Aici am timpul de a-l urmări pe fiecare dintre pacienți.

– Asta contează atât de mult, pentru dumneavoastră?

– Este punctul de vedere după care îmi conduc studiile.

Când Andrew propuse o plimbare prin centrul comercial, tânăra femeie acceptă cu plăcere. Merseră fără țintă precisă, discutând, de-a lungul pasajului pietonal mărginit de magazine, străbătură sala de jocuri și examinară restaurantele, mergând până în fața holului de intrare al somptuosului hotel încorporat complexului.

– Aici se află cele mai bune idei ale lui Greg, observă încet Andrew.

Culoarea era dată de marmura bej-roz, formând baza acestui spațiu modern, împodobit cu opere de artă contemporană. Un bar gri ca perla, acoperit în jur cu mochetă de culoare roșu închis era fixat mai jos de jumătatea etajului, înconjurat de plante luxuriante. Ascensoare în întregime din sticlă alunecau în liniște de-a lungul unui perete. Un fel de cafenea deschisă spre exterior, constituia un punct de întâlnire odihnitor.

– Pe ansamblu, rezultatul este mai degrabă... impresionant, comentă Lezlie.

– Așa este... regret că Greg nu și-a putut vedea opera terminată.

Urcară în tăcere la al doilea nivel, unde o sală mică de cafenea era flancată de săli de conferințe. Studiară tablourile abstracte atârnate pe pereți, în timp ce reveneau încet spre zona magazinelor. Un grup de participanți la vreun congres, amețiți mai degrabă de băutură, ajunseră la hotel și, pentru a o oferi de înghesuială, Andrew își luă însoțitoarea de talie. Niște senzații tulburătoare o cuprinseră pe Lezlie, când ridică ochii spre fața bronzată a tânărului bărbat și când privirile li se întâlniră. Acesta îi zâmbi, în timp ce o conducea dincolo de mulțime. Cu obrajii în flăcări, conștientă în mod aproape dureroas de atingerea ușoară dar fermă a mâinii lui Andrew, Lezlie nu se putu stăpâni să-și imagineze cât de posesive, de tandre și de insistente în același timp, ar putea fi aceste degete.

Își reveni brusc, îngrozită. Să se lase astfel pradă halucinației, cu acest necunoscut! Nu mai era o adolescentă care se îndrăgostește cu ușurință la prima vedere, ci o femeie care trăise adevărata dragoste. Și acum, nu o mai interesa nici o relație intimă. Nu mai voia să depindă vreodată astfel de o altă ființă, să riște să fie aproape distrusă, dacă trebuia să-l piardă.

Trăsăturile familiare i se impuseră în minte, clare încă, în ciuda timpului scurs. Michael, prietenul cel mai bun, amantul... soțul său. Amintirile o copleșiră, anii de fericire, drama finală, pierderea irevocabilă, de neacceptat.

Treptat, prietenii încetaseră s-o mai caute, să încerce s-o scoată din cochilia în care se închisese deliberat. Meseria învățată cu atâtea eforturi, devenise unicul centru de interes. După căsătorie, Lezlie își întrerupsese mai întâi studiile, pentru a-i permite lui Michael să le termine pe ale sale. Când el intrase în viața profesională, trecu Lezlie în locul lui. În mod ciudat, în ciuda anilor trecuți, își amintea încă greutățile, orele de muncă îndârjită, noaptea, pentru a obține gradul de conferențiar și apoi doctoratul în psihologie. Michael nu-i fusese obstacol în cariera viitoare, dar era departe de a aprecia această ambiție de a deveni altceva decât soția sa. Toate aceste mici probleme dispărură când își reaminti ziua morții lui, amorțeala întregii ființe care o împiedicase pe Lezlie să urle, să se prăbușească total. Durerea nu se impuse cu toată intensitatea decât mai târziu, în singurătatea nopților, apoi în cabinetul unui psihanalist. Alături de el își revărsase vinovăția și teama de neînțeles, suferința sfâșietoare care fuseseră discutate și analizate cu răbdare până la capăt, încât Lezlie fu capabilă să-și reia viața.

Andrew o cerceta pe tânăra femeie cu curiozitate. Era atât de departe de el, absorbită în gânduri despre care nu știa nimic... Îi remarcă paloarea și observă tremurul care-i agita mâinile.

– Lezlie?

Aceasta înălță ochii încet, îi văzu fața la câțiva centimetri de a sa și-i simți căldura bustului lângă umăr. Alarmat de expresia sa, mâinile o strângeau mai tare. În jur, trecătorii îi priveau cu atenție. Lezlie își reveni și se îndepărtă. Andrew presupuse că nu-i va dezvălui ceea ce o tulburase astfel. Se străduí să-i zâmbească și, cu greu, ea îl imită.

– Ce-ai spune de o înghețată? propuse brusc Andrew.

Surprinsă de această diversiune, Lezlie se lăsă condusă fără să protesteze la vânzătorul de înghețată situat lângă ieșire. Câteva minute mai târziu ținea în mână un cornet acoperit în vârf cu înghețată de ciocolată, vanilie și cireșe. La rândul său, Andrew părea un băiețel, care își savura desertul cu evidentă plăcere.

– Una dintre cele mai vii amintiri din copilărie este de a fi mers cu tata și cu Greg la vânzătorul de înghețată, în fiecare sâmbătă, vara. Chiar dacă tocmai tundea peluza, sau avea o mulțime de treburi de făcut, tata nu uita niciodată de răsfățul nostru săptămânal. Cât despre noi, nici jocurile cele mai pasionante la prietenii noștri, nu ne împiedicau să ne grăbim acasă la ora obișnuită.

– Copiii sunt teribil de conservatori! Fă cu ei ceva mai mult de o dată și înseamnă să te supui la a o reface permanent. În cazul în care nu te angajezi într-o luptă înverșunată pentru a rupe obiceiul.

– Dar dumneavoastră, nu aveați mici "obiceiuri", cum le spuneți? o tachină Andrew.

– Îmi amintesc unul singur: să mă joc în podul casei în zilele ploioase. Casa părinților mei era foarte veche, cu ascunzători extraordinare – dulapuri, cufere, cotloane...

– Sunt încă în viață?

– Tata a decedat acum aproximativ cinci ani. Mama locuiește încă în Atlanta, dar călătorește foarte mult.

Lezlie schiță un zâmbet amuzat.

– Îmi telefonează între două mari călătorii pentru a se asigura că mă hrănesc cum trebuie și că am grijă de sănătatea mea.

– Să nu vă plângeți de asta, remarcă Andrew.

– Bineînțeles că nu! Mama este una dintre cele mai echilibrate persoane pe care le cunosc. Este întotdeauna în stare să înlăture dramatismul lucrurilor. După ea, asta se datorează unei solide doze de bun-simț. A fost întotdeauna acolo când am avut nevoie de ea, mai ales...

– Mai ales?

Lezlie ridică din umeri și se întoarse.

– Nu, nimic. Pur și simplu, este foarte perspicace.

Fără îndoială, fusese gata să scape un indiciu despre ceea ce o frământase adineaori, medită Andrew. Dar imediat se oprise.

Se plimbară fără grabă spre ieșire. Afară se înnoptase și iluminarea portocalie a parcajului arunca în jur licăriri suprarealiste. Arbuștii și tufișurile nou plantate păreau nepotrivite cu imobilele impozante. Andrew o însoți pe Lezlie la mașina sa și izbucni în râs când aceasta se întoarse spre el pentru a-i mulțumi pentru o seară până la urmă încântătoare. Scoțând batista din buzunar, șterse înghețata de ciocolată care murdărea bărbia tinerei femei.

– Nu sunt bine crescută! glumi Lezlie.

Trăsăturile lui Andrew redeveniră serioase în timp ce se priveau cu o intensitate care-i făcea să uite de tot ce-i înconjura. Pierdută în contemplarea acelor ochi albaștri, tânăra femeie își simți inima bătând să-i spargă pieptul. Imposibil să nege, Andrew Bradinton exercita asupra sa un farmec de temut.

Oare prin ce vrajă stranie era incapabilă să se îndepărteze de el? Andrew nu rostea nici un cuvânt, dar chemarea sa mută era și mai presantă. Îi cercetă îndelung chipul, oprindu-se asupra gurii. Lezlie știa că o va săruta și că nu-i va opune nici o rezistență.

Capitolul 2

Deloc intimidată, Lezlie văzu fără teamă fața lui Andrew apropiindu-se de a sa. Sărutul fu mai întâi nesigur. Dar prospețimea gurii nu risipi emoțiile care tulburau simțurile tinerei femei. Își înnodă mâinile în jurul taliei sale și îi simți mușchii spatelui contractându-se. În acea clipă, o sărută cu mai multă înflăcărare și rezerva lui Lezlie se topi ca zăpada la soare.

Andrew o îmbrățișă cu putere, explorând cu vârful degetelor curbura șoldurilor, plimbându-și buzele peste obrajii și gâtul său. Scoase un suspin profund, apoi puse din nou stăpânire pe gură, de data aceasta cu o senzualitate greu de stăpânit, care o lipsi pe Lezlie de orice voință. Sprijinită complet de el, tânăra femeie avea impresia că moare și reînvie, în îmbrățișarea acestui bărbat pe care de-abia îl

cunoștea. Se agăță de el cu disperare, apropiindu-se mai mult. Un sunet îndepărtat ajunse până la ei și, brusc, observară că nu mai erau singuri.

– Încet, Lezlie, murmură Andrew, îndepărtându-se ușor.

Cuvintele avură efectul unui duș rece. Jenată de zâmbetele indulgente ale unui grup de gură-cască se dădu și ea înapoi. "Probabil ne cred amanți", se gândi cu groază. Oare cum putuse permite un asemenea lucru? Nu numai să-l permită, se corectă cu sinceritate, ci să-l și încurajeze, să-i facă plăcere!

– Ți s-a mai spus deja că ești incredibil de frumoasă? șopti Andrew cu tandrețe.

Își lăsă privirea să rătăcească peste părul, chipul și gâtul ei delicat. Lezlie se înfioră, la fel de tulburată ca de un sărut.

– Nu, protestă cu voce joasă. Ascultă, domnule Bradinton...

– Nu crezi că am depășit stadiul de "domnule" și "doamnă"? exclamă acesta cu o licărire jucăușă în ochi.

– Ceea ce tocmai s-a întâmplat este o greșeală, Andrew. Nu am obiceiul să mă comport astfel și cu siguranță, nu cu rudele pacienților mei.

– Nici nu știu ce pierd! În ceea ce mă privește, mă bucur că produc asupra ta același efect pe care îl ai tu asupra mea.

Se înclină spre ea și-i ridică bărbia cu intenții evidente. "Ar fi atât de ușor", medită Lezlie. "Atât de ușor să mă las cucerită, să alung grijile..." Dar nu intenționa deloc să se dea

din nou într-un astfel de spectacol. Deja își adunase cu greu gândurile, ce se va întâmpla cu ea dacă se lăsa iar sărutată?

– Nu, afirmă luptând pentru a-și stăpâni emoțiile care o frământau. Cedarea în fața ta, nu respectă deloc codul profesiei mele și...

– Și ții să-ți conduci viața, chiar și cea personală, în mod responsabil?

Lezlie căută o notă de ironie în această remarcă, dar nu sesiză nici una.

– Într-adevăr, confirmă.

– Unele lucruri sfidează orice logică, Lezlie, replică tânărul bărbat cu un zâmbet plin de căldură. De exemplu, ceea ce ne atrage unul spre celălalt. Am impresia că atitudinea strict profesională îți servește drept scut. Împotriva mea? Sau împotriva ta?

– Consider inutil să continuăm această discuție.

– Și ce propui în loc?

– Nimic. Să uităm toate astea.

– Mă tem că nu voi fi în stare...

Îi urmări cu vârful degetului arătător conturul bărbiei, apoi îi ridică fața, obligând-o să-l privească în ochi. Cum încă tăcea, o întrebă, uluit:

– De ce oare ți-e teamă, Lezlie?

– Nu mi-e teamă, replică aceasta, în defensivă.

Nu se temea de Andrew, dar emoțiile pe care le trezea în ea, o îngrozeau.

– S-a făcut târziu, pretextă tânăra femeie.

Andrew îi deschise portiera, apoi se aplecă prin fereastra deschisă:

– N-are rost să te amăgești, Lezlie. Ceea ce există între noi nu va dispărea așa.

Fără s-o prevină, se apropie brusc și o sărută ușor pe buze. Micul oftat pe care Lezlie îl lăsă să-i scape, îl făcu să zâmbească.

– Vezi? încheie triumfător. Pleacă, somn ușor, doamnă psihologă.

Tânăra femeie demară imediat și ieși din parcaj, aruncând o ultimă privire în oglinda retrovizoare pentru a-l zări pe Andrew încă postat în același loc, cu mâinile în buzunare. "Cum oare am putut ajunge aici? se gândi cu îngrijorare. Îi opusese atât de puțină rezistență, încât probabil o considera deja cucerită. Va trebui să se înarmeze cu hotărâri ferme în timpul viitoarelor lor întâlniri. Nu se punea problema să devină o pradă ușoară pentru un bărbat, indiferent care ar fi el și cu atât mai puțin pentru tutorele unei paciente!

Când coti pe aleea care ducea la ea, casa din piatră și lemn, construită în stilul fermelor, i se păru trist de întunecată și goală. Întoarse cheia în broască, aprinse plafoniera de la intrare, își scoase pantofii și își aruncă poșeta pe sofa.

Fotolii din ramuri de palmier, cu perne îmbrăcate în catifea de culoare albastru închis puneau în evidență imprimeul plăcut și modern al canapelei. Mese joase cu tăvi de aramă reflectau cald lumina lămpilor, iar ferigile bogate și un ficus uriaș adăugau o pată de culoare ansamblului.

Mocheta groasă, de culoare crem, se adâncea plăcut sub picioarele goale ale lui Lezlie, care merse pe culoar până la baie. În timp ce se umplea cada se dezbrăcă și își scoase agrafele care îi susțineau cocul. Părul greu, roșcat, îi coborî pe umeri. De câte ori îi lăudase Michael părul lung, ca pe cel mai seducător atu al său! Și cum protestase când ea adoptase coafuri mai sobre, care îi dădeau o înfățișare mai profesională!

Profesională... În fața oglinzii, se încruntă. Hotărât lucru, în acea seară cuvântul revenea des. Pentru Andrew, se adăpostea în spatele acestui gen de atitudine. Împotriva cui?

Împotriva oricărui angajament, împotriva suferinței, recunoscu Lezlie. Știa în mod sigur că o relație cu Andrew Bradinton va genera asta. Iar Lezlie nu mai era în stare să-și impună așa ceva. dacă el alegea să creadă că îi era teamă de propria sexualitate, era liber s-o facă. În plus, Andrew nu va putea înțelege niciodată că, deși atrasă de el, refuza chiar de acum orice evoluție a legăturii lor.

În umezeala din baie, șuvițele de păr începură să se încrețească. Se aplecă pentru a le peria cu energie și un inel agățat de un lanț de aur i se legănă pe piept. Mângâie în mod

reflex verigheta pe care i-o dăduse Michael. Apoi, își ridică părul pe cap, adăugă în baie câteva picături de ulei parfumat și plonjă în ea cu încântare. Cu pleoapele închise, își lăsă gândurile să rătăcească și curând, văzu un chip bărbătesc, cu trăsături accentuate, cu ochi albaștri și glumeți. Într-un gest inconștient, își duse degetele la gură, amintindu-și senzațiile tulburătoare pe care le trezise în ea sărutul lui Andrew.

Oare cum putuse reacționa atât de puternic față de un bărbat pe care nu-l cunoștea? Era absurd. Îl iubise pe Michael Garrett din toată inima. Avuseseră atâtea lucruri în comun! Raporturile lor fizice, îi provocaseră plăcere, dar niciodată o emoție atât de tulburătoare... Se ridică și puse mâna pe un prosop plușat, cu care își frecă pielea colorată în roz de căldură. Probabil era curiozitatea, atracția noutății ceea ce făcuse îmbrățișarea lui Andrew atât de provocatoare. Lezlie scutură din cap; trebuia să înceteze să se gândească la asta și să încerce să analizeze incidentul. Era de preferat să-l uite. În definitiv, nu fusese nimic. Un simplu sărut!

Îmbrăcă un halat lung de baie și își înnodă cordonul îndreptându-se spre bucătărie. Aprovizionată cu un pahar cu suc de portocale, se duse să se instaleze pe sofaua din salon, pentru a reciti câteva dosare aduse de la spital. O jumătate de oră mai târziu, concentrarea îi fu întreruptă de un mieunat slab. Un pisoi negru ca noaptea stătea așezat în spatele ușii-geam: Beelzebub, care era al vecinilor, frecventa cu

regularitatea casa lui Lezlie – ca și alte câteva. În acea seară, vizita micului animal nestatornic o încânta.

– Ei bine, motanule, n-ai găsit pe nimeni altcineva să te primească?

În loc de răspuns, acesta se frecă voluptuos de geam. Zâmbitoare, Lezlie făcu să alunece panoul și Bellzebub intră cu un aer de proprietar. Sări pe canapea și când tânăra femeie se așeză, se făcu ghem lângă ea, torcând, după cum obișnuia. În timp ce-și reluă lectura, aceasta mângâia distrată capul mic și catifelat.

Tocmai se hotărâse să meargă la culcare, când sună telefonul. Era infirmiera de noapte de la serviciul de pediatrie, Carol Stanton.

– Avem o problemă, doamnă Garrett. Domnul Bradinton a trecut s-o vadă pe Merri adineaori. Apoi, am aruncat de mai multe ori câte o privire în camera ei și am crezut că doarme. Dar până la urmă am auzit niște suspine înăbușite. Am așteptat înainte de a vă suna, dar încă plânge.

– I s-a administrat un calmant?

– Nu, este încă sub efectul anesteziei. Spune că nu se simte rău. Credeți că ar trebui să chem medicul de gardă pentru a-i prescrie un sedativ?

– Prefer s-o văd eu înainte. Doar să mă îmbrac și sosesc.

– Mulțumesc, doamnă Garrett. Și îmi pare rău că vă deranjez.

– Nu face nimic.

În camera sa, Lezlie își scoase halatul și îmbrăcă niște pantaloni gri, cu un pulover fin gri cu roz și mânecile în formă de aripi de liliac; în timp ce-și vâra picioarele în pantofi eleganți, își ridică rapid părul pe ceafă. În loc de orice machiaj, puse puțin luciu pe buze, apoi își luă poșeta. După ce-l alungă cu blândețe pe vizitatorul cu patru lăbuțe, ieși.

În zece minute ajunse la spital și își parcă mașina. În serviciul de pediatrie, Carol o întâmpină cu ușurare. Lezlie schimbă câteva cuvinte cu ea, înainte de a merge în camera lui Merri, de la capătul culoarului. Prin ușa întredeschisă apărea o rază de lumină și psihologa percepu sunetul plânsului greu de stăpânit. Intră și văzu fetița pe pat, cu fața afundată în pernă, cum făcuse ea însăși, în copilărie, pentru a-și ascunde tristețea.

Puse o mână pe umărul care tremura al lui Merri, dar nu obținu nici o reacție.

– Ce ai, Merri? o întrebă blând.

Tăcerea micuței paciente o neliniști.

– Te simți rău? Îi pot cere infirmierei să-ți desfacă bandajele.

Merri scutură din cap.

– A promis că se întoarce, dar n-a făcut-o, suspină.

– Cine?

– Unchiul Andrew. Spusese că va fi aici. L-am așteptat, l-am așteptat...

– Dar știi că a trecut pe aici, afirmă blând Lezlie. Infirmiera l-a văzut venind în camera ta. Probabil adormisei.

În timp ce vorbea, Lezlie se așeză pe marginea patului.

– Și asta pentru că muncește atât de mult timp, bombăni Merri.

Tânăra femeie privi cu afecțiune chipul copilei care se deformase de o mină îmbufnată.

– Ești severă cu el, Merri.

Fetița îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Spune-mi, Merri, îl iubești mult pe unchiul Andrew?

– Este drăguț, mormăi aceasta, ridicând din umeri.

– De cât timp locuiești cu el?

– De vara trecută, de când mi-au plecat părinții.

Cea mai mare parte a copiilor înțelegeau astfel moartea, gândi Lezlie; au impresia că sunt uitați, păsăriți. În timpul următoarei jumătăți de oră, îi puse tinerei paciente întrebări inofensive despre viața sa de zi cu zi. Află astfel că Merri era încredințată în majoritatea timpului bunelor îngrijiri ale unei menajere, doamna Cates. Andrew trebuia să lipsească deseori din Atlanta, sau se întorcea foarte târziu. Merri nu avea deloc prieteni de joacă. Fără îndoială, nu se adaptase foarte bine plecării din Denver, încheie psihologa. Pentru a termina, abordă un subiect mai delicat:

– Merri, vrei să-mi vorbești despre părinții tăi?

– Nu.

Brusc, se posomorâse din nou.

– De ce? insistă Lezlie.

– Mi-e somn, pretextă Merri, întorcând capul spre petere.

Evident, nu era fericită în noua viață și le reproșa încă părinților dispariția lor. O asemenea reacție nu avea nimic anormal. Lezlie o înveli cu blândețe, murmură noapte bună și se îndepărtă. În clipa în care trecea de ușă, fu oprită de vocea timidă a lui Merri.

– Veți mai veni totuși mâine? Nu mi-am văzut încă punctele de sutură.

– Voi fi aici, Merri. Acum, dormi.

Parcurse culoarul pustiu adâncit în penumbră și o găsi pe Carol Stanton în camera de tratamente.

– Este o copilă adorabilă, nu-i așa? făcu infirmiera, înduioșată.

– Absolut. Dar duce o povară prea grea pentru vârsta sa. Voi veni s-o văd mâine dimineață pe la ora opt; dacă până atunci se ivește vreo problemă, nu ezitați să mă sunați.

– Mă întreb dacă domnul Bradinton va veni și el, replică infirmiera, visătoare. Este atât de frumos! Una dintre prietenele mele care este de serviciu dimineața, va ceda imediat farmecului său.

– Într-adevăr, are un fizic plăcut, acceptă Lezlie.

– Plăcut? Este un adevărat Apolo!

Lezlie nu era deloc îndemnată la bârfe, cu atât mai puțin când ele îl priveau pe Andrew Bradinton, a cărui seducție, din păcate, n-o lăsase insensibilă. Își luă rapid rămas-bun de la infirmieră, nemaidorind decât să se culce.

Ajunsă acasă, trebui să lupte împotriva sentimentului de singurătate care uneori o apăsa. Măcar dacă mama i-ar fi fost în oraș! Chiar avea nevoie să petreacă un timp cu cineva apropiat, fie și doar un prânz. Odinioară avusese atât de mulți prieteni, dar treptat îi pierduse... La început, totuși, încercase să păstreze legătura cu ei, luând parte la cinele organizate în mod regulat. Precauțiile cu care o înconjurau în mod fățiș o puseră în cele din urmă în încurcătură. Și mai ales, Lezlie găsea că e greu pentru o femeie singură să se miște într-o lume de perechi.

***

Telefonul sună fix la ora șapte. Lezlie era așezată la masa din bucătăria galben viu cu verde, în fața unei cești aburinde de cafea. Zâmbi, recunoscând timbrul cald al celei care vorbea.

– Bună ziua, mamă.

– Bună ziua, draga mea. Ce faci?

– Foarte bine. Sunt încântată să te aud. Îmi lipsești.

– Și tu îmi lipsești. Am avut o ciudată impresie că ai necazuri.

– Este straniu, mamă. Dar aseară tocmai m-am gândit la tine și iată că în această dimineață mi-ai telefonat. Cel de-al șasea simț al tău este încă viu.

Râseră amândouă de această glumă obișnuită. Lezlie își văzuse mereu mama ghicindu-i problemele înainte ca ea însăși să-și dea seama de ele. După ce-i povestise pe scurt călătoria și vizita la verii săi, Margaret Hall întrebă:

– Voiai să-mi vorbești despre ceva anume, Lezlie?

– Nu neapărat. Poate aștepta întoarcerea ta.

– Ești sigură, scumpo? Mi se pare că ai o voce plăpândă...

– Nu te neliniști. Asta pentru că am stat trează până târziu aseară. Eram pe punctul de a mă îmbrăca pentru a merge la muncă. Totuși, voi fi fericită să te văd.

– Ar trebui să mă întorc pe la mijlocul săptămânii viitoare. Ne vom întâlni pentru prânz.

– Perfect, încheie Lezlie, încântată.

Când închise, tânăra femeie avea moralul mai bun. "Să nu te plângi", comentase Andrew când ea glumise referitor la solicitudinea mamei. Dimpotrivă, știa să aprecieze valoarea relației lor. Dacă Margaret și ea nu se vedeau prea des, erau întotdeauna disponibile una pentru cealaltă în caz de nevoie.

Lezlie înțelegea foarte bine atracția pe care o exercitau călătoriile asupra Margaretei. Timp de ani de zile, aceasta fusese o excelentă femeie de casă, devotată în întregime soțului și fiicei sale! Acum era singură și își oferea ceea ce visase mereu. Neîncetatele călătorii lungi alimentau în plus discuțiile confuze dintre cele două femei.

Lezlie spălă vasele, apoi stropi plantele aranjate pe marginea ferestrei. Afară, ultimele urme ale iernii dispăruseră în grădina sa în paragină. Într-adevăr, în acest weekend va trebui să lucreze puțin acolo! Începuse să semene cu o junglă în miniatură...

***

La acea oră matinală, pe culoarele spitalului era o animație ca într-un stup. Infirmierele, de două ori mai numeroase decât noaptea, făceau toaleta pacienților, distribuiau medicamentele, actualizau dosarele, în timp ce îngrijitoarele schimbau paturile sau scoteau tăvile goale de la micul dejun, pentru a le așeza stivă pe cărucioare enorme.

La etajul de pediatrie, Lezlie îl zări pe doctorul Carver, care făcea vizita. În picioare în fața ușii lui Merri, încruntat, absorbit în lectura fișei sale.

Când psihologa se opri lângă el, ridică ochii.

– Ați văzut-o pe Merri? îl întrebă ea.

– Exact acolo mergeam. Văd că aseară a avut probleme?

– Nimic grav, am putut eu s-o liniștesc. Cum trebuie să avem o întrevedere în această dimineață, speram să vă vorbesc înainte. Se grăbește să-și vadă punctele de sutură.

– Ca toți copiii, replică doctorul, indiferent.

Atitudinea blazată îi displăcu lui Lezlie, care îl urmă totuși în cameră. Pe chipul fetiței nu se mai vedea nici o urmă a lacrimilor din ajun. Trezită din somn și voioasă, îi zâmbi doctorului Carver, a cărui purtare se schimbase atât de radical, încât Lezlie fu stupefiată. În prezența pacientei, era foarte blând și atent.

De-abia îi scosese pansamentele, că Merri ceru timidă să se ducă la toaletă. Chirurgul și psihologa fură de acord din priviri și Lezlie o ținu pe fetiță de braț, în timp ce aceasta se așeza cu precauție în capul oaselor. Își duse neliniștită mâna la abdomen.

– Am impresia că va cădea totul, murmură.

Medicul schiță un zâmbet și Lezlie nu-și putu stăpâni un ușor hohot de râs.

– Liniștește-te, este bine închis, afirmă.

Trăsăturile lui Merri se luminară din nou și străbătu încet încăperea, susținută de tânăra femeie. Când ușa băii fu închisă, își ridică în fața oglinzii cămașa de noapte, iar ochii

măriți de uimire se ațintiră asupra inciziei închisă bine de punctele de sutură negre.

– Firele vor rămâne pentru totdeauna? întrebă fascinată.

– Nu, doctorul Sanders ți le va scoate peste o săptămână. Apoi pielea se va cicatriza și nu vei mai avea pe burtică decât o linie subțire.

– Formidabil! exclamă Merri. Îi voi arăta asta unchiului Andrew. Vine să mănânce cu mine la prânz. Mi-a spus că va fi ca un picnic.

– Te vei distra bine, aprobă Lezlie.

– Mâncați cu noi? o invită copila. Unchiul Andrew cumpără întotdeauna prea multe pentru noi.

– Din nefericire, nu voi putea Merri.

Să-l vadă astăzi pe Andrew Bradinton era chiar ultimul lucru pe care și-l dorea! Mai devreme sau mai târziu va trebui să-l primească pentru a discuta despre tratamentul nepoatei lui, dar nu în această dimineață... Nu după ce se întâmplase între ei în ajun. Încă nu era sigură că stăpânea atracția pe care o exercita asupra ei.

– Am prea mulți pacienți de văzut astăzi, îi explică fetiței, care evident aștepta. Dar voi continua să trec atâta timp cât vei fi în spital, iar apoi mă vei vizita tu în mod regulat, pentru a sta de vorbă.

– Despre ce? întrebă Merri, bănuitoare.

– Despre ce vei vrea tu. Vei putea să-mi povestești despre școală, despre lucrurile care îți fac plăcere, să-mi spui de exemplu ce ți-ar plăcea să faci.

– Ca unei prietene?

– Oarecum, da.

Trebuia totuși s-o facă pe Merri să înțeleagă că relația lor, dacă putea fi prietenească, va fi în același timp terapeutică. Dar doctorul Carver le aștepta. Așa că Lezlie, propuse:

– Te așezi singură, sau ai nevoie de ajutor?

– Nu doream cu adevărat să merg la toaletă, mărturisi Merri plecând ochii. A fost doar de teamă că doctorul îmi va pune pansamentul fără să mă lase să mă uit.

– Ei bine, acum că ai văzut, poate ar trebui să ne întoarcem la patul tău, ca să-și poată continua vizita. Dacă ne dă voie, ne vom putea plimba puțin pe culoar.

Puțin după aceea, chirurgul părăsi camera copilei.

– Vom merge să ne plimbăm acum? întrebă Merri.

– În câteva minute. Mai întâi aș vrea să-ți explic ceva. Știi oare ce este un psiholog?

– Nu...

– Este cineva care vorbește cu oamenii sau îi ascultă, când au probleme sau când suferă. Asta este meseria mea: sunt psihologă. Aș fi fericită să-ți fiu prietenă, Merri, dar vreau de asemenea să mi te destăinui. Când vei fi pregătită, va trebui să-mi povestești viața cu părinții tăi. Te voi înțelege...

– Nu, o întrerupse micuța. Nimeni nu poate înțelege. M-au părăsit...

Merri se întoarse, gata să plângă.

– Nu vreau să mă gândesc la asta.

– Foarte bine, răspunse blând Lezlie.

Ridică bărbia copilei pentru a scruta ochii mari albaștri. De obicei, nu se folosea de experiența sa personală pentru a câștiga încrederea unui pacient, dar Merri va putea fi ușurată să afle că nu era singură în fața dramei sale... că și alții suferiseră pierderi nu mai puțin tragice.

– Îți voi încredința un secret, Merri. Știu într-adevăr ce simți... Pentru că mi s-a întâmplat același lucru ca ție.

– Dumneavoastră?

– Da, și mi-a trebuit mult timp să înțeleg în totalitate. Mi-a fost foarte rău, ca și ție. Am avut nevoie să discut această suferință cu cineva. Este ceea ce îți cer să faci și tu. Nimeni nu te va obliga, dacă nu vrei, dar este deja mult timp de când porți această povară singură. Doar dacă nu i-ai vorbit unchiului tău?

Merri scutură din cap în semn de negare și întoarse privirea, stingherită.

– M-a întrebat de câteva ori, dar n-am spus nimic.

– Un ultim lucru, Merri, încheie Lezlie. Voi fi terapeuta ta, dar vreau să-ți fiu și prietenă. Tu vrei asta?

Fetița acceptă fără convingere. Era normal să nu se încreadă atât de repede în psihologă, care nu se formaliză.

– Și acum, dacă am merge să ne facem plimbarea?

Se ridică și-i întinse lui Merri mâna, dar în aceeași clipă observă cu coada ochiului o mișcare lângă ușă. Se întoarse și-l recunoscu îngrozită pe Andrew Bradinton, rezemat cu nonșalanță de canat. Oare de când le spiona astfel? Auzise toată conversația?

– Bună ziua, doamnă Garrett.

Înaintă în cameră, fără să trădeze cel mai mic semn de intimitate. Ușurată, Lezlie respiră mai liber.

– Ai venit devreme, unchiule Andrew, remarcă Merri pufnind când acesta o ridică blând. Ne vom plimba pe culoar, mi-a permis doctorul.

– Dacă ai merge cu unchiul? sugeră Lezlie. Eu te voi însoți altă dată, Merri.

– Voiam să fiți amândoi, protestă copila.

– Ei bine, vom fi, declară Andrew adresându-i tinerei femei o privire întrebătoare.

Își puse nepoata jos și o luă de mână. Merri i-o întinse pe cealaltă lui Lezlie.

– Mi-am văzut punctele de sutură, de dimineață! anunță aceasta cu mândrie. Sunt complet negre. Lezlie spune că vor fi lăsate o săptămână și că apoi nu va mai rămâne decât o cicatrice, una mică.

Își continuă această flecăreală veselă de la un capăt la celălalt al culoarului. Prima dată când îi spusese lui Lezlie pe nume, Andrew o privi pe aceasta cu surprindere. Tânăra femeie se mulțumi să ridice din umeri zâmbind și evită apoi cu grijă să întâlnească privirea lui scrutătoare. Din fericire, un ajutor neașteptat îi permise să pună capăt acestei situații incomode.

– Doamnă Garrett! o strigă o infirmieră. Sunteți chemată la telefon.

Recunoscu vocea Janei, secretara sa; doamna Hwkins sunase pentru a schimba întâlnirea fiicei sale, pe care voia s-o aducă de dimineață, în loc de după-amiază. Lezlie își consultă ceasul și își dădu acordul. Înainte de a părăsi etajul, se duse în camera lui Merri pentru a-i spune la revedere.

– Voi reveni mâine, promise în fața minei abătute a fetiței.

– Totuși, nu vreți să faceți un picnic cu noi? Unchiul Andrew a adus tot felul de lucruri.

– Mi-ar fi făcut plăcere, dar astăzi chiar nu pot. Poate altă dată?

– Contăm pe dumneavoastră, declară Andrew.

Pentru prima dată în acea dimineață, lăsă să-i apară în privire o licărire de provocare. Lezlie le adresă amândurora un semn de rămas-bun și se îndepărtă în grabă în direcția ascensorului. De-abia apăsase pe butonul de apel, că o mână îi prinse încheietura. Se întoarse.

– Trebuie să-ți vorbesc, murmură Andrew pe un ton stăruitor.

– Mă întrebam cât timp vei continua această comedie de rudă a pacientei, față de terapeut.

– Preferai oare un alt comportament din partea mea?

– Nu, se grăbi Lezlie să răspundă. În nici un caz; în plus, nu doresc o întrevedere cu tine.

Andrew schiță un zâmbet ironic.

– S-ar putea să se dovedească dificil, deoarece îmi vei trata nepoata. În mod firesc, voi avea să-ți pun niște întrebări.

– Bineînțeles, afirmă Lezlie, jenată că se gândise la o discuție de altă natură. Am întâlniri până la mijlocul după-amiezii. Vei putea apoi trece pe la biroul meu?

Andrew dădu din cap în clipa în care ușile ascensorului se deschiseră. Văzându-l gol, se grăbi în urma lui Lezlie. Cabina se urni și imediat Andrew o prinse de umeri pe tânăra femeie.

– Ce înseamnă asta...? exclamă Lezlie.

– Voiam doar să precizez că în biroul tău vom aborda exclusiv subiectul Merri, deoarece ești atașată cu înverșunare de conștiința profesională. Dar unde propui să vorbim despre noi?

– Nu există "noi", replică tânăra femeie.

– Nu încă, dar va fi în curând.

O asemenea siguranță o descumpăni pe Lezlie.

– Nu te îndoiești de nimic! îl ironiză.

– Pentru ce să mă îndoiesc de ceea ce este evident?

– Permite-mi să nu-ți împărtășesc părerea, îi replică Lezlie, în defensivă.

– De ce oare? Găsește-mi un motiv întemeiat, unul singur, pentru a nu ne mai vedea.

– Sunt terapeuta nepoatei tale.

– Este o scuză, nu un motiv, o contră Andrew.

– Acest joc n-are nici un sens, decretă cu severitate tânăra femeie.

– Sunt de acord, ripostă Andrew amuzat.

– Ascultă, domnule Bradinton, nu sunt interesată și cu asta punct.

Acesta se înclină spre ea, cu chipul la câțiva centimetri de al său.

– Zău? îi șopti. Totuși, nu pot s-o uit pe femeia pe care am ținut-o în brațe un scurt moment. O femeie care vrea să-și nege senzualitatea cu orice preț...

Nici Lezlie nu reușea să îndepărteze acea amintire intensă. În timpul nopții îl visase pe Andrew și un sărut interminabil, care o lăsă totuși flămândă. Gândindu-se la asta, simți ușoare furnicături pe buze. În acea clipă, comise greșeala de a-și adânci privirea în cea a tânărului bărbat. Hipnotizată, Lezlie citi promisiunea unei pasiune arzătoare, o chemare atât de sinceră...

Andrew îi ghici tulburarea din respirația sacadată și zadarnicele încercări de a se întoarce. Extrem de vulnerabilă, părea oprită în așteptare... ca s-o sărute, sau să se îndepărteze? Tânărul bărbat, îi mângâie gura cu vârful degetelor, ușor ca un fulg.

– Să nu te temi de mine, Lezlie, îi șopti.

Aceasta făcu un semn de încuviințaare. Nu de el se temea, ci de suferința inevitabilă pe care o va aduce o relație.

Andrew se îndepărtă cu un aer mulțumit și Lezlie încercă o anumită decepție că buzele nici măcar nu li se atinseseră. Își netezi părul și se îndreptă cu impresia că făcuse o călătorie imaginară, de-a lungul acestor câteva clipe în ascensor. Ușile culisară și ieși, fără ca nimic din fizionomia sa să trădeze ceea ce tocmai se întâmplase. Andrew încheie pe un ton indiferent.

– Așadar, la ora cincisprezece.

Lezlie dădu din cap și-l privi îndepărtându-se. Dumnezeule, oare de ce acceptase această întrevedere? Să se apropie de acest bărbat, era pentru ea sinonim cu un teribil pericol. Poate ar trebui să-i sugereze ca Merri să consulte un confrate? Ridică din umeri, nemulțumită de propria slăbiciune. Oare nu înfruntase deja situații mai dificile? Cu toate acestea, un presentiment o avertiza că furtuna de emoții care se putea dezlănțui ar putea fi prea puternică pentru ea.

Capitolul 3

În acea după-amiază, la ora paisprezece și treizeci de minute, Lezlie era într-o stare de agitație nervoasă pe care, în calitate de psihologă, era mai obișnuită s-o trateze la ceilalți. Deși studiase deja cu grijă dosarul redactat de Charles Sanders referitor la Merri, îl reciti încă o dată. După accident, fetița fusese tratată la Denver, piciorul se vindecase bine și comoția cerebrală nu avusese urmări. Dar, cum subliniase deja Charles, probleme minore de sănătate se succedaseră în număr anormal de mare: o ușoară anemie, dureri de cap și mai ales acuzări repetate de dureri abdominale. O manifestare obișnuită de stres la copii și adolescenți.

Auzind țârâind interfonul, Lezlie tresări. Andrew Bradinton nu putea fi acuzat de lipsă de punctualitate! se gândi, crispându-se fără să vrea. Acesta intră cu un pas hotărât și

examină dintr-o privire rapidă mocheta albastru deschis, biroul din mahon, divanul și fotoliile bleumarin, cărțile aliniate pe rafturile înalte și jucăriile de pe jos, la îndemâna micilor pacienți.

– Am consultat însemnările doctorului Sanders și dările de seamă ale spitalului din Denver, începu Lezlie când el se așeză. Mă alătur colegului meu în părerea că apendicita nu poate explica toate durerile abdominale de care se plânge Merri de un an. Nu rareori o persoană care suferă pe plan afectiv capătă simptome somatice; discuțiile mele cu Merri au făcut să apară mai multe fapte care, în cazul său, întăresc această ipoteză.

– Ce fapte? întrebă Andrew.

– Pe de-o parte, culpabilitatea și durerea lui Merri față de decesul părinților sunt atât de mari încât nu este încă în stare să vorbească despre el. Ori, este imposibil să rezolvi o problemă fără s-o înfrunți direct. Și sunt convinsă că, departe de a face față situației, nepoata ta o evită. Ți-a vorbit despre asta?

– De la accident, este mai degrabă închisă, admise Andrew. Am încercat să abordez cu ea această problemă, dar refuză cu totul, cel puțin cu mine.

– Este evident că Merri este foarte diferită de copiii de vârsta ei. La prima vedere, i-aș fi dat mai puțin de doisprezece ani. De-a lungul discuțiilor noastre, am descoperit că nu

împărtășește nici unul din interesele tipice unei preadolescente: hainele la modă, muzica, băieții. N-a menționat nici o prietenă, nici o activitate specială. Din câte știi, are așa ceva?

– Merri pare să prefere singurătatea, confirmă Andrew. I-am propus mai multe ocupații, dar nici una nu i-a trezit entuziasmul.

– Nu este teribil de îngrijorător, precizează Lezlie. Merri este încă sub influența unor numeroase emoții pe care le respinge; nu poate investi în plăceri actuale deoarece se agață de trecut. Și astfel, maturizarea i-a fost oprită. Voi putea înțelege de-a lungul psihoterapiei, dacă reușesc să-i câștig încrederea.

Andrew se ridică și se duse să se posteze în fața ferestrei. Afară, soarele de primăvară strălucea cu toată puterea.

– Dacă o voi trata pe Merri, continuă Lezlie, va trebui să fac uneori apel la tine pentru a verifica exactitatea spuselor sale. Sau îți voi cere să mă susții în cutare sau cutare aspect al tratamentului, chiar dacă ți se va părea contrar propriilor convingeri. Esențialul este ca nepoata ta să fie ajutată cât mai bine posibil.

Cum tânărul bărbat rămase tăcut, Lezlie îi privi o clipă spatele lat, înainte de a relua:

– Nu știu de ce ți-am fost recomandată de Charles. Totuși, dacă vrei să alegi un alt terapeut, este dreptul tău.

Andrew se întoarse brusc, cu un fulger de mânie în ochii albaștri.

– Este ridicol, o știi la fel de bine ca mine! Merri s-a atașat deja de tine. I-ai permis să depășească o situație foarte dificilă și îți sunt recunoscător. Un lucru să fie limpede între noi, Lezlie: nu va folosi la nimic să renunți la a o trata pe Merri. Ceea ce s-a întâmplat între noi este ceea ce te sperie.

Tânăra femeie lăsă ochii în jos și Andrew se întoarse din nou. Lezlie nu-și imagina eforturile pe care trebuia să le facă pentru a se stăpâni. Îi acceptase toate concluziile referitoare la Merri într-o tăcere stoică; trebuia oare să-i dezvăluie ceea ce, după părerea lui, cauzase aversiunea fetiței în a menționa noaptea accidentului? Auzise oare cearta părinților? Dacă da, asta îi putea explica tăcerea. Dar psihologa părea că preferă să audă chiar din gura pacientei modul în care trăise drama. Pe de altă parte, dacă Merri înțelesese conflictul dintre Greg și Meredith și-i va dezvălui lui Lezlie conținutul său, oare cum va reacționa aceasta? Poate, când se vor cunoaște mai bine, îi va putea explica...

– Cu ce frecvență ai vrea s-o vezi? se mulțumi să întrebe.

– Am pornit bine și voi continua s-o vizitez în fiecare zi, până la ieșirea din spital. Apoi, aș propune două ședințe pe săptămână, dacă îți convine. Poate mai mult la început, dacă ea dorește. Esențialul este să avem un contact suficient, fără ca ea să se simtă constrânsă.

– Merri crede că vei fi prietena ei...

– Este obișnuită cu lumea medicală, îl întrerupse Lezlie. Asta ne va fi de folos, știe că o voi trata, că are nevoie de cineva în care să se încreadă. Dar îi va trebui și o legătură de prietenie adevărată. Ți-a vorbit uneori de vreo colegă de clasă?

Andrew scutură din cap.

– I-am sugerat să invite acasă pe cine vroia ea, dar n-a făcut-o niciodată. Învățătoarea a încercat de asemenea s-o amestece printre ceilalți copii, dar Merri rămâne la distanță.

Lezlie își ascunse cu greu surpriza. Nu-și imaginase ca Andrew Bradinton să fie atât de preocupat de nepoata sa încât s-o încurajeze să-și facă prieteni și să-i întâlnească profesorii. Evident, personalitatea sa era mult mai complexă și mai sensibilă decât presupusese la prima vedere.

– Ai și alte întrebări să-mi pui referitoare la Merri?

Tânăra femeie făcu un semn de negare. Andrew se întoarse să plece și se opri în ușă, pentru a comenta.

– Încep să cred că o psihoterapie o poate ajuta într-adevăr pe Merri și mai ales că ești persoana care-i trebuie. Dar să nu te înșeli, Lezlie. Dacă m-am hotărât să mă comport cum dorești, asta nu-mi schimbă cu nimic sentimentele.

Îi zâmbi și-i făcu cu ochiul complice, apoi dispăru.

***

Cu afluența obișnuită de la ora prânzului, restaurantul era arhiplin. Zumzetul neîncetat al conversațiilor umplea sala, pe care chelnerii agitați o străbăteau în pas sprinten. Margaret Hall își privi ceasul; Lezlie întârzia, ca de obicei. Scutură din cap cu dezaprobare. Își făcea mereu griji pentru ea, în ciuda eforturilor lăudabile de voință cu prețul cărora reușise să evite orice amestec în viața singurului ei copil. Cât despre prietenele sale, se amestecaseră în viața odraselor până la a-i sufoca total pe tinerii oameni! Ea nu voise o asemenea relație cu Lezlie.

Aceasta se îndrepta spre masă cu mersul său întotdeauna energic. Își sărută mama pe obraz și spuse dintr-o dată, gâfâind puțin:

– Bună ziua, mamă! Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. Cum ai găsit New Yorkul? o întrebă așezându-se.

– La fel de dement ca întotdeauna. Mătușa Jana te sărută. Am văzut cea mai mare parte a spectacolelor care se joacă pe Broodway și am făcut cumpărături... Pe scurt, ca în fiecare călătorie!

O studie pe tânăra femeie cu un ochi critic.

– Ei bine, cum te simți? Îmi pari mai slabă.

Lezlie îi zâmbi afectuos și cu un gest impulsiv, luă mâna lui Margaret.

– Este adevărat, am pierdut puțin din greutate. În ultimul timp a trebuit să fac ore suplimentare.

– Și viața personală?

– De această parte, nimic de semnalat.

– Draga mea, fii atentă să nu lași activitățile profesionale să te monopolizeze complet. Știu că asta nu mă privește, dar după părerea mea ar trebui să ieși mai mult.

– Îmi ador meseria, mamă. Deocamdată, nu am nevoie de nimic altceva.

– Foarte bine, încuviință Margaret conciliantă. Voiam să-ți spun doar că nimic pe lume nu poate înlocui un partener...

Chelnerița le întrerupse conversația pentru a lua comanda. Dar imediat ce se îndepărtă, Margaret se aplecă în față:

– Lezlie, când ți-am telefonat voiai să-mi vorbești despre ceva. Am simțit-o foarte bine. Ai vreo problemă?

– Nu chiar... Am o nouă pacientă. Dacă ai vedea-o! Și-a pierdut amândoi părinții anul trecut. Este atât... atât...

– Atât de asemănătoare cu tine, acum doi ani, rezumă Margaret.

– Fără îndoială, consimți Lezlie. Știu că pot s-o ajut, cum m-ai ajutat tu în aceea perioadă. Dar ea nu are pe nimeni foarte apropiat, doar un unchi pe care nu-l cunoaște suficient de bine.

Fără să dea nume, explică rapid în câteva cuvinte în ce împrejurări îi fusese încredințată Merri, după ce doctorul Sanders îl convinsese pe tutorele său. Intrigată, Margaret întrebă:

– Ce fel de bărbat este?

Lezlie bău o înghițitură de ceai pentru a-și da timp de gândire.

– Nu știu, de fapt este foarte ocupat, deoarece conduce în același timp afacerile sale și pe ale fratelui mort. Ceea ce justifică, poate, puținul timp pe care l-a consacrat fetiței... Are impresia că aceasta îi poartă frică, din cauza unei anumite dispute dintre părinții săi, în seara accidentului. Dar era convins că durerile abdominale ale nepoatei, timp de un an, se datorau apendicelui bolnav.

– Ceea ce era greșit?

– Charles Sanders nu crede asta, și nici eu. După părerea mea, era singurul mijloc de care dispunea copila pentru a atrage atenția, iar apendicita este doar o coincidență accidentală; este gata să părăsească spitalul, dar vom continua terapia.

O licărire hotărâtă străluci în ochii cenușii.

– Cu puțin timp și răbdare, voi ajunge s-o eliberez de culpabilitate.

Margaret avu un zâmbet plin de mândrie.

– Cu siguranță. Ești înzestrată cu o capacitate remarcabilă de a-i înțelege pe alții. Principala problemă va fi probabil să nu te lași antrenată pe plan foarte personal.

– Înțelegi exact, mamă, consimți Lezlie, gânditoare.

Chelnerița le aduse hamburgerii și Lezlie luă o înghițitură din al său. În timp ce mâncară, conversația se învârti în jurul spectacolelor actuale și a criticilor pe care le aveau. Ca de fiecare dată când își vedea mama, Lezlie se simți eliberată de sentimentul de singurătate care punea uneori stăpânire pe ea. Oare pentru că Margaret nu avea nici o pretenție față de ea, o părăsea întotdeauna reconfortată și senină? Înainte de a se despărți, se înțeleseră să cineze împreună duminică, la opt.

Lezlie ajunse la birou într-o dispoziție mai calmă, cu trăsăturile destinse de un zâmbet fericit. După-amiaza trecu repede în timp ce primea unul după altul tinerii pacienți, cu alaiul lor de greutăți proprii. Dar fiecăruia îi acorda cu generozitate aceeași răbdare neobosită. Tocmai plecase ultimul, când Jane o anunță prin interfon că domnul Bradinton și nepoata sa voiau s-o vadă, dacă era posibil. Cu mâna tremurând puțin, Lezlie își aranjă câteva șuvițe de păr rebele. Ajunse la ușă când aceasta se deschise.

Andrew părea că umple încăperea cu prezența sa masculină. Îmbrăcat simplu, în pantaloni gri, cămașă Oxford albă ca fildeșul și un pulover grena, avea părul ciufulit de vânt. Pentru a-i evita privirea scrutătoare, Lezlie se aplecă spre fetiță:

– Bună ziua, Merri. Cum te simți?

– Bine. Tocmai mi s-au scos firele. M-a durut.

– Dar a fost foarte curajoasă, comentă Andrew, îmbrățișând-o. De aceea, când a cerut să vadă locul în care lucrezi, n-am putut s-o refuz.

– Ai făcut bine, confirmă psihologa.

Aceasta observa copila care cerceta încăperea, studiind ceramica ce împodobea o etajeră și diplomele universitare atârnate pe perete. Se instală într-un fotoliu, cu un aer mulțumit.

– Este frumos, aprobă. Albastru este culoarea mea preferată.

– Și a mea, recunoscu Lezlie.

Nu fusese singurul motiv pentru care pusese să fie folosită în decorarea biroului. Studii serioase ajunseseră la concluzia că această culoare avea calități liniștitoare, propice așadar unui tratament psihoterapic.

Își continuă conversația cu Merri, conștientă de examinarea lui Andrew, de care nu reușea să facă abstracție.

– Cu ce te vei ocupa după ce te întorci acasă, Merri?

Fetița schiță o strâmbătură.

– Cu lecțiile. Unchiul Andrew le-a cerut profesorilor toate temele pe care va trebui să le recuperez. Nu voi reuși niciodată! Doctorul Sanders spune că voi putea urma ultimele săptămâni de cursuri. Colegii mi-au trimis un carnet de convalescență, iar doamna Cates a copt o prăjitură mare.

– Doamna Cates este menajera noastră, explică Andrew. Apropo, Merri, trebuie să ne întoarcem acasă. Probabil este pe cale să pregătească cina.

– Se înfurie dacă mâncăm târziu, îi mărturisi Merri lui Lezlie.

Tânăra femeie zâmbi amuzată.

– Vrei să aștepți o clipă afară, Merri? o rugă unchiul. Aș vrea să-i pun câteva întrebări doamnei Garrett.

Când fură singuri, Andrew măsură fără jenă silueta plină de grație a lui Lezlie. Razele soarelui care apunea aruncau licăriri arămii pe părul mătăsos, din care câteva șuvițe rebele îi încadrau armonios fața. Îi fu extrem de greu să se stăpânească să sărute acele buze atât de tentante. Oftând, își vârî mâinile adânc în buzunare.

– Am să-ți cer un serviciu, începu. Eu va trebui să lipsesc toată săptămâna viitoare, așa că îmi va fi imposibil s-o însoțesc pe Merri la primele ședințe. Doamna Cates va locui la noi, dar nu are permis. Desigur, nu este foarte conform cu regula, dar ai accepta să organizezi întâlnirile cu nepoata mea la sfârșitul zilei, și să mergi s-o vezi acasă?

Era, înr-adevăr, vorba de o cerere neobișnuită. Dar în fond, de ce nu?

– Probabil voi putea aranja asta, făcu Lezlie. Cât timp vei fi plecat?

– Aproximativ zece zile. Dacă Merri ar fi fost suficient restabilită, aș fi luat-o cu mine. Dar operația este prea recentă.

– I-ai explicat asta?

– Da, dar nu sunt sigur că înțelege. De la internare, mi-am petrecut cu ea cea mai mare parte a timpului, dar acum mă cheamă munca.

Zâmbi înduioșat.

– Este o fată formidabilă, chiar dacă rămâne mai degrabă rezervată.

– O vedeai deseori, înainte de decesul părinților?

– Mai puțin decât aș fi vrut...

Lezlie crezu că-i percepe în voce o notă de amărăciune. Oare pentru că se gândea ar fi acceptat mai ușor să locuiască cu el, dacă ar fi cunoscut-o mai bine? Adâncită în gânduri, nu observă imediat că Andrew se apropiase și o privea cu o insistență tulburătoare.

– Uneori am neplăcuta impresie că, în viață, am ascultat cu prea multă conștiinciozitate de simțul datoriei, în timp ce poate era de preferat să-mi urmez instinctele. Ce crezi?

– Totul depinde de context, își dădu Lezlie cu părerea, uluită. Și de persoanele în joc.

Nici măcar n-o atinsese și totuși, chiar și vocea sa avea efectul unei mângâieri.

– Și dacă ar fi vorba de o încântătoare psihologă pe care o găsesc absolut irezistibilă?

– În acest caz, sfatul meu ar fi să reziști cu orice preț.

– Ce dură ești cu mine! se lamentă pe un ton strengăresc, pe care privirea strălucitoare îl contrazicea.

– Domnule Bradinton...

– Andrew.

– Foarte bine, Andrew. Prima mea preocupare este nepoata ta, care-mi este pacientă. Și acest mic joc mă stânjenește într-un mod care ar putea dăuna tratamentului său.

– Așadar, accepți!

– Ce?

– Că te tulbur. Asta nu este nimic pe lângă efectul pe care-l produci tu asupra mea.

– Mi-ai mai spus-o, ripostă Lezlie fără să-și poată stăpâni un zâmbet. Ai un obicei foarte prost, acela de a nu asculta. Făcând abstracție de ceea ce ai putea simți, Merri trebuie să fie prioritatea amândurora. De data asta m-ai auzit?

Andrew dădu din cap.

– Nu vreau legături personale cu tine.

– Pentru că ești terapeuta lui Merri și asta ar fi împotriva codului profesiunii tale.

– Pe de-o parte, da.

– Și pe de altă parte?

– Din motive care nu mă privesc decât pe mine.

Andrew îi ridică bărbia pentru a o obliga să-l privească în față.

– Am impresia foarte clară că și când îți ațintești ochii asupra mea, nu mă vezi cu adevărat, îi murmură. Te străduiești să mă închizi într-un personaj neutru, cel al tutorelui lui Merri. Dacă ți-ai permite să mă cunoști cu adevărat, poate ai înțelege că nu sunt un mitocan care te urmărește pentru a te supune dorințelor lui.

– Nici nu-mi imaginam asta, admise Lezlie în șoaptă. Dar nu am nici timp, nici dorința de a mă lansa într-o relație.

Îi era greu să se exprime cu o voce oarecum fermă, în fața zâmbetului dezarmant al lui Andrew. Acesta îi mângâie ușor obrazul catifelat, apoi se îndepărtă.

– Îți respect dorința... deocamdată. Te voi suna imediat ce mă întorc. Dacă ai nevoie de mine, doamna Cates știe cum să mă găsească.

În ușă, ezită, înainte de a adăuga:

– Să ai grijă de nepoata mea.

Chiar și o inimă de piatră s-ar fi topit în fața căldurii expresiei sale, iar Lezlie rămase total descumpănită. Din fericire, ziua de muncă se terminase, căci era incapabilă să se mai concentreze, chiar dacă de asta i-ar depinde viața. Oare toate întâlnirile cu Andrew Bradinton se vor încheia întotdeauna pe un ton atât de intim? I-ar fi greu să suporte. Cum să reziste mult timp personalității cuceritoare a acestui bărbat.

Lezlie își strânse lucrurile pentru a părăsi biroul, făcu o oprire la băcănia vecină și luă direcția clubului de gimnastică.

– Bună ziua, doctore! o întâmpină Patti Cach una dintre instructoare.

De subțirimea unei sulfide, silueta lui Patti era pusă în evidență avantajos de costumul strâns pe corp. Cele două femei se simpatizaseră încă de la prima ședință a lui Lezlie.

– Pari mai degrabă obosită, comentă gimnasta apropiindu-se.

– Acum, am un program foarte încărcat. Am nevoie să mă obosesc fizic.

– Nici o problemă!

Patti o conduse râzând spre vestiare.

– Vei avea timp doar să te schimbi înainte de începerea lecției. Prietena ta a sosit deja... Dar s-ar putea să renunțe înainte de a fi început!

O muzică ritmată dădea măsura pentru exercițiile de încălzire pe care le efectuau deja mai multe femei, întinse pe covor. Una dintre ele, Donna Blair, o apostrofă pe Lezlie în trecere:

– Numai tu puteai să sosești în întârziere! Grăbește-te, înainte să mă sfârșesc. De-abia am început și toți mușchii mei protestează deja! Îmi vor trebui ore de masaj terapeutic pentru a-mi reveni.

– Îți pot recomanda pe cineva, glumi Lezlie.

– Foarte nostim, gâfâi Donna. Voi cele slabe, nu aveți nici o milă pentru grăsuțe.

Lezlie izbucni în râs și se îndepărtă. O întâlnise pe Donna Blair la două zile după ce primise postul de la spital. Tânăra femeie conducea cu un devotament extraordinar o școală pentru copii cu autism sau înapoiați mintal. Se confrunta în fiecare zi cu o muncă grea, fără sfârșit și deseori ingrată, dar știa să găsească satisfacții în cele mai mici progrese ale elevilor. În timpul prânzurilor sau cinelor pe care le împărțiseră deseori când Jim, soțul său, era în deplasare, îi transmisese lui Lezlie entuziasmul ei admirabil.

Când Lezlie ajunse în sala de gimnastică, Donna ieșea.

– Te voi aștepta în jacuzzi, exclamă cu o clipire de înțeles din ochi.

Lezlie încuviință și în sunetul unei melodii îndrăcite, făcu câteva mișcări de întindere, înainte de a se alătura exercițiilor mai energice pe care le conducea Patti. Timp de treizeci de minute, își supuse corpul unei activități musculare intense, care o lăsă epuizată și lac de sudoare, dar în sfârșit destinsă. Se duse gâfâind să i se alăture Donnei, care stătea comod în apa caldă și plină de bule din marea cuvă de lemn numită jacuzzi.

– După umila mea părere, pentru a reduce stresul, este de preferat să rămâi o jumătate de oră aici, decât să te chinui într-un mod atât de inuman cum tocmai ai făcut tu. Dar în cazul în care tu ești făcută pentru asta, eu nu sunt.

Contemplă scurt silueta zveltă a lui Lezlie, înainte de a o examina pe a sa cu un ochi critic.

– Nu ai destulă răbdare, replică Lezlie. Nu poți spera rezultate imediate. Trebuie exerciții regulate pe timp îndelungat, pentru a vedea diferența.

– Nu, mulțumesc, refuză Donna cu o grimasă elocventă. În plus, Jim nu se plânge.

– Este de preferat pentru el, își dădu cu părerea Lezlie, intrând în cada imensă. Oh! ce încântare!

– Vezi? La ce bun să te epuizezi?

Discutară un timp despre subiecte variate, de la recentele decepții ale lui Jim într-o încercare de reparare a instalațiilor, până la planurile cuplului pentru vacanța de vară. Apoi, foarte firesc, Lezlie ajunse să abordeze preocupările referitoare la Andrew și la atitudinea față de ea. Donna o asculta în tăcere.

– Nu știu cum să-l fac să înțeleagă că nu mă interesează o relație cu el. Mă tachinează permanent, într-un fel de provocare, promițându-mi un viitor minunat pentru noi. Indiferent ce spun pentru a-l descuraja, se încăpățânează. Este foarte derutant și nu voi încerca să neg că este foarte seducător. Mă simt atât de presată, când vorbește de ceea ce, după el trebuie să se petreacă în mod inevitabil între noi! Afirmă că mi-e teamă și într-adevăr, are dreptate.

– Spune-i de ce, sugeră Donna.

– Asta nu-l privește. Vreau doar să mă lase în pace. În interesul lui Merri, cred că am ajuns la o înțelegere ca lucrurile să rămână cum erau. Îmi este imposibil s-o tratez în timp ce întrețin relații personale cu unchiul său. Totuși, nu pare foarte convins.

– Vei ști să rezolvi această încurcătură, declară Donna cu încredere.

– Este ceea ce nu încetez să-mi repet.

– Pe de altă parte, dacă te atrage atât de mult, poate ar trebui să-ți revizuiești punctul de vedere.

– Vorbești ca mama! glumi Lezlie. Dar nu mă voi înăcri complet, sub pretext că prefer să rămân singură!

– Nu se pune problema.

Doar Donna și Charles Sanders cunoșteau adevărul despre trecutul lui Lezlie.

– Dar poate mama ta n-a greșit, adăugă Donna. Toți avem nevoie de cineva.

Lezlie deschise gura pentru a protesta, iar Donna reluă imediat:

– Știu, știu. O ai pe mama ta, mă ai pe mine, ai munca ta. Dar nu este același lucru. Te-ai gândit să discuți despre asta cu doctorul Harvey?

Doctorul Harvey era psihanalistul care o consultase pe Lezlie după accident. Nu-l mai văzuse de un an.

– Nu, mă străduiesc mai ales să fac față fiecărei zile. Și nu simt nevoia să mă întorc la el. Îmi trebuie timp să-mi revin, atâta tot.

– Se fac deja doi ani, îi aminti blând Donna.

În fața expresiei gânditoare a lui Lezlie, schimbă subiectul.

– Vrei să cinezi cu Jim și cu mine, mâine seară?

– Aș face-o cu plăcere, dar chiar mi-am neglijat prea mult casa. Ți-ar conveni puțin mai târziu?

– Desigur, acceptă Donna îndreptându-se. Uf! Dacă nu ies curând din baia asta uriașă, voi semăna cu o prună uscată!

Scoase un picior și se strâmbă studiindu-și degetele zbârcite.

– Știam! Jim începe deja să bănuiască faptul că petrec mai mult timp în jacuzzi decât pe covorul de gimnastică. Acest indiciu îi va confirma bănuielile.

– N-are decât să încerce și el. Va fi repede convertit!

Se îndreptară împreună spre cabinele de duș. Brusc, Donna mărturisi:

– De fapt, aveam nevoie să-ți vorbesc, Lezlie. Jim crede c-ar trebui să evit să mă implic astfel, dar este foarte greu. Îți amintești de Elizabeth, una din micuțele cu autism?

– În ultimul timp îi considerai progresele încurajatoare, nu?

– Încă așa stau lucrurile, dar am o nouă problemă: părinții vor s-o plaseze într-o instituție specializată. I-am avertizat să

nu se aștepte la minuni. Cunosc definiția medicală a autismului, dar este totuși o povară enormă să accepte și să trăiască zi de zi cu un copil care nu vorbește și nu reacționează la demonstrațiile de afecțiune. Acum, se pare că au renunțat.

– S-a întâmplat vreun eveniment special?

Donna dădu cu tristețe din cap.

– Totul mergea relativ bine până luna trecută. Elizabeth revenise la comportamente pe care le depășise, de ceva timp, cum ar fi să se dea cu capul de perete. Desigur, este o regresie, dar asta nu înseamnă că tratamentul a eșuat! Și ei, refuză s-o vadă.

– Ai avut o discuție numai cu mama?

Donna oftă îndelung.

– Tocmai, ea este cea care cere plasamentul. Și este de înțeles: a renunțat la cariera sa pentru a se ocupa de Elizabeth, uneori în detrimentul celorlalți copii. Tatăl nu face nici o obiecție, deoarece îi este imposibil să fie mai prezent pentru a-și ajuta soția, iar ea nu mai reușește singură...

Lezlie reflectă câteva clipe.

– I-ai propus mamei să angajeze un ajutor de familie, instruit special și să-și reia activitatea? Va găsi puțină libertate și ar fi mai puțin scump decât să plătească o instituție. Orice ar fi, trebuie să eviți să pui această problemă la inimă.

– Jim gândește la fel, dar îmi este atât de greu să rămân indiferentă!

Ameliorarea Elizabethei mi-a făcut atât de multă plăcere...

– Știu. Dar în ultimă instanță, decizia revine părinților și cu cât te vei implica mai mult afectiv, cu atât mai mult vei suferi.

– Este adevărat... Le voi împărtăși totuși sugestia ta, este o posibiliate la care nu m-am gândit. Mulțumesc pentru sfaturi, Lezlie, și pentru că m-ai ascultat.

– La ce folosește oare un psiholog? glumi ea.

Când părăsiră clubul și ajunseră la mașinile lor, se înnoptase. După un ultim semn din mână spre prietena sa, Lezlie se instală la volanul Mustangului alb. Reluă drumul spre casă, plănuind să pregătească o masă ușoară înainte de a citi câteva reviste de psihologie, pentru a fi la zi cu noutățile.

Capitolul 4

Prima ședință a lui Merri se desfășură mai bine decât sperase Lezlie. După ce-și văzuse ultimul pacient, tânăra femeie părăsi spitalul pentru a merge cu mașina la adresa dată de Andrew. Eleganta locuință o impresionase. Construită din lemn de cedru, cu ferestre imense tăiate în diferite forme, casa era foarte mare. O femeie de aproximativ cincizeci de ani, cu siguranță doamna Cates, deschise ușa auzind zgomotul motorului. Părul cărunt încadra cu bucle o față durdulie. Înaintă ștergându-și mâinile pe șorț.

– Bună ziua! Trebuie să fiți doamna Garrett. Merri se joacă în spate, în grădină. Vreți s-o chem?

– Nu are rost, dacă îmi arătați drumul, o voi întâlni acolo.

O urmă pe menajeră în vestibul și nu se putu stăpâni să arunce, în trecere, o privire curioasă spre salonul vast.

În mijlocul peretelui opus trona șemineul cel mai original pe care-l văzuse vreodată. Vatra din granit forma cel mai armonios contrast cu placa din pin vechi. Totul era dominat de un panou din lemn neprelucrat, împodobit cu aramă lucrată. Tonurile plăcute de bej și ruginiu, dădeau locului o atmosferă naturală și primitoare, accentuată și mai mult de superbe plante verzi.

Lezlie o zări pe Merri în fundul parcului, legănându-se ușor pe un balansoar instalat lângă un pârâu. De bară erau atârnate de asemenea diverse aparate de gimnastică, în aparență noi. Lezlie îi mulțumi doamnei Cates și se îndreptă spre copilă, călcând cu plăcere iarba deasă. Inima i se strânse în timp ce o observa pe fetiță, singură și tristă, care privea cu un aer absent micul curs de apă.

– Bună ziua Merri! exclamă, continuând să se apropie.

Recunoscu expresia concentrată pe care o afișa în mod inconștient Merri, când se simțea amenințată.

– Unchiul te-a anunțat că voi veni să te văd?

Micuța se mulțumi să dea din cap, ursuză. Lezlie simulă un interes exagerat pentru grădina a cărei margine era marcată de un gard scund acoperit cu trandafiri agățători.

– Este plăcut aici, comentă tânăra femeie.

– Mie îmi place mult, fu de acord Merri.

– Probabil nu seamănă cu Denverul. Aveai un asemenea parc, când locuiai cu părinții?

– Nu. Aveam o piscină.

Lezlie se chirci lângă ea.

– Ce ai, Merri?

În fața tăcerii încăpățânate a pacientei, insistă:

– Știi că poți să-mi spui. Ne vedem ca să stăm de vorbă, îți amintești?

– Nu doresc asta, mormăi fetița.

– Nimeni nu te va obliga. Preferi să facem altceva?

Merri se gândi câteva clipe, apoi o umbră de zâmbet îi lumină trăsăturile copilărești.

– V-aș putea arăta camera mea?

– Mi-ar face plăcere, acceptă Lezlie.

După ce traversase decorul spațios al casei, aceasta fu luată prin surprindere descoperind încăperea. Aici, din contră, domneau zorzoane și funde, în jurul unui pat mic cu baldachin, iar pe margine etajere supraîncărcate cu păpuși și jucării din pluș. Într-un colț, o mică bibliotecă gata să se prăbușească sub miniaturile din ceramică, iar în față, un panou din plută dispăruse sub nenumărate fotografii. Pe ansamblu, efectul era sufocant și lui Lezlie îi trebuiră câteva minute pentru a-și reveni.

– Este frumoasă, nu-i așa? făcu Merri cu mândrie.

– Foarte frumoasă, murmură tânăra femeie.

– Am păstrat aproape tot ce exista în fosta mea cameră.

Încântată, o luă pe Lezlie de mână pentru a-i povesti amintirile legate de toate comorile sale. Oare de ce îi permisese Andrew să se înconjoare cu toate aceste relicve nesănătoase? se întrebă psihologa, gânditoare. Cum va accepta vreodată o viață nouă, atâta timp când se închidea astfel în trecut?

Lezlie studie portretele pe care i le arătă copila. Greg Bradinton semăna cu fratele său, dar mai delicat și cu un chip mai deschis. Meredith era la fel de frumoasă pe cât bănuise Lezlie: blondă și mică, având ochii mari expresivi și gura zâmbitoare.

– Care este fotografia ta preferată?

– Toate îmi plac, declară Merri cu emfază.

Descrise ocaziile amintite de fiecare. S-ar fi spus că era o fetiță ca oricare, povestind despre familia sa ca și când nu dispăruse.

– Nu-l văd pe unchiul tău, observă Lezlie.

– Aici, este doar pentru noi, explică Merri. Unchiul Andrew este acolo, jos.

Îi arătă un instantaneu cu Andrew și Greg, în copilăria lor. Cu hainele în dezordine și zâmbete strengărești, aminteau de o pereche de mici diavoli plini de energie. Lezlie privi cu atenție cărțile aliniate pe raft: povești pentru copii foarte mici, ale căror titluri confirmau diagnosticul de imaturitate al lui Merri.

– Ca să adorm, mama îmi citea în fiecare seară câte o poveste, murmură aceasta. Le recitea câteodată și-mi amintesc de felul în care rostea fiecare frază.

Petrecură mult timp în acel sanctuar straniu, apoi Merri o conduse pe Lezlie într-o vizită prin casă. Tânăra femeie simți o ascunsă stânjeneală să descopere acele locuri atât de impregnate de personalitatea lui Andrew, mai ales când se află în ușa dormitorului său. Imperceptibile efluvii ale apei sale de toaletă pluteau încă în aer. Șemineul era flancat de două ferestre înalte, care dădeau spre grădină.

Merri sări pe pat și începu să se legene ciudat. Lezlie observă în acea clipă că salteaua era umplută cu apă.

– Oare ai voi să sari astfel deasupra?

– Unchiul Andrew este de acord, replică voioasă Merri. Tata a vrut să cumpere și el una când a văzut-o pe cea a unchiului Andrew. Dar mama spunea că un pat cu apă este un lucru imoral.

Lezlie trebui să se stăpânească să nu pufnească în râs. Probabil Meredith spusese "anormal". Ceea ce era totuși o remarcă ciudată...

Apoi veni timpul ca Lezlie să-și ia rămas-bun. Învățase mai mult despre tânăra pacientă decât i-ar fi permis o ședință tradițională. În pragul ușii, se pregătea s-o părăsească pe Merri, când li se alătură doamna Cates.

– Domnul Bradinton este la telefon, Merri, anunță.

Fetița dispăru în fugă și Lezlie făcu gestul de a ieși.

– A cerut să vorbească și cu dumneavoastră, doamnă Garrett. Vreți să veniți în bucătărie? o invită menajera.

Lezlie închise ușa și o urmă. Merri era cocoțată pe un taburet lângă chiuvetă.

– Da, unchiule Andrew. Ți-o dau, este aici.

Îi întinse lui Lezlie receptorul.

– Speram să te pot găsi, începu Andrew. Ședința s-a desfășurat bine?

– Foarte bine, confirmă tânăra femeie laconic.

Merri, la pândă, asculta cu atenție.

– Merri mi-a arătat camera sa.

Andrew făcu o pauză, apoi:

– Asta probabil ți-a produs un șoc?

– Într-adevăr.

– Și cum te simți? o întrebă pe un ton călduros. Te gândești oare la mine?

– Ar fi greu altfel. Sunt la tine acasă...

– Îți lipsesc?

– Deloc, pretinse, afectând o indiferență pe care era departe s-o simtă.

– Minciuna este un păcat, nu ți s-a spus niciodată?

Imposibil să-i mai contrazică afirmațiile în fața martorilor... Tăcu.

– Merri este în încăpere? ghici Andrew. Te pot suna acasă, dacă-mi dai numărul.

– Nu va fi necesar. Ia legătura cu mine la întoarcere.

– Intenționez să-ți vorbesc înainte, îi promise tânărul bărbat. Vrei să mi-o mai dai pe Merri? O seară bună, Lezlie.

– Bună seara.

Îi întinse receptorul fetiței, care jură să fie cuminte și s-o asculte pe doamna Cates. Închizând, scoase un oftat de exasperare.

– Oare ce-și închipuie? Că voi face o escapadă?

– Ar avea motive să se teamă? o întrebă intuitiv Lezlie.

Merri păru stupefiată.

– Dar unde m-aș putea duce? întrebă cu tristețe.

***

Avură mai multe ședințe la domiciliu. Merri se exprima cu mult mai multă ușurință în cadrul familiar al camerei sale, înconjurată de amintirile de familie. Fără să știe, Andrew propusese poate cel mai bun mijloc posibil de a începe terapia, rugând-o pe Lezlie să vină acasă.

Ca și altă dată, Andrew telefonă vineri seara, înainte de plecarea tinerei femei. Discută cu nepoata, apoi cu Lezlie.

Se afla la aeroportul din Denver, unde aștepta zborul spre Atlanta.

– Lezlie, doresc să vorbești sincer despre Merri, fără prudența obișnuită. Diseară s-ar putea să ajung târziu. Aș putea să te sun atunci?

– Ești îngrijorat? întrebă Lezlie, calm.

– N-am nici un motiv exact, dar detectez la Merri ceva neobișnuit. Un fel de entuziasm pe care nu i-l cunoșteam. Oare face progrese?

– Într-adevăr, ar fi de preferat să mă suni mai târziu, propuse Lezlie.

Îi dictă numărul său, apoi mai petrecu câteva minute cu mica pacientă înainte de a se întoarce acasă.

Salata de primăvară pe care și-o pregăti i se păru lipsită de savoare. Împotriva voinței sale, trebui să recunoască faptul că pândea apelul lui Andrew. În această săptămână nu avuseseră decât scurte contacte telefonice, care se refereau în special la Merri. Dar acum, în conversațiile lor circula un curent mai personal, care fără să vrea, o afecta pe Lezlie. Cu ce drept exercita asupra ei o asemenea influență? Desigur, era frumos și plin de farmec cu umorul și modul de a o tachina. Se temea oare în asemenea măsură de orice intimitate cu un bărbat? La simpla idee a unei relații apropiate, se simțea cuprinsă de îngrijorare. Da, se temea de orice fel de dependență afectivă, care i-ar putea produce noi suferințe. Pentru a da sens vieții

sale, nu avea nevoie de nimeni. Avea munca sa și independența.

Puse cu mânie vasele în chiuvetă, stinse lumina din bucătărie și străbătu casa în pas furios. Nu era cazul să se gândească mai mult la această problemă lipsită de importanță! Va face o baie și va petrece o seară plăcută în compania unei cărți bune – oricare, numai să nu fie vorba despre o pasionată poveste de dragoste!

Când răsună soneria telefonului, se ridică din cadă cu apa șiroind pe ea. Își înfășură în grabă părul într-un prosop plușat, îmbrăcă un halat și se duse în cameră. Vocea gravă care o întâmpină îi risipi enervarea pe care o simțise puțin înainte.

– Mă temeam să nu te fi hotărât să-mi faci mutre, declară Andrew. Te-am deranjat?

– La drept vorbind, m-ai scos din baie și sunt pe cale să ud mocheta, spuse Lezlie cu un zâmbet.

– Pot să revin...

– Nu, îl întrerupse cu o grabă pe care o regretă imediat. Știu că vrei să discutăm despre Merri.

– Printre altele. Dar n-ar fi mai bine să ne vedem?

Lezlie se surprinse imaginându-și-l pe tânărul bărbat în cadrul plăcut al biroului său cu pereții lambrisați în pin alb, cu mobilier din piele, înconjurat de fotografii înrămate ale construcțiilor cu siguranță realizate de el. Alte fotografii de la "Galleria" dovedeau atașamentul pe care-l avea față de opera

fratelui său. Andrew avea părul ciufulit după călătorie și cearcăne de oboseală îi puneau în evidență ochii atât de albaștri...

Conștientă de turnura periculoasă pe care o luaseră gândurile sale, își reveni în fire energic și răspunse:

– N-am foarte multe detalii să-ți comunic. Doar câteva concluzii care se confirmă.

Rezumă pe scurt conținutul primelor ședințe cu Merri.

– Întotdeauna vorbește de familia sa la prezent. Ai remarcat asta?

– Credeam că este vorba de un fel de joc.

– Este mai grav de atât. Refuză să accepte că părinții săi au murit. Atâta timp cât va trăi într-un trecut pe care-l reînvie, nu va putea aborda prezentul și viitorul. Camera sa constituie un alt exemplu al retragerii în sine.

– Ai oare niște idei?

– Câteva. Dar va lua timp. Vreau mai întâi s-o încurajez să se deschidă mai mult, dar pentru asta va trebui să-și dezvolte încrederea în mine.

– Mă sfătuiești la o atitudine specială?

– Deocamdată, nu. Poate voi avea mai târziu nevoie de sprijinul tău, când va fi cu mai puțină băgare de seamă și când o vom copleși cu emoții intense...

– Voi fi aici pentru a o ajuta, o asigură Andrew.

Intonațiile trădau o profundă oboseală.

– Călătoria a decurs bine? întrebă Lezlie.

– N-am avut liniște deloc, pentru că m-am dus să rezolv niște probleme. Subantreprenorii nu respectă perfect contractele și finanțatorii îmi reproșează că nu stau permanent pe șantier. Din fericire, acest proiect se va încheia curând.

Îi descrise înfățișarea luxosului imobil de apartamente și dificultățile care apăruseră. Lezlie își dădu seama că nu știa nimic despre profesiunile din construcții și se gândi că Andrew nu cunoștea deloc tainele propriei sale meserii. În fond, nu aveau în comun decât preocuparea pentru Merri...

– Mulțumesc că m-ai ascultat cu atâta răbdare povestind plângerile săptămânii, încheie Andrew amuzat. Acum, este rândul tău.

– Personal, munca mi-a oferit toate satisfacțiile, recunoscu Lezlie râzând.

– Cu atât mai bine! Știi că ai un râs plăcut, Lezlie? Și în cazul în care am neglijat s-o fac, îți mulțumesc că ai venit aici s-o vezi pe Merri.

– A fost o idee bună, mărturisi tânăra femeie.

– Permite-mi să-ți demonstrez recunoștința mea... printr-o cină, de exemplu. Mâine îmi voi consacra ziua lui Merri, dar ce ai spune de duminică?

– Am planuri deja, obiectă Lezlie.

Știa totuși bine că mama sa n-ar vedea nici un inconvenient pentru amânarea întâlnirii lor.

– Mereu la fel de severă, constată Andrew cu înțelepciune. Voi lua curând din nou legătura cu tine.

Lezlie închise ca un robot și se întinse gânditoare pe pat. În ciuda orei târzii, nu-i era deloc somn. Avea oare dreptate să-l țină pe Andrew la distanță? se întrebă.

Într-o tresărire nervoasă, se ridică brusc, isprăvi să se șteargă cu prosopul, apoi se instală în grădină pentru a-și lăsa părul lung să se usuce în aerul plăcut al serii. Întinsă pe șezlong, contemplă visătoare stelele care acopereau cerul. Oftă îndelung; încă un weekend interminabil și gol în perspectivă. Recapitulă ce avea de făcut: o ședință de gimnastică la club, cumpărături la autoservire, curățenie... Palpitant! Începu chiar să-și dorească să găsească Andrew un pretext pentru a o suna sâmbătă sau duminică. Dar, respectându-i dorința, acesta nu făcu nimic.

***

Luni dimineață, sub cerul de plumb domnea o căldură umedă. În timpul drumului lui Lezlie până la spital, se dezlănțui o violentă aversă de primăvară. Tânăra femeie

traversă în fugă parcul de staționare, străduindu-se în zadar să evite băltoacele de apă. Când ajunse la adăpost, picioarele îi erau ude.

Jane o aștepta deja. O întâmpină cu un zâmbet.

– S-ar spune că plouă!

– Ce eufemism! spuse psihologa. Sunt mesaje?

– Mai multe, confirmă Jane, urmând-o în birou. Doctorul Sanders s-a întors în acest weekend și a cerut vești despre Merri. A telefonat de asemenea domnul Bradinton pentru a afla programul întâlnirilor.

Enumeră și alte comunicări și așeză corespondența pe masă, în timp ce Lezlie își parcurgea agenda; nici un pacient nu era programat înainte de ora unu.

– Voi lua legătura cu toată lumea, declară așezându-se. I-ai dat vreun răspuns domnului Bradinton?

– Da. Își va aduce nepoata astăzi și joi la ora cincisprezece.

Lezlie ridică receptorul și formă numărul lui Charles; se înțeleseră să se întâlnească pentru a bea o cafea.

Bufetul era arhiplin, dar Charles Sanders îi atrase atenția lui Lezlie printr-un semn cu mâna. Aceasta se strecură printre mese și zâmbi constatând că el adusese deja două cești aburinde.

– Ce face în această dimineață psihoterapeuta noastră extrem de ocupată?

– Mai puțin ocupată decât de obicei.

– Și cum merg lucrurile cu Merri?

– Bine, foarte bine. Am avut trei ședințe la domiciliu, săptămâna trecută, deoarece unchiul ei era la Denver. A fost extrem de instructiv, explică Lezlie.

Descrise camera lui Merri și câteva trăsături ale personalității copilei, puse în lumină de discuțiile lor. Charles scutură din cap.

– Este o poveste foarte tristă, dar mă bucur că Andrew a acceptat ideea unui tratament. Ieri, am făcut amândoi o partidă de golf. Mărturisesc că am fost surprins de această invitație... până când am înțeles motivul ascuns: după toate aparențele, voia să-mi vorbească despre tine.

– Despre mine?

– Oh, n-a admis asta deschis. Dar m-a întrebat ce știu despre tine, iar eu i-am răspuns că ești cea mai bună psihologă pe care am întâlnit-o vreodată.

Râse ușor și-i aruncă o privire poznașă.

– Am avut impresia că această informație nu l-a mulțumit pe deplin...

O cută îngrijorată brăzdă fruntea lui Lezlie. Charles o liniști:

– Nu-ți face probleme, nu i-am suflat nici o vorbă despre viața ta particulară. Dar dacă-mi permiți o observație personală, cred că acest bărbat se interesează de tine la un alt nivel decât cel al competenței profesionale. Ți-a dat vreun semn?

– Într-un anumit sens, da, admise Lezlie cu prudență. Dar stăpânesc bine situația.

– Țin să te avertizez, Lezlie. Andrew îmi este prieten din copilărie. A fost întotdeauna hotărât și încăpățânat. Este un bărbat ca oricare, obișnuit să obțină ceea ce vrea. Nu l-am văzut eșuând niciodată... cu o singură excepție. Iar de atunci, este și mai hotărât.

– Îi cunoșteai și pe părinții lui Merri?

– Da. Vezi, părinții lui Andrew și ai mei erau prieteni foarte apropiați. Am asistat la nunta lui Greg. Apoi Meredith și cu el au plecat la Denver. Speram că Andrew va înțelege...

Se întrerupse brusc, smulgându-se din amintirile care îl acaparaseră. Lezlie insistă, intrigată.

– Că va înțelege ce?

– N-ar fi trebuit să abordez subiectul acesta, se eschivă Charles, vizibil stânjenit. La fel cum nu i-am divulgat nimic lui Andrew despre tine, nu pot să dezvălui secretele trecutului său. Să știi doar că în acel timp tocmai petrecea trei ani teribili în Vietnam, străduindu-se să supraviețuiască infernului din fiecare zi. Întorcându-se în țară, a găsit purgatoriul... Este o ființă greu de înțeles, mai ales în ceea ce privește legăturile cu femeile. O singură persoană pare capabilă să-l înduioșeze: Merri.

– Este vorba oare de un avertisment? glumi Lezlie.

– Nu, pur și simplu de o părere prietenească. În general, Andrew este tăcut ca un mormânt în legătură cu relațiile feminine. Așa că, faptul de a mă fi contactat în legătură cu tine...

Schiță o mină uluită, dar Lezlie se mulțumi să râdă.

– Mulțumesc pentru solicitudinea ta, dar nu te sinchisi pentru mine, Charles. I-am specificat deja limpede domnului Bradinton că sunt terapeuta nepoatei sale și că nu mă interesează nici un altfel de relație cu el.

Își privi rapid ceasul.

– Trebuie să plec, Charles. Îți apreciez amabilitatea față de mine.

În timp ce ieșeau din bufet, Charles o invită pe tânăra femeie la cină:

– Este o idee a Myrei. Nu te-am văzut pe la noi de mult timp.

– S-ar putea puțin mai târziu, Charles? Săptămâna aceasta va fi foarte încărcată. Am acasă două camere de zugrăvit.

– Te admir, comentă chirurgul cu un oftat elocvent.

Cu un ultim zâmbet, Lezlie îl părăsi pentru a ajunge în birou. Dar buna dispoziție îi dispăru curând, la amintirea lui Andrew Bradinton. Oare cu ce drept se informa despre ea? La ora prânzului, când o sună Donna Blair, aceste gânduri furioase îi veneau încă în minte. Donna părea tulburată și Lezlie își uită propriile preocupări. Cele două femei se înțeleseră să se întâlnească la sfârșitul zilei.

Ședința cu Merri se desfășură fără dificultate, până în clipa în care, profitând de o tăcere, Lezlie observă:

– Vreau să-ți vorbesc despre ceva, Merri. Știu că ții la toate amintirile strânse în camera ta. Totuși, nu crezi că ar fi mai bine pentru tine să aranjezi unele dintre ele în pod, de exemplu? Uneori, când păstrăm prea multe lucruri care ne amintesc de clipele frumoase, de clipele din trecut... asta ne poate întrista. Înțelegi ce vreau să spun?

Cu ochii măriți de teamă, Merri scutură din cap.

– Ei bine, este evident că-ți iubeai enorm părinții și că-ți lipsesc foarte mult. Dar tot ceea ce păstrezi în jurul tău te face să te gândești la asta neîncetat. Poate ar fi mai bine să alegi obiectele tale preferate și să le pui pe celelalte deoparte. Ce crezi?

– Nu... știu.

– Vrei să te gândești la asta?

– Da, acceptă Merri, îngrijorată. Voi fi oare obligată să mă despart de lucrurile mele?

– Numai când te vei simți tu pregătită. Dacă am mai vorbi despre asta joi?

Câteva clipe mai târziu, fetița părăsise biroul și Andrew își trecu capul prin ușa întredeschisă.

– A mers bine, astăzi?

– Destul de bine. Voi ști curând ce valoare acordă Merri părerilor mele...

– Foarte mare, te asigur, făcu Andrew.

– În acest caz, este mai influențabilă decât unchiul ei, îl ironiză Lezlie.

– Ce vrei să spui?

– Că nu sunt de acord cu întrebările puse doctorului Sanders. Nimic nu-ți permite să-mi cercetezi viața personală.

– Voiam doar să știu împrejurările care te-au făcut să ridici acest zid din jurul tău. Trebuie să fie o explicație!

– Poate pentru a mă apăra de bărbați asemenea ție, bombăni tânăra femeie.

– De ce apărare ai nevoie împotriva mea?

Înaintase până la masa lui Lezlie, care se ridică. O prinse imediat de încheietura mâinii și o trase încet spre el, fără s-o scape din ochii care străluceau puternic.

Dar de această dată, Lezlie nu se dădu înapoi, hotărâtă să-i țină piept. Andrew se înclină spre ea, uimit să nu-i sesizeze în ochi teama obișnuită. Părea că-i aruncă o provocare, pe care tânărul bărbat intenționa s-o primească. Când Lezlie vru să se întoarcă, o făcu să se învârtească spre el.

Doar în acea clipă tânăra femeie își estimă greșeala. Andrew puse stăpânire pe buzele sale și-i înlănțui cu fermitate talia, declanșând în ea un tumult de emoții irezistibile. Se crispă toată, înfigându-și unghiile în palme într-o ultimă încercare de a scăpa din strânsoarea puternică a lui Andrew.

Acesta îi atinse într-o mângâiere ușoară ca un fluture pieptul, în timp ce-i săruta gura care tremura. Lezlie simți că pierde orice control când o strânse cu forță lângă trupul mare, bărbătesc. Nu observă că-i trăsese bluza din fustă, dar simți brusc atingerea degetelor agile pe pielea călduță a spatelui. Un fior care nu putea fi stăpânit o străbătu în acea clipă.

– Este o nebunie, murmură, amestecându-și respirația cu a lui Andrew. Nu mă interesează...

– Excelent, o întrerupse acesta. Să nu te intereseze. Nu-ți asumi nici un pericol, Lezlie.

Ochii întunecați de pasiune rătăceau asupra trăsăturilor emoționate ale tinerei femei. Lezlie avu impresia că lăsă să treacă o eternitate până o sărută din nou. În sfârșit, veni sărutul atât de mult așteptat, căruia Lezlie îi cedă fără rezerve, răspunzând cu aceeași înflăcărare cu care îi fusese dat. Inspiră fericită parfumul apei de toaletă atât de masculină, pe care o recunoștea dintre toate ca aparținând lui Andrew. Atingerea cu pielea aspră a obrajilor o încântă, la fel ca și consistența buclelor cenușii sub mâna sa.

Andrew nu se mai îndoia de reciprocitatea dorinței sale. Își înnodase brațele în jurul gâtului său și se lipise atât de perfect de el, cu o asemenea pasiune, încât îl tulburase dincolo de orice expresie. Ce femeie pasionată era! Cu toate acestea, își păstră acel aer de vulnerabilitate atât de emoționant. Alții decât el, ar fi putut profita de această clipă

de abandon, dar Andrew nu dorea asta. Voia ca ea să i se dăruiască de bunăvoie și în deplină cunoștință de cauză, astfel încât relația lor să fie o unire durabilă și nu o aventură trecătoare. Dar îl costa teribil să-și stăpânească impulsurile.

Se rezemă de birou și Lezlie se cuibări lângă el. Cu capul afundat în masa de păr, Andrew șopti:

– Îți dai seama de efectul pe care-l produci asupra mea?

– Înțeleg, consimți Lezlie cu dificultate.

Picioarele i se muiaseră și, fără susținerea lui Andrew nu s-ar fi putut ține pe ele.

– Nu mai poți pretinde să ne oprim aici. Probabil este evident că te doresc... cu siguranță mai mult decât am dorit vreodată o femeie.

– Încă puțin și vei pretinde că asta este marea dragoste, îl ironiză Lezlie îndreptându-se.

Andrew se încordă imperceptibil și își strânse nodul la cravată cu aparentă dezinvoltură.

– Nu este genul meu să folosesc acest tip de argumente. Am fost o dată îndrăgostit, cel puțin credeam că sunt. Dată fiind întorsătura pe care au luat-o evenimentele, nu sunt convins că știu ce este dragostea.

O observa pe Lezlie, care-și punea cu febrilitate ordine în ținută și adăugă:

– În plus, încep să mă întreb dacă nu ești în aceeași situație.

– De fapt, ce aștepți de la mine? se indignă Lezlie.

– De ce oare refuzi să fii sinceră față de tine însăți și față de mine? Uită-ți profesia și pretextele pe care ți le oferă. Dacă învățăm să ne cunoaștem reciproc, restul se va rezolva de la sine.

Scutură din cap și reluă:

– Dar nici măcar nu vei încerca, nu-i așa? Aș da orice să-l întâlnesc pe bărbatul care te-a marcat în asemenea măsură, încât nu poți să te uiți la altul!

– Reacție tipic masculină! ripostă tânăra femeie, tăios. O femeie nu te vrea și imediat deduci că a traumatizat-o un rival.

– Nu-i adevărat?

– Nu! Cel puțin în sensul în care înțelegi tu.

Se îndepărtă câțiva pași, apoi se întoarse pentru a-l privi în față.

– Să admitem ca pură ipoteză că cedez argumentelor tale și vom începe o relație. Oare care vor fi consecințele pentru Merri? Cum voi putea reacționa pozitiv dacă va menționa vreo manifestare care nu-i place la tine? Și crezi că va accepta să se destăinuie amantei tutorelui său?

– După părerea mea, Merri îți servește de scuză, cu toate că sunt de acord cu problemele ce se pun din această parte, admise tânărul bărbat. Ceea ce mă irită, este misterul care te împiedică să-mi acorzi o șansă cât de mică pe lângă tine.

Deoarece ceea ce ne atrage, nu este pur fizic, Lezlie. Nu știu ce simt exact față de tine, dar socotesc că voi descoperi. Ești oare în stare să reziști așa, fără să lămurești nimic? Ar fi altceva dacă n-ai trata-o pe Merri?

– Sincer, Andrew, nu-ți pot da un răspuns.

De doi ani se străduia să evite exact genul de dilemă cu care o confrunta acum acest bărbat. Dar nimeni nu o impresionase astfel, sau nu perseverase cu atâta încăpățânare. Lui Andrew nu-i păsa de rezistența sa și reușea să trezească în ea pasiuni de mult timp adormite. Pentru Lezlie, rezultatul era o permanentă descumpănire.

– În acest caz, ce ai spune de un compromis? Recunosc, terapia lui Merri ar putea avea de suferit din cauza unei legături între noi. Dar așteptând să fie în stare să-și asume o asemenea situație, nimic nu ne oprește să ne întâlnim cu ocazia unei cine...

– Oare n-ar fi mai rezonabil să acceptăm limitele impuse de circumstanțe?

– Pentru mine, nu.

Tonul sincer veni de hac neîncrederii lui Lezlie. Aceasta zâmbi.

– Sugerezi așadar să fim prieteni?

– Aș prefera mai mult, dar o prietenie m-ar face să aștept cu răbdare, consimți Andrew.

Dacă amintirile îmi sunt exacte, ar fi pentru prima dată, de la vârsta de șapte ani, când am ca prietenă o fată!

Înainte ca Lezlie să poată riposta la această glumă, se deschise ușa și apăru Merri.

– Ai terminat, unchiule Andrew?

– Da, Merri. Doamna Garrett și cu mine am terminat... discuția. Joi la ora cincisprezece, așa este?

Lezlie încuviință cu un semn și Andrew îi întinse mâna.

– Așadar, suntem de acord?

Tânăra femeie acceptă târgul și își strecură degetele între ale sale.

– Aha! Mâini reci... exclamă Andrew.

– Nu dau deloc crezare zicalei.

– În ceea ce mă privește, încep să verific una. Îți voi vorbi despre asta într-o zi.

Lezlie își stăpâni curiozitatea, deoarece Merri își manifesta nerăbdarea. Andrew ieși din birou cu ea, având un zâmbet mulțumit pe buze și Lezlie rămase mult timp nemișcată în fața ferestrei. În timp ce privea distrată circulația aglomerată de pe autostrada din depărtare, recapitulă în minte întrevederea cu Andrew. Oare ce voise să spună, referitor la o altă zicală?

Își aminti brusc de întâlnirea cu Donna, puse mâna pe poșetă și pe haina ușoară și părăsi în grabă spitalul.

***

Donna o aștepta deja, cu răbdare. Ambuteiajele o întârziaseră pe Lezlie, care în plus, trebui să înconjoare de două ori Marietta Square înainte de a găsi unde să parcheze. Pătrunse cu plăcere în penumbra răcoroasă de la "Shillings", o braserie plăcută din piață.

– Pari la fel de enervată ca mine, remarcă Donna.

Lezlie dădu din cap.

– Am avut o nouă înfruntare cu Andrew Bradinton. Ei bine, bărbatul acesta este cel mai încăpățânat pe care l-am întâlnit vreodată!

– Așadar, încă nu a renunțat?

– Exact, nu. L-a contactat chiar pe Charles Sanders pentru a se informa despre mine! Credeam totuși că l-am convins să nu mai insiste, dar uite că în această după-amiază, m-a sărutat în biroul meu...

– Ce? exclamă Donna. Și ce-ai făcut?

Cu obrajii în flăcări, Lezlie admise, împotriva voinței sale:

– Din nefericire, i-am răspuns la sărut.

– De ce "din nefericire"? Asta dovedește că pur și simplu nu-ți este indiferent.

– N-am pretins niciodată că sunt insensibilă la farmecul său. Dar, pentru mine, nu este suficientă dorința.

– Este un început bun! își dădu cu părerea Donna. Oare ai idee de numărul cuplurilor, care se destramă pentru că le lipsește acest singur ingredient? După părerea mea, perseverența acestui bărbat este oricum în favoarea sa.

– Crezi? făcu Lezlie, amuzată.

– Sunt sigură de asta! Dar cum vei putea afla dacă nu accepți să-ți asumi un risc?

– Tocmai, nu mai vreau riscuri. Dar tu, care îmi lauzi bucuria relațiilor de cuplu, de ce n-ai sunat la prânz? Te-ai certat cu Jim? o tachină Lezlie.

– Într-un fel, da, recunoscu Donna. De fapt, este mereu aceeași problemă care apare periodic. Acum, se referă la Elizabeth Clarke. Mi-a prezis o cruntă decepție dacă nu mă îndepărtez de copila aceasta. Săptămâna aceasta le-am vorbit părinților, dar încă nu au luat nici o hotărâre. Jim îmi reproșează că investesc prea mult în elevii mei...

– Are dreptate, dar dacă ai rămâne indiferentă, probabil n-ai obține rezultate atât de bune. Totuși, te expui la multă suferință dacă familia Clarke nu-ți urmează sfaturile.

– De aceea, voiam să-ți cer un serviciu. Cred că i-ar ajuta pe părinții Elizabethei, mai ales pe mamă, dacă ar avea o discuție cu o persoană obiectivă. Mi-ai putea oare recomanda un psiholog?

– Dacă ai accepta, îl voi contacta cu plăcere pe unul din colegii mei de încredere... Dar nu este sigur că îți va cânta în strună.

– Sunt pregătită pentru orice, mărturisi Donna. Le voi propune ideea și te voi suna. Ne-am înțeles?

Lezlie încuviință, iar prietena sa făcu semn chelnerului pentru a le lua comanda. Apoi reluă:

– Care-ți sunt planurile pentru weekend?

– Nimic cu adevărat pasionant.

– Nu din lipsă de invitații, îi aminti Donna.

– Știu, dar sunt luni de zile de când amân aceste treburi neplăcute. Cum de data asta am un sfârșit de săptămâna mai puțin încărcat voi profita pentru a-mi zugrăvi camera și biroul.

– Aș schimba bucuros cu tine! oftă Donna cu o grimasă. Pentru sâmbătă și duminică, Jim a prevăzut un tenis intensiv. Vrei să mergi în locul meu?

– Este prea puțin pentru mine, refuză Lezlie râzând.

Cunoștea zelul cu care Jim practica acest sport, atât de mare încât își descurajase toți partenerii să joace cu el.

– După părerea mea, va fi mai puțin obositor zugrăvitul.

– De asta mă temeam, încheie Donna cu o mutră înciudată. Va trebui să suport terenurile de tenis...

– Vei supraviețui, o tachină Lezlie.

– Nu sunt atât de sigură... Dar jur că dacă îndrăznește o singură dată să lanseze o minge drept în mine, o va regreta.

– Bietul Jim...

– Te rog, păstrează-ți compătimirea pentru mine. Până luni, voi fi țeapănă de dureri musculare și acoperită de vânătăi!

– Telefonează-mi atunci și vom vedea care se descurcă mai bine.

Schimbară o privire complice și izbucniră în râs, fericite de prietenia care le lega.

Capitolul 5

Magazinul de bricolaj era arhiplin, ca în fiecare sâmbătă dimineață. Lezlie se strecură prin mulțime pentru a ajunge la raionul de vopsele. Așteptându-și rândul, scoase dintr-un buzunar al blugilor foaia pe care înscrisese numerele nuanțelor pe care voia să pună să fie amestecate: un roz somon pentru cameră și un bej sidefat pentru a ascunde griul deprimant al biroului. În contrast, alesese pentru plinte și lemnărie un lac galben foarte deschis.

Vânzătorul, un bărbat în vârstă în salopetă prea mare, se apropie de ea cu o expresie sceptică.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă?

Lezlie îi întinse lista.

– Îmi trebuie patru litri din fiecare amestec de culori și un litru de lac.

– Credeam că veți avea nevoie de sfaturi, comentă vânzătorul cu admirație. Dar sunteți o clientă cum îmi place mie: care știe exact ce vrea. Dacă ați ști numărul amatorilor care cer de cinci ori înainte de a se hotărî!

– Îmi imaginez fără greutate.

Nu uitase timpul pe care ea însăși și-l petrecuse în fața tabelei de culori, câteva săptămâni mai înainte, încercând să aleagă... Trebuise să aducă acasă vreo douăzeci de mostre să le studieze.

– Vor fi gata în zece minute, promise bărbatul.

În acest timp, Lezlie parcurse aleile cu materiale în căutarea accesoriilor necesare. Luase deja două rulouri și alesese niște pensule, când o voce gravă din spate o făcu să tresară. Cutia pe care o luase de pe un raft căzu cu zgomot pe jos. Andrew Bradinton se aplecă să o adune, cu un aer pocăit.

– Îmi pare rău, nu voiam să te sperii.

– Ce faci aici?

– Aș putea să-ți pun aceeași întrebare, remarcă el, amuzat.

Blugii prespălați păreau foarte mult folosiți, iar cămașa în carouri, cu mânecile suflecate îi descoperea brațele musculoase și bronzate.

– Te lansezi în zugrăvit?

– Nu, în patiserie, glumi Lezlie, arătând un rulou. O veche rețetă de familie.

– Amintește-mi să nu cinez niciodată la tine!

– Cine te-a invitat?

– Nu acesta este oare obiceiul, pentru a-i mulțumi unui prieten care-ți face un serviciu? În cazul în care nu ai deja tot ajutorul care îți trebuie.

– Nu...

– În acest caz, vom fi doi.

– Ei bine, nu pot să-ți cer asta.

– Dar nu-mi ceri tu, mă ofer eu. Profită de experiența mea, este un sfat. Vom scăpa mai repede de treabă dacă tu vopsești plintele, în timp ce eu acopăr pereții.

Andrew alese de pe un raft o mică sculă plată.

– Asta îți va permite să respecți liniile drepte, datorită rotițelor. Se recomandă începătorilor.

– Nu mă consider complet începătoare, dar tot ceea ce-mi poate ușura munca este binevenit, acceptă tânăra femeie.

– Am și eu câteva cumpărături de făcut, te găsesc la casă, declară Andrew.

Lezlie se întoarse lângă vânzător, care tocmai îi terminase amestecurile și puse cele trei bidoane în cărucior.

– Să vă distrați bine! exclamă acesta, bine dispus.

În timp ce făcea coadă la casă, Lezlie se gândea că ziua se anunța mult mai plăcută datorită ajutorului lui Andrew. Independent de munca de făcut, îi va aprecia compania...

Tânărul bărbat tocmai sosi și veni să se plaseze lângă ea.

– La ce vor folosi toate astea? îl întrebă Lezlie arătând panourile mari de furnir pentru placaj.

Andrew nu-și putu ascunde o anumită jenă.

– Este un proiect pe care-l am pentru aniversarea lui Merri, luna viitoare. O casă pentru păpuși... Poate nu mai este pentru vârsta ei, dar nu va fi o jucărie banală ca altele: Greg a conceput-o.

O consultă cu privirea pe Lezlie.

– Crezi oare că momentul este prost ales?

– Dimpotrivă, cred că va fi un cadou minunat. Dacă nu mă înșel, Merri ar trebui să-l aprecieze enorm. Apropo, ea ce face astăzi?

– Este la o prietenă, explică Andrew. Și eu am fost surprins, dar se pare că această fetiță, Jill, o invită de ceva timp să petreacă o sâmbătă la ea. Am vorbit cu mama sa pentru a o avertiza că Merri trebuie să se limiteze la activități destul de liniștite. Timp de trei ore, cel puțin, mă vei avea în întregime la dispoziție, dragă prietenă. Poate mai mult, dacă Merri se distrează bine. Trebuie s-o sune pe doamna Cates s-o anunțe.

Lezlie își așeză cumpărăturile pe banda rulantă de la casă și, câteva minute mai târziu, luau amândoi drumul spre casa ei. Porcheul lui Andrew urmărea Mustangul alb.

Când o ajută să ducă sacoșele în interior, Lezlie regăsi impresia de viață de cuplu, care o deranjă profund. Nu se punea problema să se lase antrenată pe această pantă

periculoasă! Andrew îi sărise în ajutor în treburile sale, nu era un motiv pentru a presupune că încălca acordul lor de prietenie.

Tânărul bărbat studiase discret strada liniștită și umbrită, apoi locuința solidă și tradițională, acoperită cu iederă. Cadrul acesta i se potrivea tinerei femei, hotărî el.

– Cu ce începem? întrebă pe un ton vesel.

– Cu dormitorul. Este cel mai lung și mi-ar plăcea să scap de el.

– Bun spirit practic! aprobă Andrew.

Porni pe urmele ei și lăsă pachetele pe culoar, la intrarea în încăpere. Mobilele fuseseră îndepărtate, pentru a permite accesul la pereți.

– Sper că n-ai deplasat toate astea singură?

– Aș fi fost incapabilă de așa ceva! mărturisi Lezlie, desfășurând una din prelatele din plastic pe care tocmai le cumpărase. De-abia am reușit cu Jim și cu Donna. Încep să-mi amintesc de ce am amânat această corvoadă pe mai târziu, vara trecută!

Oftă.

– Îmi luasem o săptămână de concediu pentru a realiza câteva planuri... și în locul lor, am plecat în vacanță.

– Ai fi putut închiria serviciile unui profesionist.

– Da, fără îndoială. Dar am făcut întotdeauna singură acest gen de lucruri. Mi s-a întâmplat chiar să polizez parchetul...

De mult timp Lezlie nu se mai gândise la casa pe care ea și Michael o cumpăraseră. "Visul meu de meșter amator" obișnuia el să glumească, un vis care uneori se transformase în coșmar pentru Lezlie, înainte de a-și relua studiile. Totuși, fusese mândră de căminul redecorat în întregime prin grija sa...

– Dacă ai ataca plintele? propuse Andrew. În acest timp, eu voi pregăti cafeaua.

– Pot să mă ocup eu de ea, protestă Lezlie.

– Vei merge mai repede cu ruloul, decât cu pensula, afirmă tânărul brbat. Arată-mi doar unde este bucătăria.

– În spatele culoarului, la stânga. Cafeaua este pe etajeră, deasupra mașinii de gătit.

– Am înțeles, declară Andrew îndepărtându-se.

Începu prin a lua legătura cu doamna Cates, pentru a-i spune unde să-l găsească, apoi porni cafetiera. În timp ce aroma se răspândea în încăpere, deschise ferestrele duble de deasupra chiuvetei; cântecul păsărelelor umplea grădina. Pe marginea ferestrei se alinia o colecție de sticluțe din ametist, din ambră și din cobalt. Toată bucătăria presărată cu plante verzi degaja o ambianță caldă și luminoasă. Hotărât lucru, cu cât o descoperea mai mult pe Lezlie Garrett, cu atât o găsea mai atrăgătoare. Dar promisese să se poarte ca un prieten și intenționa să devină chiar cel mai bun prieten pe care și-l putea imagina ea... așteptând mai mult. Zâmbind la acest gând, porni cu tava încărcată spre cameră.

Lezlie înălță capul și se miră de aerul său vesel.

– Ce este atât de nostim?

– Nimic important, pretinse el. Îmi spuneam că asta era ocazia ideală să-mi procur numărul tău de telefon.

– Dar îl ai deja.

– Știu...

Lezlie încetă să vopsească.

– Andrew, în ziua în care am făcut cunoștință, nici măcar n-ai prevăzut că sunt căsătorită?

– M-am gândit la asta. Dar în acest caz, nu te-ai fi lăsat sărutată, nu-i așa?

– Într-adevăr...

– În plus, l-am interogat în mod subtil pe Charles în acest sens, când m-a convins să accept o terapie pentru Merri. În schimb, nu mă așteptam să-mi reziști atât de aprig, cu toate că nu exista nimeni altcineva.

"Nu nimeni altcineva", medită Lezlie. Cel puțin nu acum... Se preocupă din nou de sarcina sa, în timp ce-l asculta fluierând pe Andrew, care muiase un rulou în cutia cu vopsea și începuse să acopere peretele cu o eficacitate remarcabilă. Munciră astfel, în tăcere, o oră. Camera era mai mult de jumătate terminată. Lezlie avea degetele înțepenite și contracții musculare în umeri și se pregătea să propună o pauză, când o voce strigă de la intrare:

– Aduc întăriri, Lezlie! anunță Donna.

– Ia te uită! Ce mașină este parcată în fața casei tale! exclamă Jim sosind.

Lezlie făcu prezentările așa cum se obișnuiește, conștientă de privirea întrebătoare pe care i-o adresa Donna.

– Andrew și cu mine ne-am întâlnit din întâmplare la magazinul de bricolaj, explică. Tocmai ne pregăteam să ne oprim pentru a bea o cafea. Vă pot oferi câte o ceașcă?

– Eu aș prefera o bere, declară Jim, care se întoarse apoi spre Andrew. Oare n-ai făcut parte din echipa de fotbal a universității din Atlanta?

– Ba da, nu era rău în anii aceia.

– Mi s-a părut că-ți recunosc numele. Și eu am făcut de asemenea parte din ea, după dumneata, dar cu mai puțin succes. Era cea mai bună aripă dreaptă din regiune, preciză adresându-se soției.

– Zău? îl ironiză pe față aceasta.

Andrew afișă o mină uluită, iar Lezlie trebui să se controleze pentru a nu pufni în râs.

De-abia dispăru Jim, că Donna reluă zâmbind:

– Nu voiam să te ofensez, Andrew. Dar dacă Jim începe să vorbească despre fotbal, nu mai terminăm!

Tânărul bărbat tocmai se întorcea cu două sticluțe cu bere; îi întinse una lui Andrew.

– Mereu m-am întrebat de ce n-ai trecut la profesioniști, reluă, ca și când nimic nu se întâmplase. Ce-ai făcut, după universitate?

– M-am înrolat în Marină.

– Nu! Serios?

– N-am făcut decât să devansez ordinul de recrutare.

– Înțeleg, încuviință Jim. Totuși, ce păcat! Ai fi putut face avere ca fotbalist. Ce ai devenit, după asta?

– Lucrez în construcții.

– Pe șantier sau în administrație?

– Puțin din amândouă, rspunse Andrew, calm.

Lezlie avea impresia că-l vede supus unui interogatoriu. Desigur, Jim nutrea o curiozitate foarte firească pentru semenul său, dar uneori adopta fără să-și dea seama un ton prea inchizitor.

– Ce spuneți de asta? întrebă Lezlie, arătând pereții deja zugrăviți.

– Superb, admiră Donna. Asta mă face să-mi doresc să reîmprospătez casa...

– Ah nu! interveni Jim. Ultima dată când ai făcut această treabă, a trebuit să-mi iau o săptămână de concediu pentru a repara stricăciunile!

– Ce caracter neplăcut! îl tachină Donna. N-a încetat să bombăne tot timpul drumului. Se pare că spera să-și petreacă după-amiaza la tenis.

– Și cum Lezlie are deja un ajutor, nimic nu ne împiedică, notă acesta cu un zâmbet larg.

– Andrew și cu mine ne vom descurca foarte bine, îi asigură Lezlie. Mulțumesc pentru intenție.

– Ai noroc, încheie Donna, cu un aer sever. Să mergem și să-i lăsăm să muncească.

Când rămaseră singuri, Lezlie îi zâmbi lui Andrew.

– Sper că nu te-a supărat indiscreția lui Jim?

– Nu, am deseori de-a face cu oameni ca el. Este vânzător?

– Cum ai ghicit? Într-adevăr, este agent comercial în informatică. Când îl cunoști mai bine, devine mai puțin entuziasmat. Uneori, Donna protestează puțin, dar nu este nimic grav.

Luându-și ruloul, Andrew atacă un nou perete.

– Au copii?

– Ei, nu. Dar Donna are o duzină, destul de speciali...

Îi povesti despre profesiunea exigentă a prietenei sale, în fruntea unei școli speciale.

– Iată așadar ce aveți în comun, observă Andrew.

Lezlie termină plintele și începu să tencuiască lemnăria ferestrelor. Când Andrew termină peretele, o contemplă o clipă în tăcere. Cu pantalonii pătați și cu urme de vopsea care-i murdărea obrazul, cât de diferită era de foarte profesionista doamnă Garrett, psihologă la clinica Riverview. Oare ce evenimente dramatice o putuseră face atât de refractară la orice relație intimă? Dar pentru el, acum un singur lucru avea importanță: de mult timp nu simțise

sentimente atât de puternice față de o femeie, indiferent ce ar fi fost ea.

Considerând de preferat să-și întrerupă aici cursul gândurilor, scotoci în buzunar pentru a scoate cheile de la mașină și declară:

– Am un drum de făcut, Lezlie. Mă întorc imediat.

Aceasta se întoarse și dădu din cap, înainte de a-și continua munca. Privi prin geam îndepărtându-se Porcheul puternic, apoi lăsă pensula și se duse să-și ia o ceașcă de cafea caldă din bucătărie. Andrew o lăsase în stare impecabilă: zahărul era pus la loc, masa ștearsă, linguriță pusă în chiuvetă. Ce deosebire de... Se încruntă. Era nedrept să-l compare cu Michael. Soțul mort îi apăru foarte mult în gânduri în acest timp și nu era de mirare: luna viitoare vor fi exact doi ani de la accidentul fatal.

Se agită inutil în bucătărie, surprinzându-se pândind întoarcerea lui Andrew. Când auzi zgomotul motorului pe alee, se duse la intrare și deschise ușa. Sosise, încărcat de sacoșe.

– Ce-i cu toate acestea? se miră Lezlie.

– În drum, am remarcat un negustor de mezeluri. Nu știu cum este pentru tine, dar în ceea ce mă privește, când muncesc am nevoie să mă hrănesc.

În salon, scoase o față de masă din hârtie dintr-un săculeț și o despături.

– Dar ce faci?

– Vom avea în sfârșit picnicul la care n-ai putut participa la spital.

Nu uitase nimic: farfurii din carton, șervețele, chiar și vin.

– Necunoscându-ți gusturile, am luat unul alb ușor și unul roze. Ce preferi?

– Nu sunt o cunoscătoare, admise Lezlie. Depinde de ceea ce ai cumpărat. Aș fi incapabilă să mănânc vită stropită cu vin alb.

– Ia te uită! o tachină Andrew. Neștiutoarea face pe snoaba! Ei bine, tu alegi: am luat sandvișuri cu friptură, cu jambon și cu curcan.

– Curcan și vin roze, se hotărî tânăra femeie.

Andrew așeză râzând mâncărurile pe fața de masă, iar Lezlie se așeză turcește pe jos. Îl văzu speriată scoțând două recipiente mari cu salată de cartofi și de crudități și un pachet cu cartofi prăjiți.

– Nu vom putea mânca toate astea niciodată.

– Vorbește pentru tine, ripostă el. Sunt înfometat. Ah, am uitat totuși un amănunt important: tirbușonul.

– Mă duc eu, se oferi Lezlie, îndreptându-se.

– Nu te deranja.

Îi puse mâna pe umăr pentru a o reține și privirile li se întâlniră. Încet, zâmbetul vesel al lui Lezlie i se șterse de pe față. Conștient de tulburarea sa, Andrew trebui să-și impună

să nu pună stăpânire pe buzele tremurătoare și să înlocuiască aerul vulnerabil cu o expresie pasionată. Dar se întoarse și se duse la bucătărie, de unde se întoarse cu tirbușonul. Tânăra femeie ronțăia deja, gânditoare.

– La picnic, dispoziția serioasă este interzisă! declară Andrew luând loc în fața sa. Și unde oare ai învățat să mănânci un sandiș? Trebuie să iei o îmbucătură care să-ți umple pe cât posibil gura, așa.

Mușcă din pâinea sa, luând mai mult de o treime. Cu ochii mari de uimire, Lezlie îl privi mestecând, obrajii relaxându-i-se în timp ce bea o înghițitură de vin. Nu-și putu stăpâni râsul când el scoase un mormăit de mulțumire.

– Acum, este rândul tău, îi ordonă.

Docilă, Lezlie deschise larg gura, dar îi fu greu apoi să mestece. Când reuși în sfârșit să înghită, remarcă impresionată:

– Sper că nu înfuleci astfel toate mesele! Sau sistermul tău digestiv este probabil foarte șubrezit.

– Este greu să-ți schimbi vechile obiceiuri. Asta a început la universitate, unde nu ai deloc timp să mănânci cum trebuie. Apoi în Vietnam, hrana intra mai bine astfel. Nu aveam deloc de ales și în plus, eram permanent hărțuiți de inamici...

Mai bău, pierdut în amintiri.

– La întoarcere a fost și mai rău, adăugă cu un aer absent.

– De ce? întrebă Lezlie, intrigată.

Andrew regretă că-și exprimase cu voce tare reflecțiile. Era prea curând să abordeze acest subiect cu Lezlie.

– Nici o pregătire nu poate ajuta un bărbat să înfrunte ororile războiului, observă. De partea asta a oceanului, nu se poate imagina gherila, efectul pe care-l produce un copil înaintând în mijlocul soldaților inamici pentru a scoate brusc cuiul unei grenade... Devii paranoic.

Tânăra femeie se înfioră.

– Este de înțeles...

– Iată că încalc regula mea de picnic! remarcă Andrew. Să uităm lucrurile serioase.

Puse mâna pe un al doilea sandviș și îl devoră mai puțin grăbit.

În timp ce degustau produsele de patiserie, povesti o ieșire cu familia, în copilărie. Pe taluzul de la Chattahoochee River, așezaseră o pătură și mâncarea. După o scurtă plimbare prin împrejurimi, se întoarseră pentru a mânca, dar hrana dispăruse, nu mai rămăseseră decât ambalaje risipite. Vinovatul era comod întins, nu departe, cu burta umflată de festin. Nu-l mai luaseră niciodată pe Ralph la picnic.

– Ralph? repetă Lezlie, mirată.

– Da, Ralph. Era cel mai comic câine și pe deasupra, inteligent. Îi văd și acum aerul jalnic, în timp ce-l dojenea mama. O urmă ca o umbră tot restul zilei, pentru a încerca să se facă iertat.

Tânăra femeie izbucni în râs când îi povesti una din isprăvile lui Ralph care, într-o zi de curățenie, nu găsise nimic mai bun de a se distra, decât cearșafurile atârnate în grădină. Toată familia urmărise fără rezultat animalul, într-o scenă comică, demnă de Chaplin.

Lezlie nu-și mai amintea să fi râs astfel încât pur și simplu s-o doară coastele.

– Ai avut o idee minunată, îl felicită, rezemându-se pe coate. Am mâncat prea mult.

Vinul o relaxase și-i făcuse somn. Își înăbuși un căscat și Andrew se ridică, mustrând-o prietenește:

– Dacă te oprești acum, nu vei mai reîncepe!

O luă de mână și o puse pe picioare. Tânăra femeie oftă, și din nebăgare de seamă, se lăsă pe pieptul însoțitorului său. Acesta îi mângâie ușor ceafa, dar în clipa în care intimitatea le devenea tulburătoare, sună telefonul.

– "Salvată de clopoțel", cum se spune în filme, o tachină Andrew.

– Oare aveam nevoie să fiu salvată?

– De mine, nu, o asigură el încet.

O urmă în bucătărie, unde Lezlie îi trecu receptorul, deoarece apelul venea de la doamna Cates. Când închise, tânăra femeie servea cafeaua.

– Se pare că Merri se distrează bine. A telefonat și dorește să rămână la Jill, la cină.

– Pari surprins.

– Sunt, admise Andrew. Schimbarea aceasta, și atât de brusc! Câteva ședințe cu tine și și-a făcut o prietenă. Unul dintre medicii din Denver mi-a recomandat psihoterapie, dar nu-i vedeam utilitatea! Credeam că pot s-o ajut eu însumi.

– Cu siguranță ai ajutat-o, sublinie Lezlie. În mare parte, a reușit să-și revină datorită dragostei pe care i-o porți.

– Fără îndoială, consimți Andrew în șoaptă.

Se îndepărtă în direcția biroului și Lezlie se întrebă dacă vorbele sale l-au rănit.

A doua încăpere, ai cărei pereți erau lambrisați până la jumătatea înălțimii cu un panou acoperit în întregime de rafturi, fu zugrăvită mult mai repede decât camera. Dar Andrew se arătă ciudat de tăcut. În ciuda atitudinii mereu prietenoase și calde, tânăra femeie îl simțea trist. Când terminară și când el își adună pensulele pentru a le curăța, îl întrebă:

– Ești oare rănit de ceea ce am spus adineaori în legătură cu Merri? Îmi imaginez sensibilitatea ta...

– Nu ești responsabilă, o asigură Andrew. Pur și simplu, anumite elemente ale trecutului sunt susceptibile s-o afecteze pe Merri și mă ating și pe mine profund. Într-o zi, când își va asuma mai bine situația, îți voi vorbi despre asta.

Lezlie avu un presentiment comparabil cu cel pe care-l simțise încă din prima seară, când cinaseră împreună la "Galleria". Oare misterul care-i despărțise pe cei doi frați era cel care influența asupra atitudinii lui Merri?

– Mirosul acesta de vopsea începe să mă jeneze, comentă brusc Andrew. Dacă am merge să respirăm la mine?

Această propunere, sau mai degrabă propria reacție, o alarmă pe Lezlie. Ar fi fost atât de ușor să rămână cu Andrew, să se obișnuiască în compania lui plăcută...

– Mulțumesc mult, dar prefer să fac un duș și să mă culc devreme.

– Oricum, nu aici? obiectă tânărul bărbat.

– Voi dormi în salon, pe canapea.

– Am o cameră de oaspeți, insistă Andrew.

Lezlie zâmbi scuturând din cap.

– Îți apreciez enorm oferta și tot ajutorul pe care mi l-ai dat. Fără tine, asta mi-ar fi luat tot weekendul.

– La asta servesc prietenii, îi replică el, regăsindu-și umorul.

Își luă rămas-bun, cu un semn din mână. Deodată, casa i se păru lui Lezlie foarte goală și prea mare. Se duse în birou și începu să pună la loc cărțile și bibelourile pe etajere și pe placa șemineului. Dar nu putea alunga ideea că prezența lui Andrew dăduse viață locuinței sale și-i risipise singurătatea.

Capitolul 6

– Era mai bine când veneai la mine acasă, declară Merri stânjenită.

– De ce?

Așezată la birou, Lezlie avea mâinile încrucișate în fața sa.

– Nu știu. Aveam mai multe lucruri să-ți povestesc.

– Te-ai gândit la ideea mea de a tria obiectele din camera ta, Merri?

Fetița începu să-și răsucească o șuviță de păr, semn tipic la ea de teamă.

– Nu reușesc să hotărăsc ce să dau la o parte, mărturisi fetița.

– Ai cerut ajutorul unchiului?

Merri scutură din cap.

– Plecă din nou la Denver, mâine.

Lezlie se ridică și înconjură masa, pentru a se așeza lângă Merri.

– Ai petrecut un sfârșit de săptămână plăcut, la prietena ta?

– La Jill? Da, a fost bine. Dar nu se gândește decât la băieți.

Oftă exasperată și ochii i se ațintiră asupra lui Lezlie.

– Cred că unchiul Andrew te place mult, declară pe nepusă masă.

– Ah? făcu Lezlie cu prefăcută detașare.

– Spune că ați zugrăvit împreună casa ta, în timp ce eu eram la Jill.

– Nu toată casa, precizează Lezlie. Doar două încăperi.

– L-am auzit vorbind cu doamna Cates. Te-a invitat chiar la cină! Niciodată n-a făcut pe nimeni să vină. În tot cazul, de când locuiesc cu el...

– Poate pentru că vrea să-ți lase timp să te obișnuiești, Merri. Așteaptă să fii din nou fericită, înainte de a-și invita prietenii.

– Dar nu voi fi niciodată fericită aici, se plânse Merri cu vehemență. Vreau să mă întorc acasă. Vreau ca totul să redevină ca înainte... înainte...

– Înainte de accident, completă Lezlie. Vrei să-mi vorbești despre el, Merri?

Fetița scutură din cap, cu trăsăturile răvășite de durere. Țâșni brusc din scaun, strigând:

– Nu! Nu vreau!

Lezlie i se alătură și puse mâinile pe umerii ei plăpânzi.

– Din nefericire, nu va rezolva nimic dacă refuzi să-ți amintești. Furia și tristețea rămân adânc în tine și nu te mai părăsesc. Vreau să-mi poți povesti într-o zi ce s-a întâmplat.

Merri făcu brusc stânga-mprejur și se aruncă în brațele terapeutului. Lezlie se aplecă pentru a o îmbrățișa.

– Nu vreau ca totul să fie schimbat!

– Știu, Merri, știu, o consolă Lezlie.

Copila își trase nasul și ridică spre ea fața scăldată în lacrimi.

– Tatăl și mama ta au plecat la fel?

Așadar, nu uitase confidența lui Lezlie. Până acum, nu mai făcuse aluzie la ea.

– Nu, eu mi-am pierdut soțul și...

– Ești căsătorită? o întrerupse Merri, neîncrezătoare.

– Am fost, răspunse încet Lezlie. Și la fel ca la părinții tăi, a existat un accident. Mi-a trebuit mult timp pentru a mă obișnui cu singurătatea, dar am avut-o pe mama. Așa cum îl ai tu pe unchiul Andrew.

Uluită, Merri ținea gura deschisă. Se cuibări toată lângă Lezlie, căutând s-o încurajeze și să se încurajeze pe ea însăși. Acest gest simplu o emoționă pe tânăra femeie, dincolo de cuvinte.

– Sunt fericită că-ți sunt prietenă, declară Merri, cu un zâmbet radiind de încredere inocentă. Știi, ți-am spus că unchiul Andrew pleacă mâine...

Lezlie încuviință și fetița continuă:

– Ei bine, vineri la școală este serbarea sportului... Bineînțeles, eu nu pot să particip... Merg doar să privesc... Și mă întrebam... Ei bine, dacă ai vrea să vii. Părinții celorlalți vor fi acolo și ai putea asista la concursuri cu mine... Ar fi amuzant...

– Stai așa! o opri Lezlie amuzată. Pe scurt, ți-ai dori să vin la sărbătoarea sportului?

Merri dădu energic din cap.

– Vrei, spune?

– Nu-ți pot promite acum, dar îmi voi verifica agenda și-ți voi da răspunsul joi, la viitoarea noastră ședință. Ne-am înțeles?

– Da. Dar vei încerca? Te rog...

– Voi face tot ce pot.

Își consultă ceasul; dintr-un minut în altul, Andrew va sosi. Ca și când i-ar fi citit gândurile, Merri observă:

– Unchiul Andrew nu vine astăzi. Jill voia să mă duc să mă joc la ea, după ședință. Mă va conduce mama ei acolo.

– S-ar spune că deveniți prietene bune, amândouă?

– Mda, admise Merri. Dar mi-ar plăcea mai mult să nu mai vorbească atât despre băieți...

Schimbară un scurt rămas-bun când Jane o anunță că doamna Moore o aștepta pe Merri la recepție. Fetița realizase progrese mari, se gândi Lezlie cu profundă satisfacție.

Imediat ce se va rezolva acea primă măsură decisivă, să facă puțin spațiu în camera sa, terapia va avansa cu pași uriași.

Tânăra femeie parcurse notele ședințelor precedente și studie programa, un fel de arbore genealogic, pe care-l făcea pentru fiecare din pacienți. Cel al lui Merri era foarte desfrunzit... Nu avea nici bunici, nici unchi sau mătuși, cu excepția lui Andrew, nici verișori. Părinții lui Greg și ai lui Andrew muriseră; cei ai lui Meredith divorțaseră de mult timp, tatăl nu mai dăduse nici un semn de viață și mama murise de cancer. Schema rezuma imensa singurătate a acestei copile. Din fericire, tutorele său era un bărbat iubitor care se străduia prin toate mijloacele s-o facă fericită. Poate va ajunge, dacă ea îi va permite, să se apropie de Merri și să împartă povara prea grea pe care aceasta o ducea?

***

Săptămâna trecu repede. Întocmai ca și Andrew, Jim era în deplasare, pentru afaceri. Așa că Lezlie și Donna se întâlniră de două ori, într-o seară pentru a cina și în alta, la clubul de gimnastică. Doar ele două, reușiră chiar să pună ordine în camera lui Lezlie. În timp ce puneau la loc comoda grea, Donna propuse gâfâind:

– Jim și cu mine dăm o mică petrecere, săptămâna viitoare. Din întâmplare, vei fi liberă?

– Ezit să vin, admise Lezlie. Cea mai mare parte din prietenii voștri sunt cupluri, și mă simt mereu puțin nepotrivită acolo.

– Ai putea să-l aduci pe Andrew, sugeră Donna.

– Asta n-ar face decât să complice situația...

– Oare cum poți tempera atracția ta pentru el și mai ales a sa pentru tine? În zadar afecta aerul degajat când am fost la tine, de câte ori te privea...

Fluieră ușor și reluă:

– Dacă ochii lui Jim ar lua o asemenea expresie, m-aș topi imediat.

Lezlie preferă să nu-i mărturisească în ce măsură o afecta, într-adevăr, Andrew. Asta ar fi sporit și mai mult încurajările prietenei sale...

– A înțeles totuși până la urmă că, atâta timp cât o voi trata pe Merri, orice complicație între noi ar fi nefastă.

– În locul său, aș căuta un alt terapeut pentru nepoată, declară Donna cu sinceritate.

Lezlie îi aruncă o privire intrigată.

– Da, da, știu că vrei neapărat s-o ajuți pe această copilă, fu de acord Donna. Dar ești pe cale să te atașezi prea mult de ea. Exact invers decât m-ai avertizat cu Elizabeth. Să sperăm pur și simplu, că este un bărbat răbdător...

Lezlie și-o dorea de asemenea cu ardoare, dar alungă cu hotărâre această idee. Deja se gândea prea mult la Andrew Bradinton. Îi apărea în minte în momentele cele mai neașteptate. În schimb, reflecta serios la ipoteza Donnei: oare investise prea mult în tratamentul lui Merri? Cu toată sinceritatea, i se părea că nu. Firește, dramele asemănătoare care le loviseră, le apropiaseră. Dar fetița o atrăgea mai ales prin deosebirea de ceilalți pacienți pe care-i privea cel mai des: copii răsfățați de care părinții nu se ocupau deloc, adolescenți rebeli, încercând cu orice preț să atragă puțin atenția, traumatisme după divorț...

– Unde ai plecat? îi reproșă brusc Donna. N-ai ascultat nici un cuvânt din...

– Iartă-mă, Donna, mă gândeam la o pacientă.

– N-are rost să întreb care...

– Ești imposibilă! se revoltă Lezlie, aruncând în ea cu o pernă.

– Ba nu! Pur și simplu, perspicace.

Donna se bucura în taină de turnura pe care o luaseră evenimentele. Pentru prima dată de când o cunoștea, Lezlie părea interesată de un bărbat. Se pregătea oare să iasă din singurătate?

***

Vineri, era un timp superb. Lezlie părăsi biroul la ora prânzului, pentru a ajunge la școala lui Merri; cu ocazia ședinței din ajun, îi confirmase fetiței prezența sa la serbarea sportului.

Pe terenul de joc alergau deja în toate părțile elevi surescitați. Merri țâșni dintr-un grup pentru a se năpusti spre ea.

– Bună ziua! strigă veselă.

– Am întârziat?

– Nu, n-a început nimic.

O luă de mână și o conduse spre colegii ei, care o pândeau cu o curiozitate neascunsă pe tânăra femeie. Totuși, se întoarseră repede, când o profesoară îi chemă la linia de start. Merri o duse puțin mai departe și se așezară pe iarbă. Nivelul sonor era asurzitor, animația molipsitoare. Merri îi arătă una din concurente.

– Iat-o pe Jill. Este una dintre alergătoarele cele mai rapide din școală. Vom câștiga ștafeta fără probleme.

Spectatorii încurajau zgomotos tinerii atleți, cu ovații răsunătoare la sfârșitul fiecărei curse. Sub căldura soarelui, cu greu atenuată de o briză ușoară, Lezlie își scoase haina. Profesorii, observă ea, aveau cu siguranță o înfățișare foarte deosebită decât de obicei, cu șorturile până la genunchi, șepcile cu cozoroc și pantofii de tenis. Merri îi explică faptul că vor disputa un meci de volei. Directorul făcea parte dintr-o

echipă, adjunctul său din cealaltă. Această confruntare anuală le făcea întotdeauna copiilor o plăcere enormă.

– Ah! cursa în saci! exclamă Merri. Este singura pe care o regret. Este atât de nostimă...

Concursul se desfășură într-o dezordine veselă, care o amuză mult pe Lezlie, până în clipa în care observă cu coada ochiului o pată roșie. Întorcând capul, văzu un băiețel care se îndepărta de un grup de părinți și alerga pe gazon. Vântul îi lipise părul de fața radioasă și țipa de bucurie când mama sa îl ajunse din urmă. Acest spectacol îi aminti în mod cumplit alte serbări școlare... Lăsă ochii în jos. Se crezuse în stare în sfârșit să înfrunte prezența copiilor, dar fusese de-ajuns un băiețel în pulover roșu și blugi pătați de iarbă, pentru a-i trezi din nou amintirile dureroase.

– Te simți bine, Lezlie? Pari bolnavă.

– Nu este nimic, Merri. Soarele...

– Oh, iată-l pe unchiul Andrew! exclamă fetița, surprinsă.

Arătă spre parcaj și psihologa se întoarse în acea direcție. Într-adevăr, Andrew înainta spre ele, purtându-și cu neglijență haina pe un umăr. Își desfăcuse cravata și acum își descheia nasturii de la gât. Absolut firesc, se înclină pentru a mângâia obrazul nepoatei.

– Nu te obosești, pisicuțo?

– Nu, nu facem decât să privim.

Lezlie sesiză în vocea sa o rezervă neobișnuită.

– Nu trebuia să te întorci mâine? îl întrebă.

– Ba da, dar am putut termina puțin înainte și am luat primul avion.

– Șantierul progresează bine, la Denver?

– Mai bine decât speram. De acum în aproximativ o lună, proiectul va fi terminat.

Se chirci lângă Merri.

– Deocamdată, cine câștigă?

– A cincea, mormăi aceasta.

– În acest caz, anul viitor vei fi la învingători, o consolă unchiul său. După școală, vrei să te întorci cu mine, cu mașina?

– Vei rămâne?

– Dacă tot sunt aici!

Întrecerea cu mingea a profesorilor începuse. Merri se duse s-o vadă pe Jill și Lezlie profită pentru a discuta cu însoțitorul său.

– Andrew, ai remarcat că Merri părea îngrijorată?

– În ultimul timp mi s-a părut extrem de tăcută, confirmă acesta, observându-și nepoata. Dar ezită încă să aibă încredere în mine. S-a întâmplat ceva important?

– Pentru ea, da.

Se pregătea să-i expună stadiul la care ajunsese terapia, dar în acea clipă fetița veni spre ei și se așeză. După un meci strâns, care dezlănțui entuziasmul elevilor, profesorii clasei a

șasea câștigară cu două puncte. Directorul, un bărbat scund, între patruzeci și cincizeci de ani, chel, salută ca răspuns la aclamații. Apoi copiii fură strigați, clasă cu clasă, pentru a merge să-și recupereze lucrurile din săli, înainte de sosirea autobuzelor școlare.

Lezlie își luă poșeta și haina ușoară, iar Merri îi mulțumi cu efuziune înainte de a fugi să li se alăture colegilor.

– Și eu îți sunt recunoscător că ai venit, îi întări Andrew spusele. Dacă știam, nu m-aș fi învinovățit atât de mult că nu pot sosi mai devreme.

– Merri nu ți-a spus? se miră tânăra femeie.

Andrew schiță un zâmbet trist.

– Sunt multe lucruri pe care nu mi le spune Lezlie. Dar voi aștepta.

– Până la urmă se va îndrepta spre tine, îl liniști aceasta. Este o problemă de timp.

– Răbdarea nu a fost niciodată una din virtuțile mele, mărturisi el cu umor. Dar învăț...

Nu făcea aluzie doar la suferințele pupilei sale. Și Lezlie îl obligase să se arate mai răbdător decât crezuse vreodată să fie!

– Câștigă teren, Andrew. La fiecare ședință văd deschizându-se mai mult.

Prin aceste cuvinte intenționa să-l încurajeze, dar avu încă o dată impresia că-l rănise. Cum ar fi putut bănui că Andrew

se temea de ziua în care Merri îi va face confidențe totale? Deoarece era sigur că fetița înțelesese în bună parte taina familiei și va sfârși prin a o dezvălui.

– Ei bine, nu mai am decât să mă întorc la muncă, declară Lezlie, cu prefăcută dezinvoltură.

– Mulțumesc încă o dată pentru ceea ce ai făcut pentru Merri.

– Este foarte normal.

În timp ce se îndrepta spre Mustang, Lezlie simțea privirea lui Andrew apăsând asupra sa. Ca în prima seară, când îl lăsase în față la "Galleria", acesta rămase îndelung nemișcat, cu mâinile în adâncul buzunarelor, înainte de a porni încet spre portalul școlii.

***

A doua zi dimineață, Lezlie fu trezită de bătăi puternice în ușa de la intrare. Nemulțumită și uimită, aruncă pătura, înfiorându-se de răcoarea matinală. Ora nouă, citi pe pendulă, singura zi în care putea să întârzie în pat! Dacă era vorba despre un comis-voiajor, îi va spune fără menajamente ceea ce gândea! Își îmbrăcă halatul și bombăni printre dinți lovindu-se cu degetele de la picioare de noptieră. Ajunse în

pas furios în vestibul și deschise ușa cu un gest brusc. Mânia îi dispăru imediat.

În prag se afla Andrew, cu gura căscată. Părul lui Lezlie se revărsa în bucle mătăsoase pe umeri și capotul plușat, din catifea, îi contura încântător silueta zveltă.

– Am să-ți vorbesc, îi declară în sfârșit, adunându-și cu oarecare greutate ideile.

Intră și închise ușa.

– Îți aștept explicațiile, Lezlie.

– Referitor la ce subiect? exclamă aceasta, uluită.

– Referitor la ideea ta strălucită de a face vid în camera lui Merri. Tocmai aranjează totul, sau aproape, în cutii. Toate acele lucruri pe care refuzase absolut să le lase la Denver!

Enervarea îi spori când Lezli zâmbi.

– Nu văd ce te poate bucura aici. Mi-am lăsat nepoata plângând! Mi-a spus doar că tu ai sfătuit-o.

– Calmează-te puțin, Andrew. Îți voi da câteva lămuriri, dar nu înainte de a face cafeaua.

Acesta o urmă în bucătărie, izolat într-o tăcere ostilă. Când cafetiera fu plină, tânăra femeie umplu două cești. "Ce mod de a începe weekendul"? se gândi.

Andrew se așeză cu rezervă.

– Vei catadicsi să-mi explici până la urmă?

– Este vorba despre o primă etapă pentru Merri, Andrew. O etapă capitală. Este foarte natural să fie tulburată. Dar încearcă să vezi obiectiv, pe termen lung: trebuie să treacă prin asta, pentru a le spune adio părinților ei.

– Cum poți să afirmi asta?

Se ridică în picioare, încă pradă furiei. De când Merri locuia cu el, n-o văzuse niciodată într-o asemenea stare. Se întoarse spre Lezlie și se aplecă pentru a o privi drept în față.

– Bineînțeles, tu ești specialista. Dar formarea ta universitară are niște limite. Trăiești în casa asta mare, goală, fără amintiri. Îți este ușor să recomanzi ceva asemănător nepoatei mele. Dar o împingi spre nefericire!

Se îndreptă, trecându-și cu febrilitate mâna prin păr.

– Cu siguranță, am greșit acceptând această psihoterapie, mormăi. Lăudai progresele lui Merri, dar acum totul va fi cu siguranță pierdut. Poate ești o psihologă pricepută, Lezlie, dar ca femeie, îți lipsește experiența. Toate acestea mi se par atât de îngrozitoare...

Lezlie începu să tremure, atinsă în adâncul ființei sale de criticile lui Andrew. Și o acuza de cruzime! Era sigură că lucrase spre binele lui Merri. Știa mai bine decât oricine ce-i trebuia.

Andrew o privi cu atenție și o cută de îngrijorare îi brăzdă fruntea.

– Nu intenționam să te jignesc, Lezlie...

– Să mă jignești? repetă ea. Nu asta este problema, Andrew. Mă enervezi punând încă în discuție competența mea. Îți închipui că le-aș putea propune pacienților ceva dăunător? Crezi așadar că pentru Merri este de preferat să continue să trăiască înconjurată de acele relicve morbide? Deoarece despre asta este vorba. Și permite-mi o remarcă: dacă cineva este în măsură să-ți trateze nepoata, eu sunt aceea. Vrei să-ți spun de ce, Andrew? Vrei? Vino, îți voi arăta...

Părăsi bucătăria în pas furios, cu Andrew pe urmele ei, stupefiat de acest acces de vehemență. Pătrunzând în birou, observă că încăperea fusese pusă în ordine și că fotografii înrămate împodobeau șemineul și câteva etajere. Ele reprezentau un bărbat și un băiețel, evident râzând fericiți. Le studie câteva clipe înainte de a descoperi un portret de bebeluș și un altul al lui Lezlie, îmbrățișată de același necunoscut.

– Vezi, Andrew, începu Lezlie cu o voce tensionată, înțeleg ceea ce simte Merri, pentru că am trăit o dramă similară. Soțul și fiul meu s-au înecat, acum doi ani. N-am putut face nimic...

De mult timp nu descrisese îngrozitorul accident. Vocea i se frânse într-un suspin, în timp ce teama și vinovăția o cuprindeau din nou. Își dori să fugă, ca de atâtea ori mai înainte, pentru a-și găsi refugiul într-un loc utopic, în care trecutul să n-o mai tortureze.

– Dumnezeule... gemu Andrew.

Străbătu distanța care-i despărțea și puse mâinile pe umerii încordați ai tinerei femei, străbătuți de tresăriri.

– Iartă-mă, Lezlie. N-aveam idee...

Aceasta detesta să inspire mila cuiva, și mai ales a lui Andrew.

– Nu te înduioșa de soarta mea, Andrew. Până la urmă am acceptat această realitate. Am vrut s-o tratez pe Merri, pur și simplu din cauza experienței mele.

Făcu o pauză, apoi reluă cu greutate:

– Trebuie să fi pierdut tu însuți pe cineva pentru a putea înțelege. Trebuie să-ți fi văzut viața întreagă dată peste cap în câteva clipe...

Lacrimile îi curgeau împotriva voinței sale și Andrew o luă în brațe. Cu obrazul așezat pe părul ei, privea fotografiile. Atâtea întrebări pe care i le provocase Lezlie, găseau în sfârșit explicație.... Iată de unde provenea teama de orice relație intimă. Nu, nu simțea milă. Ci înțelegere pentru suferința sa, pentru durerea profundă care o izolase astfel de dragoste. Întrevedea de asemenea imensa sa forță interioară; deoarece acceptase la tratament o pacientă care trebuia să-i reînvie permanent amintirea propriei pierderi. O strânse cu înflăcărare mângâindu-i părul lung și murmurându-i cuvinte liniștitoare.

Lezlie se abandonă complet încurajării pe care i-o oferea. De mult timp nimeni n-o mai ținuse astfel, cu tandrețe și înțelegere! Singurătatea pe care de obicei o nega o năpădi ca un val seismic și se agăță de însoțitorul său ca de un colac de salvare. În sfârșit, suspinele se diminuară și Lezlie scoase un oftat tremurător. Când ridică spre Andrew fața scăldată în lacrimi, acesta îi zâmbi cu blândețe.

– Te simți mai bine?

Tânăra femeie dădu din cap și, fără să-i lase timp s-o facă ea însăși, Andrew îi șterse obrajii. Contemplând ochii mari cenușii, încă strălucitori, fu cuprins de o dorință ardentă de a șterge prin orice mijloace acuzațiile sale dure. Nemairezistând, se aplecă pentru a pune stăpânire pe buzele tremurătoare ale lui Lezlie.

Incapabilă să reziste, aceasta nici măcar nu încercă. Pleoapele se închiseră și, brusc pradă unei nevoi ce ieșea la suprafață din adâncul său, își înnodă brațele în jurul gâtului lui Andrew, răspunzându-i la sărut cu pasiune egală. Senzațiile pe care acesta le trezea în ea, nu semănau cu nimic din ceea ce cunoscuse. Pentru Lezlie, sexualitatea fusese întotdeauna o plăcere împărtășită, care întărea dragostea. Nu emoții puternice, nemaipomenite pe care le descoperea și care îi distrugeau orice voință. Nu-și mai dorea decât un lucru: să se apropie mai mult, să-i simtă atingerea pe piele, să i se dăruie în întregime...

Andrew își plimba mâinile de-a lungul trupului ei, atrăgând-o mai aproape. În elanul lor, deveniseră unul singur, contopiți în căutarea extazului. Tânărul bărbat îndepărtă materialul moale al halatului, descoperind un umăr pe care-l sărută. Lezlie nu protestă când îi scoase complet veșmântul, care alunecă pe jos. Doar cămașa de noapte diafană mai opunea un obstacol fără importanță unirii lor...

– Andrew... șopti ea.

– Nu spune nimic.

Pentru a o împiedica mai bine, o sărută din nou, amețind-o de emoție și lăsând-o năucită și toropită de îmbrățișarea sa.

Se pregătea să o ridice pentru a o duce în cameră când o strălucire aurie îi atrase atenția. Trase de lanțul fin în intenția de a-l scoate și descoperi șocat verigheta care atârna pe el. Se îndepărtă brusc, cu brațele căzute.

– Ce ai Andrew? murmură tânăra femeie.

– Auzindu-te vorbind, credeam că ai pus cruce trecutului. Dar nu este cazul...

– Ce vrei să spui?

Acesta îi arătă inelul. Lezlie îl luă între degetele subțiri, apoi ridică din nou privirea spre Andrew.

– L-am uitat. După accident, nu m-aș fi putut despărți de el. Dar oamenii pun atâtea întrebări, încât l-am pus să-l port ca pandativ.

– Și-l păstrezi încă. Un simbol elocvent, Lezlie, sperasem că a venit clipa noastră. M-am înșelat. Poate greșesc pentru că mă încăpățânez...

Scutură din cap, vizibil tulburat.

– Evident, îți iubești încă soțul. Sau mai degrabă, amintirea dragostei voastre.

– Michael și fiul meu au reprezentat foarte mult pentru mine.

– Firește. Dar nu pot face parte din viitor, nici măcar din prezent. Aparțin trecutului, iar dacă am învățat ceva în viață, este că nu se poate reveni asupra trecutului. Poate chiar să devină o amenințare pentru viitor. Dar tu ai făcut mai rău: ți-ai închis viața într-un pustiu afectiv. Oare nu există un dicton în profesiunile de îngrijire, "vindecă-te pe tine însuți"? Ți se potrivește. Nimeni nu te poate ajuta.

Cu aceste cuvinte nemiloase, părăsi biroul și ieși din casă. Consternată, Lezlie se prăbuși într-un fotoliu.

– Credeam că am reușit, spuse cu voce tare.

Tremura, nu numai din cauza observațiilor lui Andrew, ci și a dorinței nesatisfăcute pe care o simțea încă. În fața fotografiilor lui Michael și ale lui Mike, fiul lor, fu din nou copleșită de îndoieli. Oare Andrew avea dreptate? Și mama sa vedea același lucru? Se hrănea cu amintirea unei iubiri?

Își masă tâmplele, simțind un început de migrenă. Oare Andrew nu înțelegea că-i era teamă să iubească și să

piardă din nou? Dacă o asemenea dramă ar trebui să se mai întâmple, era sigură că nu i-ar mai supraviețui... nu a doua oară.

În clipa în care ieșea de la duș, începu să sune telefonul. Răspunse posomorâtă și vocea pocăită a lui Andrew declară:

– Lezlie, am proferat niște enormități pe care n-ar fi trebuit să le spun niciodată. Și am greșit că m-am înfuriat astfel...

După o ezitare, continuă pe un ton și mai blând:

– Vorbește-mi despre Michael.

– Asta n-ar schimba nimic.

– Poate că da. N-aveam dreptul să te judec cum am făcut-o. Am crezut că am pierdut încrederea ta. Dar suntem prieteni și sper chiar mai mult. Acum sunt în stare să te ascult. Vrei să-mi vorbești despre Michael și fiul vostru? repetă.

Lezlie reflectă câteva clipe, ușurată că nu mai era mânios. Oare de unde să înceapă? Fără să reușească să se hotărască, începu brusc să povestească la întâmplare. Soțul său și cu ea se cunoscuseră la universitate – ea în anul al doilea la științe umane, el în penultimul an la drept. Se căsătoriseră trei luni mai târziu. Michael lucra cu program redus ca angajat într-un cabinet de avocați, dar veniturile erau insuficiente pentru tânărul cuplu, așa că Lezlie își luă la rândul său o slujbă, în timp ce urma cursurile serale. După un an, se născuse Michael junior. Păstra cea mai minunată amintire din ziua nașterii sale.

La început, le fusese greu să facă față cheltuielilor. Dar îi ajutase familia lui Lezlie și învinseră fericiți. Margaret se ocupa de Mike, în timp ce fiica sa se ducea la muncă. Atunci când Michael reușise la examene, tânăra femeie redeveni studentă cu program complet. Oare cum să descrie anii care urmaseră, uneori epuizanți și frustranți, dar și celelalte clipe fericite? Cumpăraseră o casă veche la periferie, dăruindu-i lui Mike primul câine. Lezlie renovase locuința din temelie, pentru că mereu se distrugea o parte sau alta.

Când în sfârșit își luă doctoratul, fiul lor avea cinci ani. În acea vară, dispunea pentru prima dată de puțin timp liber. Când începu anul școlar, căutase un post de psiholog. La sfatul lui Michael, începuse într-un centru de terapie familială, dar îi fuseseră suficiente câteva luni pentru a constata că o interesau mai mult problemele copiilor, decât ale părinților. După ce începuse o campanie de scrisori de candidatură, voise să plece câteva zile în concediu, profitând de șomajul provizoriu.

Păstra întipărite în amintire rugămințile perseverente pentru a-l convinge pe Michael, care până la urmă cedase. Cât regreta încă și astăzi! Cu două cupluri, colegi de ai lui Michael, însoțiți de soții, închiriaseră o cabană confortabilă situată pe malul unui lac. Escapada fusese idilică, până în ultima zi. Fără să poată spune de ce, lui Lezlie îi displăcuse ideea de a ieși cu ambarcațiunea în acea dimineață.

Poate pentru că era mai frig decât de obicei și apa părea mai agitată. Dar Michael îi înlăturase protestele printr-un gest.

Totul se petrecuse atât de repede! Mergeau cu toată viteza, în ambarcațiunea ușoară, biciuiți de vântul furtunii care se anunța, când fuseseră izbiți de valul format de un alt vas mai mare. Mike se afla lângă Lezlie, și într-o clipă fu dezechilibrat de șoc. Ea urlase și Michael schimbase prompt direcția pentru a se întoarce. La început nu fusese prea neliniștită: băiețelul purta o vestă de salvare. Dar crezu că inima îi va înceta să mai bată când observase că-l pierduse, Dumnezeu știe cum. Încremenită de groază, schimbase o scurtă privire cu soțul său, care se eliberase imediat de propria vestă pentru a sări și a-și salva fiul. Probabil nu-i va mai vedea vii... Vru să sară și ea, dar fusese împiedicată. Ceilalți bărbați săriseră în apă pentru a-i căuta pe Mike și pe tatăl său, dar nu găsiră nici o urmă. Era imposibil, înnebunitor, ireal... Lezlie rămăsese la început prea neîncrezătoare pentru a-și striga disperarea. Se așteptase ca în orice clipă să-i vadă pe Mike și Michael apărând din valurile întunecate. Orele care urmaseră fuseseră un lung coșmar. Salvatorii chemați de urgență nu avuseseră mai mult succes.

Lezlie tuși, cu gâtul uscat de suferință. Nu va uita niciodată nici cea mai mică secundă din acea zi cumplită. Trupurile fuseseră aruncate pe un mal al lacului. Din spusele anchetatorilor, capul lui Michael se lovise de ceva și,

inconștient, se înecase fără să-și poată ajuta copilul, care nu știa să înoate. Calvarul era doar la început!

Margaret Hall se însărcinase cu organizarea funeraliilor, pe care Lezlie le suportase datorită tranchilizantelor care o buimăciseră. Dar întorcându-se acasă, înconjurată de urmele familiei distruse, crezuse că înnebunește de durere. O revoltase atâta nedreptate, își reproșase cu amărăciune că propusese această vacanță, îl condamnase chiar și pe Michael pentru că voise să iasă cu ambarcațiunea în acea dimineață. Căzuse ore întregi într-o profundă disperare, plânsese neîncetat, susținută din fericire de mama sa. După ce se încăpățânase să înfrunte singură tragedia, recunoscuse în cele din urmă că nu va reuși. La psihoterapie își exprimase furia, suferința, nesfârșita vinovăție care o chinuiau.

Timp de trei luni, ședințele zilnice fuseseră singura și ultima soluție salvatoare. Apoi, treptat, le redusese ritmul, până când putuse accepta pierderea definitivă a celor două ființe pe care le iubise cel mai mult pe lume. Simțindu-se mai rațională, acceptase postul de la Riverview. Munca o ajutase să nu se mai gândească, să nu mai analizeze un trecut atât de dureros.

Andrew ascultase totul fără să spună o vorbă.

– Chiar nu era vina ta, declară în cele din urmă. A fost unul dintre acele accidente imprevizibile, ca cel al lui Greg și al Meredithei. Nu se pot explica.

– Din nefericire, mult timp n-am fost în stare să mă conving de asta. Căutam cu disperare un sens la ceea ce se întâmplase și n-am găsit nici unul.

Tăcu o clipă, în timp ce apăru o nouă amintire.

– Nimeni nu înțelegea cu adevărat ce simțeam. Până într-o zi, când în sala de așteptare de la psihanalist, am întâlnit o femeie. Avea aproximativ patruzeci de ani și trecea printr-un divorț îngrozitor: soțul îi fugise într-o noapte cu copiii, fără să lase adresa. A fost o cotitură capitală pentru mine. Mi-am dat brusc seama că nu eram singura care trăia o dramă. Nu vei putea avea o idee despre asta decât dacă ai fi fost tu însuți căsătorit și ai fi cunoscut acest gen de intimitate ani de zile...

– Am fost aproape, o dată, mărturisi Andrew. Dar n-a mers...

– De ce?

– Greu de precizat un motiv anume. Momentul era, cu siguranță, prost ales. Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă totuși mă căsătoream. Eram împreună de aproape trei ani și mă gândeam serios la căsătorie. Dar am primit ordinul de înrolare și n-am mai considerat potrivit. Câteva săptămâni de lună de miere, după care să plec la război pentru un timp nedeterminat, poate să nu mă mai întorc niciodată... Mi s-a părut nedrept față de ea.

Cât ar fi vrut Lezlie să-i vadă fața!

– Și regreți că te-ai abținut s-o faci?

– Într-un sens, da. S-a căsătorit cu un altul. Ceea ce mi-a lipsit cu adevărat a fost să-mi întemeiez o familie, să am copii.

– Te-ai fi putut căsători, după aceea.

– N-aș fi făcut decât să încurc lucrurile, glumi Andrew. Dar n-am întâlnit nici o femeie cu un spate ca al tău.

– Cum? făcu tânăra femeie, descumpănită.

– Nu știai? Am făcut o fixație pentru spate, mai ales pentru unul care se arcuiește într-o curbură atât de încântătoare ca al tău.

– De unde știi? ripostă Lezlie, străduindu-se să pară serioasă. Când m-ai întâlnit, purtam un halat.

– Era evident, după modul în care mergeai. Se întâmplă să apreciez de asemenea picioarele lungi, frumoase, gleznele elegante, nasul cârn și ochii mari, cenușii.

– Ce spirit de observație remarcabil! Și ai recunoscut toate astea din prima zi?

– Evident. Era de-a dreptul înspăimântător: idealul meu feminin înarmat în față și într-o dispoziție atât de furioasă, dacă îți amintești...

– Îmi amintesc foarte bine.

– Și la mine, ce ți-a plăcut la prima vedere?

– N-am spus niciodată că mi-ai plăcut!

– Dar sunt sigur de asta, îi replică fără să se fâstâcească.

Într-adevăr, Lezlie știa sigur ce o atrăsese la Andrew: impresia de forță, prezența autoritară pe care o degaja.

– Cred că a fost siguranța ta, o siguranță aproape egocentrică, declară. Da, este bine spus.

– Egocentrică? Egocentrică? se indignă tânărul bărbat. Nu vorbești serios!

– Arogantă, dacă preferi.

– Bun, să spunem o siguranță puțin exagerată, mormăi Andrew. Dar sper că apoi ai văzut că te-ai înșelat?

– Mmda...

Izbucniră amândoi în râs, apoi Andrew reluă:

– Sunt fericit de această conversație, Lezlie. Nu voiam să rămânem la scena penibilă de dimineață.

– Nici eu, Andrew.

– Și iartă-mă că te-am trezit – deși te-am găsit fermecătoare. Era gata să uit motivul vizitei mele. Data viitoare, voi încerca să telefonez.

– Sper că nu va mai exista o dată viitoare! Aș fi incapabilă să-mi încep deseori zilele astfel.

După ce mai flecăriră un timp, închiseră. Cu inima ușoară, Lezlie îmbrăcă niște blugi și un tricou. Cerul era prea albastru pentru a se consacra treburilor casnice. Luă telefonul și formă repede un număr:

– Alo, mamă? începu. Ce-ai spune să mergem să facem niște cumpărături?

– Nu rămăsesei în urmă cu treburile din gospodărie?

– Ba da, dar vor aștepta; doresc să mă plimb prin piața de vechituri.

– Ah... Credeam că te gândeai la magazine adevărate, nu la acele rafturi pline de praf, se lamentă Margaret.

– Haide, mamă! Și gustul tău de aventură?

– Bine, bine. Voi fi gata într-o jumătate de oră.

– Voi veni să te iau.

Fredonând veselă, Lezlie făcu niște mici treburi până în clipa în care plecă.

Capitolul 7

Lângă cartierele îndepărtate care înconjurau Atlanta, fuseseră amenajate în niște vechi depozite, trei târguri mari de vechituri. Se găsea adunat aici un sortiment important de antichități din partea de sud a Americii. Lezlie putea petrece ore întregi cotrobăind prin mărfurile variate. Astfel își adunase cu răbdare colecția de sticluțe începută cu ani în urmă.

Mobilele vechi uitate în pod, apoi redescoperite și restaurate, degajau un miros de praf și vopsea cu ceară topită. Alte rafturi prezentau pahare vechi sau de cristal, oglinzi în rame lucrate cu minuțiozitate și tablouri în clarobscur. Ansamblul exercita asupra tinerei femei o misterioasă putere de fascinație.

Chiar și Margaret fusese obligată să accepte că-i plăcea să scormonească astfel, urmând-o pe Lezlie pe aleile aglomerate,

admirând lucrătura dantelelor îngălbenite. În același timp, își observa discret fiica sesizând la ea o ușoară schimbare a dispoziției. Dacă intuiția de mamă n-o înșela, Lezlie zâmbea mai mult decât de obicei, obrajii îi păreau mai colorați și ochii mai scânteietori. Ceva... sau cineva, îi redase probabil bucuria de a trăi.

– Cum se simte noua ta pacientă? o întrebă cu un aer degajat. Îți făceai atâtea griji pentru ea...

– Sunt foarte optimistă, declară Lezlie cu însuflețire. Astăzi tocmai a făcut un progres decisiv.

– Ah? o încurajă Margaret.

– Da, unchiul ei a venit la mine în această dimineață. Îi propusesem ceva micuței și era înfuriat că suferea foarte mult, urându-mi ideea. Cred că, acum, Andrew a înțeles...

Margaret își luă privirea de la bijuteriile de scenă pe care le examina și surprinse o expresie fericită pe trăsăturile lui Lezlie. De obicei, refuza să fie indiscretă și dacă acest bărbat, Andrew, era cel care-i redase voioșia fiicei sale, în nici un caz nu voia să le compromită relația care se năștea. Pentru a-și potoli totuși curiozitatea, se mulțumi s-o ia pe ocolite.

– Probabil asta i-a ușurat considerabil pe unchiul său și pe soția lui...

– Nu, nu este căsătorit. Cel puțin, fetița n-a avut de înfruntat problema unei înlocuitoare de mamă.

Absorbită în contemplarea unui dulap cu oglindă din secolul trecut, Lezlie nu remarcă zâmbetul mulțumit al mamei sale. Mângâie cu respect mahonul lustruit, lucrat cu dragoste.

– Dacă era după mine, mi-aș fi mobilat toată casa cu antichități, oftă tânăra femeie.

– De ce nu? Pentru a începe, ți-aș putea oferi câteva piese frumoase, rămase în podul meu.

– Ca fotoliul cu picioare în formă de gheare, pe care mi l-ai dat? o tachină Lezlie.

– Pe acela îl uitasem, acceptă Margaret strâmbându-se.

– Michael ar fi preferat să-l uiți înainte. Detesta scaunul ăsta! mărturisi tânăra femeie izbucnind în râs. Avea impresia că se așază pe o gorgonă, spunea.

– Erau labe de leu, o corectă Margaret.

– Tu și cu mine știam asta. Dar nimic pe lume nu l-ar fi putut convinge pe Michael că nu era vorba despre un monstru din antichitate, reîncarnat din greșeală sub formă de mobilă!

Fu scuturată de un nou val de râs.

– Și vaza trimisă de mătușa Louise, cadou de nuntă! Cea cu dragoni negri...

Margaret pufni și ea în râs.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– Este în pivniță, în cutia de la început.

Recapitulară astfel, amuzându-se ca niște liceene, întreaga listă cu grozăviile de-abia despachetate și imediat împachetate

la loc. Cele patru surori ale Margaretei, din care două erau mari călătoare, nu ratau să-i trimită nepoatei iubite cadourile cele mai trăsnite și uneori respingătoare.

Lezlie își antrenă mama spre o altă prăvălie. În casa în care trăise cu soțul său, gustul acestuia o împiedicase să achiziționeze mobilier vechi. Iar acum, i se părea inutil să schimbe un mobilier în stare excelentă. Dar poate într-o zi...

Zări pe o etajeră aliniate câteva sticluțe. Le studie cu atenție pe fiecare, pe rând. Două erau crăpate, una ciobită. Ultima era de ametist, foarte asemănătoare uneia din cele care-i împodobeau deja bucătăria.

– Sunt frumoase, nu-i așa? comentă cu amabilitate negustorul. Dar din ce în ce mai greu de găsit și deseori stricate.

– Într-adevăr...

Brusc, atenția îi fu atrasă de un corp de iluminat original. Remarcându-i privirea intrigată, proprietarul îl desprinse pentru a i-l arăta.

– Este o piesă rară. O lampă cu petrol, la origine, dar transformată cu pricepere pentru curentul electric.

Arama era înnegrită, dar o parte a piciorului, din ametist, sclipea sub abajurul din mătase brodată cu flori minuscule. În camera sa, se gândi Lezlie, un asemenea ornament ar adăuga o perfectă pată de culoare. Și astfel va începe decorarea cu piese vechi...

În timp ce scria cecul, anticarul discuta pe un ton coborât:

– Dacă vă interesează micile flacoane, ar trebui să vizitați un magazin la Roswell, pe strada 19. De altfel, de acolo am cumpărat această lampă.

– Excelentă idee, aprobă Margaret, care li se alăturase. După aceea, am putea mânca de prânz.

Lezlie îi adresă un zâmbet vesel.

– Oare nu te-ai plictisit de toate aceste vechituri?

Mama sa dădu din umeri cu nonșalanță.

– De o oră de când scormonim prin praf, am avut timp să mă obișnuiesc...

Ziua era călduroasă și pe strada 19 circulația era aglomerată, dar fluidă. Lezlie se miră de numeroasele construcții noi, imobile de apartamente sau birouri, magazine și restaurante se construiseră cu o viteză pe care n-ai fi crezut-o posibilă. Pe unul dintre șantiere, un panou mare îi atrase privirea: "Bradinton Construction" era desenat cu litere mari roșii. Observă Porcheul lui Andrew, parcat lângă un camion.

– Ce este? întrebă Margaret, curioasă.

– Oh, nimic. Pur și simplu peisajul s-a transformat atât de repede, este de necrezut.

Dar își simți inima bătând mai repede. Gândul că Andrew era acolo, atât de aproape, o tulbură ciudat. Oare ce făcea în acea clipă? Trebui să oprească la stop și profită de asta pentru

a studia grupul de clădiri neterminate. Soarele care o orbea nu-i permitea o vedere mai clară. Dar materialul ușor folosit, cum era cărămida roșie, o miră. Și-ar fi imaginat că realiza și el la rândul său turnuri moderne din sticlă și beton. Hotărât lucru, avea tendința să-l judece greșit pe acest bărbat!

Andrew se afla la etajul al treilea al clădirii. Șeful de echipă plecase să caute niște documente în rulota întreprinderii. Așteptând, Andrew se rezemă cu spatele de o grindă subțire de oțel, pentru a-și aprinde o țigară și privea alene strada din Roswell. Fără să vrea, gândurile care-i rătăceau reveneau fără încetare la imaginea unei femei tinere fermecătoare, cu un superb păr roșcat.

Se felicită că o sunase, după ce plecase furios – ce reacție copilărească! Dar fusese atât de dezorientat... Totuși, ar fi trebuit să presupună că o femeie atât de încântătoare fusese deja îndrăgostită, probabil căsătorită. Dar respingerea, totala lipsă de interes pe care i-o opunea, îl obsedaseră în asemenea măsură încât nu se gândise la cauza lor. Totuși, cunoștea bine acest gen de închidere în sine. La întoarcerea lui din Vietnam, cu zece ani mai înainte, adoptase o atitudine similară. Războiul și captivitatea fuseseră deja îngrozitoare, dar ceea ce-l așteptase în țară se dovedise probabil mai răvășitor. Îi trebuise mult timp, foarte mult timp pentru a accepta realitatea irevocabilă: în absența sa, fratele se căsătorise cu cea pe care o iubise.

Când în sfârșit mândria rănită se vindecase, putuse înțelege de ce acționaseră astfel.

Andrew constatase că un mare număr de evenimente din viață, nu au nici un sens. Unii numeau asta fatalitate sau noroc, dar pentru el, asta era doar natura condiției umane. Acest gen de filozofie îi permisese să depășească toate obstacolele – asta incluzând tragedia îngrozitoare și vinovăția pe care o provoca, servind doar la sporirea suferinței celui care o purta. Din propria experiență, îi afirmase lui Lezlie că trecutul poate ipoteca viitorul...

Trase din țigară și suflă un nor de fum, privind distrat mașinile. Atenția îi fu atrasă de un Mustang alb și văzu strălucind în soare părul ca o vâlvătaie al șoferiței. Un zâmbet i se zugrăvi pe față și aruncă țigara.

Nu se punea problema să lase la întâmplase relația cu Lezlie; miza era prea importantă. Aceasta făcea să vibreze în el o coardă pe care n-o atinsese nici o femeie. Era atât de deosebită! Poate marcată de viață, dar înzestrată cu o formidabilă forță interioară. Iar el credea că știa ce-i putea vindeca inima chinuită... amândouă inimile lor.

Stopul se făcu verde și automobilul demară pentru a dispărea curând din vederea sa. Andrew rămase totuși absorbit în gânduri. Nu auzi când se întorcea Mac, cu un sul de planuri în mână.

James MacClaine, pentru toți Mac, era un bărbat subțirel, cu o fire liniștită. Între patruzeci și cincizeci de ani, fața îi era tăbăcită de intemperiile la care-l supuseseră meseria. Lucra pentru Andrew încă de la înființarea "Bradinton Construction" și din zidar devenise șef de echipă, ca rezultat al îndelungatei experiențe în construcții. Pentru cea mai mică problemă, te adresai lui Mac pentru a găsi o soluție. Dar în ciuda răbdării legendare, începuse să se irite de distracția pe care o manifesta patronul, în ultimul timp.

– Nu știu ce-i cu dumneata acum, patroane, bombăni întinzându-i documentele. Erau pe birou ca de obicei.

– Mulțumesc, Mac.

Andrew desfășură foile și le așeză pe masa improvizată, o scândură furniruită, pusă pe două capre. Propti bucăți de lemn pe fiecare colț, pentru a le menține plate, apoi studie indicațiile arhitectului referitoare la pereții interiori ai etajului al doilea.

– Am verificat deja cifrele, observă Mac, ursuz.

– Nu mă îndoiesc, îl asigură Andrew absent.

– În acest caz, de ce o refaci?

– Ai dreptate, este inutil, fu de acord tânărul bărbat, îndreptându-se.

Mac nu-și putu stăpâni un zâmbet, care-i adânci toate ridurile de expresie.

– Asta nu ți se potrivește, ești probabil obosit. Dacă ai pleca pentru câteva zile pe malul mării?

– Acum nu este posibil. Poate când acest proiect va fi mai avansat.

– Ai răspuns același lucru la ultimele două, îi reproșă Mac. Nu poți continua în ritmul ăsta, patroane. Cinci șantiere într-un an, fără să-l număr pe cel de la Denver! Chiar și eu, am nevoie de vacanță.

Își înfundă pumnii în buzunarele blugilor prespălați.

– Am putea merge să bem o bere, sau chiar două... ca pe timpurile vechi, bune.

Evident, această propunere îl atrase. Membrii echipei de construcții se schimbaseră de-a lungul anilor. Mac era singurul vechi. De câte ori el și Andrew se relaxaseră la o cafea cu oamenii! Dar în ultimul an, fuseseră atâtea de făcut încât obiceiul se pierduse, spre marele regret al șefului de echipă.

– Oare ce așteptăm? declară brusc Andrew, rulând planurile. Spune-mi, ce face Bonnie Jean?

– O știi, replică Mac, încântat. Zgripțuroaica aceasta este mai imprevizibilă decât meteorologia! Un singur lucru nu s-a schimbat la ea: limba ascuțită.

Cei doi bărbați coborâră scara clădirii în construcție.

– Este mult timp de când sunteți căsătoriți, nu?

– Dintotdeauna, se lamentă Mac.

Andrew izbucni într-un hohot de râs sincer. Era suficient s-o întâlnești pe Bonnie Jean, pentru a simți față de ea o simpatie imediată. Inima sa mare făcea să se uite repede schimbările de dispoziție, dar era renumită pentru observațiile sfichinuitoare de care nu scăpa nimeni. Andrew le simțise el însuși, într-o seară în care își adusese angajatul în sânul familiei, ușor afumat.

– Poate îmi vei putea povesti ce te frământă astfel? sugeră Mac. O poveste cu o femeie, pun pariu.

– Sau mai degrabă povestea unei femei, acceptă Andrew, gânditor.

– Probabil nu este obișnuită, de te tulbură așa.

– Extraordinară, da. Acesta este cuvântul.

Mac sui în camion și se înțeleseră să se întâlnească la "La Jake", un bar mic, situat la câteva sute de metri de acolo. Andrew dădu Porcheul înapoi pentru a părăsi șantierul, întrebându-se oare unde mergea Lezlie.

***

Magazinul pe care-l căuta tânăra femeie, "Lorilei's Emporium", era de fapt o vastă locuință în stil victorian superb restaurată, a cărei vocație comercială nu era semnalată

decât de o mică firmă pictată de mână. Când împinse ușa, răsună un clopoțel. Lumea în care pătrunse părea că dăduse timpul înapoi: antichități întreținute cu dragoste erau așezate admirabil, ca într-o casă și nu puse la întâmplare în talmeș-balmeșul atât de obișnuit în asemenea magazine.

– Este cineva aici? strigă Margaret.

O voce le răspunse de la etaj:

– Bună ziua! Plimbați-vă în voie, într-un minut sunt a dumneavoastră.

După prima încăpere mobilată în stil pur victorian, descoperiră că fiecare oferea decorul unei epoci diferite. Bucătăria în pin rustic, era împodobită cu obiecte de artă primitivă, sufrageria semăna celei a unui castel englezesc cu mobilierul din nuc masiv. Două dormitoare contrastau prin genul lor, primul din stejar, dar pentru al doilea Lezlie simți o dragoste la prima vedere: un pat din mahon cu baldachin acoperit cu dantelă veche; în lemnul barelor verticale erau gravate motive care se regăseau pe comodă, pe scrin și pe măsuța de toaletă care completau garnitura.

– Am fost bine informate, comentă încet Margaret. Locul acesta este o adevărată peșteră a lui Ali Baba. Iar camera aceasta! O minune!

Lezlie cercetă interiorul unei vitrine; printre piesele expuse descoperi o colecție de sticluțe încântătoare din care una roșu-carmin, culoare pe care nu o avea. Se opri de

asemenea la două vaze minuscule, de circa zece centimetri înălțime; buchetele pictate cu migală pe fiecare dintre ele erau încântătoare. Cele trei flacoane o cuceriseră și le luase cu ea spre casă, când o opri un vitraliu așezat în fața unei ferestre. Motivul central reprezenta un licorn alb și, fără să știe de ce, îl adăugă la cumpărături.

– Proprietara acestui magazin are un gust inegalabil, remarcă Lezlie.

Margaret încuviință și o voce în spatele lor le făcu să tresară:

– Mulțumesc...

Anticara era mult mai tânără decât se așteptaseră. Părul ca abanosul era înnodat într-un fular de culoarea turcoazei și purta o fustă țărănească lungă, care-i dansa în jurul pulpelor. Le zâmbi cu amabilitate.

– Lorilei Sandler, la dispoziția dumneavoastră. Pot să vă ajut?

Suspicioasă, Lezlie o cercetă câteva clipe pe tânăra femeie. Îi era greu s-o recunoască, fără machiajul excesiv și hainele la modă, cum o cunoscuse ca studentă.

– Lori? făcu, ezitând.

– Ah, la naiba! Nu văd nimic fără ochelari, se lamentă Lorilei, punându-i pe nas. Lezlie! exclamă. Este de necrezut!

– Era gata să nu te recunosc.

– M-am schimbat mult, admise Lori. Dar am rămas mioapă, altfel ți-aș fi sărit imediat de gât. Tu ești la fel, cu excepția coculuI.

Făcuseră împreună studiile la liceu. După căsătoria lui Lezlie, cum se întâmplă frecvent, întâlnirile lor se răriseră, până când încetaseră complet.

– Ți-o amintești pe mama, Lori?

– Bineînțeles. Ce faceți doamnă Hall?

– Foarte bine, Lori. Ai creat un loc superb.

– A fost ambiția mea, mărturisi aceasta, arătându-se încântată de compliment.

– Pe ce cale ai ajuns aici? o întrebă Lezlie. După ultimele vești, îți pregăteai licența în antropologie.

– Diplomă cu totul inutilizabilă, doar dacă vreau să fiu cercetător sau profesor, ceea ce nu este cazul meu. Când după moartea bunicii mi-a revenit această casă, am încercat să fac ceva cu ea.

– Așadar, tu ești proprietara?

– Eu și banca, ironiză Lori. A trebuit să fac cheltuieli enorme pentru a o restaura.

– Am o idee! exclamă Lezlie. Dacă ai veni să prânzești cu noi?

– Ar fi minunat, dar nu am pe nimeni care să păzească magazinul, refuză tânăra femeie cu regret. Poate altă dată. Ei bine, i-am zărit pe Michael și pe băiețelul tău la supermarket. Este mult timp de atunci...

Lezlie schiță un zâmbet silit, dar spuse mai ușor decât crezuse:

– Trebuie să fi fost înainte de accident... I-am pierdut, pe amândoi.

Lori deschise gura, împietrită.

– Și tu? reluă Lezlie. Te-ai căsătorit?

– Aproape, în trecut, mărturisi Lori cu o mină comică. Credeam că am găsit marea dragoste. Apoi am descoperit într-o zi că în timp ce eu mă aplecam asupra evoluției omului, el se consacra anatomiei femeii... M-am bucurat doar că am descoperit asta înainte de căsătorie. Este păcat să se îngroașe rândurile celor divorțați! Poate mai târziu... Acum, meseria mă mulțumește pe deplin. Tu, ce faci?

Lezlie îi descrise pe scurt munca sa cu copiii, bucuria pe care o găsea în asta. Prietena sa dădu din cap cu înțelegere.

– Sunt opt ani de când nu ne-am văzut, Lezlie.

Se sărutară și Lori le recomandă un restaurant la câțiva kilometri de acolo "Garden Tree".

***

Terasa era invadată de oameni tineri care profitau de razele soarelui. Lezlie și mama sa se așezară la umbra unei umbrele de soare verde cu alb și comandară salate și cei cu gheață.

– Lori pare foarte fericită, observă Lezlie gânditoare.

– O merită, este fermecătoare. Și, judecând după magazin, se pricepe în materie de antichități, întări Margaret.

– N-a făcut niciodată lucrurile pe jumătate. Sunt sigură că va reuși. Dar viața este atât de ciudată! Mi-am imaginat-o întotdeauna în rolul de soție perfectă, mamă a unei familii numeroase. Oare poate fi cu adevărat mulțumită?

– Așa pare. Dar, tu ești? Am remarcat că l-ai amintit astăzi pe Michael mai mult decât în doi ani de la accident.

– Acum, mă gândesc mult la trecut.

– Pentru un motiv special?

– Îmi pun întrebări... Mamă, te-ai gândit vreodată să te recăsătorești, după ce a murit tata?

Margaret nu-și ascunse surpriza pe care i-o pricinui această întrebare.

– Am dorit uneori să am o companie. Dar mi-a revenit întotdeauna în minte imaginea tatălui tău. Dacă eram mai tânără, probabil asta n-ar fi însemnat mare lucru. Căsnicia mea a durat treizeci și cinci de ani, nu întotdeauna perfectă, dar pe ansamblu fericită.

Un zâmbet malițios îi lumină trăsăturile, întinderindu-le considerabil.

– În călătoriile mele, întâlnesc mulți oameni interesanți. Dacă mi-ar plăcea cu adevărat un alt bărbat...

– Ce-ai face?

– Aș analiza dacă relația poate avea niște baze solide și dacă această perspectivă mă atrage suficient pentru a investi în ea atâta energie.

– Ți se întâmplă oare să te simți singură?

După moartea domnului Hall, Lezlie petrecuse foarte mult timp alături de mama sa. Dar acum își dădea seama că nu se frământase niciodată să-i cunoască sentimentele, prea absorbită în acea perioadă de propria familie.

– Uneori te poți simți singură chiar într-un cuplu, observă Margaret pe un ton liniștit. Unul dintre parteneri poate fi prea ocupat, sau preocupat. Este o singurătate aparte, totuși poți conta pe celălalt în caz de nevoie. Dar pentru a-ți răspunde, am simțit probabil același lucru ca tine, când l-ai pierdut pe Michael. La tine a fost mai rău, din cauza lui Mike...

Îi zâmbi fiicei sale cu blândă compasiune.

– Iar eu am avut timp să profit de viața noastră în comun. În timp ce pentru tine a fost atât de scurt...

Lezlie contempla cu uimire privirea caldă a Margaretei.

– Cum ai ghicit că simțeam toate astea?

– Ești propria mea reacție. Ai avut câțiva ani cu Michael, ar fi trebuit să ai decenii... Am fost surprinsă să te aud vorbind într-un mod atât de calm cu Lori.

– A devenit mai ușor, mărturisi Lezlie. Pot să-ți pun o ultimă întrebare?

Margaret dădu din cap și ea începu:

– Ai avut vreodată impresia că trădezi amintirea tatii, dacă ai porni alături de un altul?

– Sincer, asta nu mă preocupă. De ce, te temi oare să nu comiți o infidelitate față de Michael, iubind pe altcineva?

– Nu sunt sigură... Am întâlnit un bărbat, mamă. Mă atrage foarte mult și este o ființă deosebită. Mă simt tulburată cum nu mi s-a întâmplat niciodată de la Michael. Dar la simpla idee de a suferi din nou atât de mult, sunt paralizată.

– Draga mea, nu-ți poți închide inima, de teamă de a fi rănită. Dar nu te grăbi. Dă-ți timp să-l cunoști; să te simți în largul tău cu el.

– Oricum, situația este destul de complicată acum, admise Lezlie. Este ruda unei paciente și orice relație între noi ar putea avea consecințe asupra terapiei copilei.

– Totul depinde de modul în care vă comportați. Atâta timp cât acordați prioritate interesului micuței, totul se va încheia favorabil.

– Vezi întotdeauna lucrurile cu atâta calm, mamă! Tu ar fi trebuit să fii psihologă.

– Pentru nimic în lume! exclamă Margaret. Spui că îl consideri pe acest bărbat excepțional? Dar tu însăți ești excepțională. Sunt mândră de tine și de ceea ce ai reușit.

– Mulțumesc, mamă, articulă tânăra femeie, cu un nod în gât de emoție.

Margaret îi zâmbi cu tandrețe.

– De ce nu se grăbește chelnerul? se lamentă comic. Mor de foame.

Vorbi apoi despre locurile pe care spera să le viziteze în timpul sezonului estival. Restul timpului se desfășură în evocarea vacanțelor petrecute odinioară în familie. Apoi Lezlie își conduse mama acasă și se despărțiră, încântate de această zi petrecută împreună.

***

Întoarsă acasă, Lezlie lăsă cumpărăturile și contactă imediat serviciul de abonați absenți. I se comunicară mai multe mesaje, dintre care unul venea de la Merri. Formă imediat numărul lui Andrew și fetița răspunse încă de la prima sonerie.

– Merri, aici Lezlie Garrett.

– Bună ziua, Lezlie... Astăzi mi-am aranjat camera, o anunță după o tăcere.

– Da, unchiul tău mi-a făcut o vizită de dimineață în legătură cu acest subiect. Totul a mers bine?

– Așa cred, dar este straniu complet goală. Mi-ar fi plăcut să vii s-o vezi.

– Diseară?

– Poate este prea târziu...

Cererea o surprinse pe Lezlie, dar se străduí să-și mascheze reticența.

– Nu chiar, dar l-ar putea deranja pe unchiul tău?

– Nu este aici, încă lucrează. Nu vei rămâne mult timp, insistă fetița.

Merri avea nevoie să fie liniștită și felicitată pentru efortul său, se gândi Lezlie. Ar fi fost mai bine pentru ea să obțină această susținere de la Andrew, dar principalul era s-o primească, indiferent de sursă.

– Voi fi acolo într-un sfert de oră.

– Grozav! se bucură fetița.

În clipa când să iasă pe ușă, Lezlie se gândi la impresia de gol pe care o simțea Merri în camera sa. Cu un zâmbet pe buze, desfăcu pachetele pentru a găsi vitraliul cu licorn.

Când ajunse, Merri o aștepta în prag. Alergă spre mașină, mai veselă ca la telefon.

– Nu ți-au trebuit decât zece minute! constată. "Mai mult decât punctuală", ar spune profesorul meu de matematică.

– Te simți bine, în clasă?

– Da. Nu mai este decât o săptămână până la vacanța mare... Unchiul Andrew mi-a propus să plec în tabără, îi explică, în timp ce o conducea în casă. Va fi și Jill acolo. Se poate face natație, călărie și plimbări lungi.

– Este tentant, comentă Lezlie.

– Da, mai ales plimbările pe jos.

Deschise ușa camerei sale și Lezlie intră. Nu se putea vorbi de o schimbare, ci mai degrabă de o transformare radicală. Tot talmeșul-balmeșul dispăruse, etajerele erau încărcate pe jumătate, câteva jucării din pluș rămase stăteau pe un fotoliu mic, în colțul încăperii. Doar trei fotografii mai erau expuse, dintre care cea care-l reprezenta pe Greg și pe Andrew copii.

– Ce diferență, Merri! aprobă Lezlie. Totul este curat și luminos!

– Doamna Cates a spus același lucru. Urcă în pod cutiile.

Privi în jur, oftând. Lezlie deschise poșeta și scoase de acolo micul vitraliu.

– Făcând cumpărături, astăzi, am luat ceva ce se va potrivi bine la fereastra ta.

– Ce frumos este...

Merri luă cadoul cu atenție și se duse să-l privească în fața geamului. Razele soarelui filtrate prin sticla colorată, proiectau un mozaic roz pe parchet. Datorită ventuzei cu care era prevăzut în acest scop, îl fixă cu grijă, se dădu înapoi pentru a contempla ansamblul și se aruncă în brațele lui Lezlie.

– Mulțumesc. Mulțumesc mult.

– Îl meritai, o asigură încet Lezlie.

– Ce merita?

Andrew tocmai pătrunsese în cameră și rămase în loc, stupefiat.

– Bună treabă, Merri, admiră tânărul bărbat.

– Uite ce mi-a adus Lezlie, se lăudă fetița arătând licornul.

– Încântător, o complimentă, întorcându-se spre tânăra femeie. Ce inspirație bună te-a îndemnat să vii?

– Eu am chemat-o, mărturisi timid Merri.

– Ai o zi foarte încărcată din cauza noastră, observă Andrew, jenat. Sper că nu ne porți pică?

Lezlie zâmbi pentru a o calma pe Merri, vizibil îngrijorată.

– Pentru nimic în lume.

– Destinul continuă să ne reunească, remarcă tânărul bărbat. Te-am zărit la prânz pe drumul spre Roswell. Dacă aș fi știut că treceai pe acolo, te-aș fi invitat să vizitezi șantierul.

Privirea îi devenise intensă, aproape inchizitoare.

– Nu erai la stop?

Fu rândul lui Lezlie să se simtă stânjenită. Așadar, o văzuse!

– Este un ansamblu foarte important, îl felicită, pentru a-și ascunde tulburarea. Din câte imobile se compune în total?

– Cinci, răspunse Andrew în mod reflex. Dar pentru că ești aici, de ce nu rămâi cu noi la cină?

– Ah, da! întări Merri cu entuziasm. Te rog, Lezlie...

– Nu vreau să mă impun...

– Ar fi o mare plăcere pentru noi, o asigură Andrew. Va fi suficient să punem un tacâm în plus.

Haide, Lezlie, lasă-te înduplecată.

În fața unei invitații atât de călduroase, nu-i veni în minte nici o scuză. Și mai ales, admise, nu dorea deloc să se întoarcă să mănânce singură. Gândul acesta nu-i plăcu câtuși de puțin; în ultimii doi ani se acomodase atât de bine cu singurătatea. Totul se schimbase prea repede, prea repede pentru acest moment...

– Accept cu plăcere, declară simplu.

– O voi anunța pe doamna Cates, spuse Merri dispărând.

Andrew înaintă spre tânăra femeie, privind-o tandru în timp ce-i mângâia ușor părul. Un zâmbet cu o nuanță de tristețe îi curbă buzele.

– Oare ce vom face, Lezlie, când Merri își va depăși problemele? A progresat deja atât de mult...

– Mai are drum lung de parcurs.

– Desigur, dar va veni ziua în care nu vom mai avea pretextul tratamentului ei, pentru a ne vedea. În ceea ce mă privește, știu ce voi vrea în acea clipă. Dar tu?

– Eu nu sunt sigură, mărturisi aceasta. La ora actuală mă străduiesc mai ales să-mi clarific gândurile, să înțeleg ce mi se întâmplă...

– Ne aflăm în același punct, recunoscu Andrew.

Izbucni în râs și buna sa dispoziție amelioră tensiunea care domnea între ei. Lezlie începu și ea să râdă, iar tânărul bărbat îi înconjură prietenește umerii cu un braț.

– Ce gazdă nepricepută sunt! Te pisez cu întrebări, în loc să te amețesc cu vin...

Îi adresă o privire comic de senzuală, pentru a-și însoți aluzia.

– Aș prefera o bere, replică Lezlie detașată.

– Nu vorbești serios? se formaliză el.

Tânăra femeie ridică din umeri.

– Cu cât te descopăr mai mult, cu atât mai mult mă surprinzi. Bere! N-am pomenit așa ceva! O femeie tânără, încântătoare, atât de rafinată, catadicsește să ducă la buze o asemenea băutură!

O conduse pe culoar.

– Buzele rămânându-i foarte frumoase, adăugă.

– Dacă te șochează în asemenea măsură, voi bea vin, ripostă Lezlie. Orice, mai degrabă decât să-ți ofensez sensibilitatea masculină!

– Imposibil! o asigură Andrew. Pur și simplu, când i-ai propus lui Jim o bere, nu mi-am imaginat nici o clipă că o cumpărasei pentru tine însăți. Oare când vei înceta să mă uimești?

Tânăra femeie se mulțumi să-i zâmbească, fără să formuleze cuvintele care îi veniseră în minte "sper că niciodată..."

Capitolul 8

În afară de alte calități, doamna Cates era o remarcabilă bucătăreasă. Puiul prăjit, salata de cartofi, lăptuca din grădină, pâinea de mălai, erau gătite la perfecțiune, în simplitatea lor. Imediat ce servi cina, își luă rămas-bun.

– Te-ai depășit pe dumneata însăți, doamnă Cates, o complimentă Andrew.

Menajera lăsă să-i apară un scurt zâmbet pe trăsăturile de obicei austere și plecă.

– Ai mare noroc că ai găsit o persoană de încredere, ca ea, remarcă Lezlie.

– Și ne răsfață teribil, nu-i așa, Merri?

– Mă întreb care este desertul? făcu aceasta.

– Doar dacă mănânci toată carnea, amintește-ți, îi atrase atenția unchiul.

Se întoarse spre Lezlie, pentru a-i mărturisi:

– În weekend, doamna Cates pregătește un răsfăț special. Nu suflă niciodată o vorbă, dar găsim în mod sigur în frigider câte o surpriză care îngrașă îngrozitor.

Masa se desfășură într-o relaxare plăcută, cu o conversație ușoară între adulți. Merri, invitată de mai multe ori să li se alăture, sfârși prin a vorbi despre școală. Apoi îi ceru lui Andrew precizări despre tabăra în care va petrece eventual trei săptămâni cu Jill.

– Mama lui Jill a avut ideea, îi explică acesta invitatei. Jill își dorea foarte mult, dar Barbara ezita s-o trimită singură. Mărturisesc că nu sunt liniștit ca Merri să plece atât de mult timp.

– Dar i-am promis deja lui Jill, protestă fetița.

– Oare ce crezi, Lezlie?

Luată pe nepregătite, aceasta lăsă furculița; cei doi Bradintoni o priveau, așteptându-i sfatul de psihologă.

– Este o hotărâre pe care trebuie s-o luați împreună.

– Nu spui nici da, nici nu, o tachină Andrew.

– Nu eu trebuie să mă pronunț. Este o problemă care privește familia voastră.

– Dar ne ești prietenă și dăm mare importanță părerii tale. Nu-i așa, Merri?

Aceasta încuviință și Lezlie se simți încolțită.

– Ei bine... începu, pentru a câștiga timp. Mai întâi, nu văd de ce Merri n-ar merge în tabără, dacă asta o tentează.

Totuși, trebuie să ții cont de sentimentele unchiului tău și să încerci să-l înțelegi, îi recomandă copilei.

Amândoi schimbară o privire uluită.

– Iată părerea cea mai lipsită de opinie pe care am auzit-o vreodată, comentă Andrew.

– Și eu, întări Merri.

– Nu pot da dreptate unuia dintre voi, argumentă Lezlie, calmă. Și...

Un zgomot de claxon o întrerupse. Merri sări în picioare.

– Este Jill. Pot să plec de la masă, unchiule Andrew?

– Da și nu-ți uita lucrurile. În seara asta mă ocup eu de veselă, mâine va fi rândul tău.

– Mulțumesc. La revedere, Lezlie.

Ieși în fugă din sufrageria în care Lezlie rămase brusc singură cu Andrew.

– Își va petrece noaptea la prietena ei, declară acesta din urmă.

Trecând din nou prin fața ușii, cu geanta în mână Merri exclamă:

– Este desertul tău preferat, unchiule Andrew: mere coapte, în aluat crocant!

– În ceea ce mă privește, voi fi incapabilă să mai înghit vreo bucățică, făcu Lezlie, dând scaunul înapoi. Poate ar trebui să te las...

– Ah nu! obiectă tânărul bărbat, ridicându-se. Vreau doar să debarasez, cu condiția să am companie. Și nu se poate să nu guști desertul. Doamna Cates va vrea să știe, luni, dacă ți-a plăcut. Nu este deloc vorbăreață, dar îi place să-i fie apreciate eforturile.

– Departe de mine ideea de a-ți ofensa menajera, râse Lezlie.

– Te sfătuiesc. Mi-au trebuit trei luni s-o descopăr!

Își duseră farfuriile în bucătărie, unde spălarea veselei se limita la așezarea în mașină, deoarece doamna Cates spălase deja cratițele.

– Vrei prăjitură? îi oferi Andrew.

Lezlie se strâmbă.

– Poate mai târziu. Și încă nu promit nimic.

– Nu mă miră, remarcă Andrew pe un ton glumeț. Vino, îți voi arăta de ce am cumpărat casa asta.

Servi două cești de cafea și străbătu camera de zi, căreia îi deschise ușile-fereastră. Ieșiră pe o terasă vastă, pe jumătate protejată de plasă contra țânțarilor. În partea deschisă, Andrew se lăsă pe un șezlong, oftând de bine. În amurg răsunau strigăte de copii care se jucau pe stradă, lătrăturile unui câine, piuit de păsărele. Treptat, cerul se întunecă, sunetele se atenuară și se auzea foșnetul frunzelor și murmurul pârâului foarte apropiat.

– Este bine, observă domol, Lezlie.

Lampa aprinsă într-un colț al acoperișului îi lumina trăsăturile, lăsându-le în umbră pe ale lui Andrew. Acesta îi studia mâinile care se odihneau pe brațele șezlongului, pleoapele închise, gura relaxată. Se înfioră imperceptibil amintindu-și atingerea în același timp moale și pasionată a acelor buze cu contur senzual. Fără să se gândească, își puse mâna peste a sa.

Lezlie deschise ochii și se întoarse spre el zâmbind.

– Mă întrebam dacă ai ațipit.

– Aproape, admise tânăra femeie. Înțeleg de ce te-a sedus astfel acest loc. Este atât de liniștit...

– Dar nu țin să adormi, obiectă el.

Lezlie se înfioră ușor, emoționată de degetele care-i mângâiau pielea.

– Ți-e frig?

– Nu, sunt profund mulțumită, declară tânăra femeie înăbușindu-și un căscat.

Era atât de tulburătoare, astfel relaxată! Era mai bine să-și găsească o ocupație, se gândi Andrew. Întrebă:

– Tu care ai experiență în declarații, poate mă vei putea sfătui pentru casa de păpuși?

– Pentru ce? Ah, da! Cum merge?

– Înaintează bine, dar pentru interior am nevoie de o părere feminină. Mi-am procurat resturi de mochetă și de tapiserie, săptămâna trecută.

Atelierul era instalat în pivniță și conținea o întreagă varietate de unelte posibile și inimaginabile. Căsuța, aproape terminată, era o veritabilă operă de artă. Fascinată, Lezlie studia scara din lemn care lega cele două etaje, cu balustrada fin lucrată și barele verticale cioplite cu cuțitul. Acoperișul făcut din bucăți de cedru juxtapuse, probabil ceruse de asemenea o răbdare nemaipomenită, la fel ca și baia pavată cu migală, cu chiuvetă și cadă minuscule.

– Este incredibil! exclamă tânăra femeie. Ai și mobilă?

Andrew se chirci lângă ea și umerii li se atinseră.

– Am cumpărat câteva, dar Merri va avea cu siguranță plăcerea să le descopere ea însăși. Doamna Cates va confecționa perdelele, îndată ce voi alege materialele. Și aici intervine bunul tău gust...

Mostrele erau așezate pe banc. Lezlie le trie cu atenție și în puțin timp propuse câteva combinații pentru diferite încăperi, combinând culorile covoarelor și motivele tapetului cu materiale asortate. Andrew scoase un oftat de ușurare.

– Mulțumesc! M-ai scutit de ore de nehotărâre.

– O vei termina până la aniversare? Este pe douăzeci și opt iunie, nu-i așa?

– Sper. Îmi rămâne o lună pentru a termina fațada, apoi să tapisez și să vopsesc interiorul... Va fi la timp.

– N-am putea lucra puțin acum? îi sugeră Lezlie.

– Nu te supără?

– Deloc, altfel nu-ți propuneam. Voi avea impresia că decorez o casă adevărată, și pe deasupra repede... Iar asta te va împiedica să ai alte idei, adăugă strengărește.

– Provizoriu, o corectă Andrew. Îți accept ajutorul cu plăcere, dar cu o condiție.

– Care? făcu ea bănuitoare.

– Să mă lași să fac ceva pentru tine.

– Deja mi-ai zugrăvit camera și biroul! protestă Lezlie.

– Nu, voiam să spun, ceva plăcut pentru amândoi. Mă voi ocupa eu de organizare. O zi întreagă de relaxare...

Vom avea ocazia să ne cunoaștem mai bine. Ce spui de asta, Lezlie?

Perspectiva de a petrece o zi întreagă cu el, fără motive profesionale, era în același timp amețitoare și îngrijorătoare.

– Cel puțin gândește-te la asta, insistă Andrew.

Lezlie dădu din cap. Dacă accepta, ar fi fost o încălcare a propriilor reguli; dar știa să fie atât de convingător... Oricum, gândindu-se nu se angaja la nimic.

– Cu ce începem? îl întrebă pe un ton prefăcut vesel.

Andrew adună micile borcane cu lipici pentru tapiserie, vopsea, adeziv pentru mochetă, ca și ustensilele necesare.

– Vei pune tapetul la dreapta, în timp ce eu voi vopsi la stânga. Apoi vom schimba părțile.

Scara mică diminua sarcina, dar n-o simplifica, dimpotrivă. Adâncită într-o concentrare profundă, Lezlie se străduia un

timp să decupeze deschiderile pentru ușă și fereastră într-o bucată pe care o lipi cu atenție.

– Cele două încăperi de la tine ne-au luat mai puțin timp, remarcă Andrew, căruia îi dispăruseră o mână și capul sub acoperiș.

– Bucură-te că ai avut ceva mai bun decât această pensulă mică, îl tachină Lezlie.

– Mi-ar fi trebuit o lună. Oricum, ideea nu este lipsită de farmec, adăugă tânărul bărbat, întorcându-se spre ea.

– S-o crezi tu! se opuse Lezlie. Pe canapea se doarme foarte prost. Am crezut că nu voi reuși niciodată să aranjez toate mobilele.

– Ah, da! "Un loc pentru fiecare lucru și fiecare lucru la locul său". Foarte semnificativ...

– Pentru ce, te rog?

– Pentru o tendință perfecționistă, o meticulozitate împinsă la extrem. Atâta timp cât nimic nu depășește măsura, nu deranjează.

– Mulțumesc pentru diagnostic, doctore, îl ironiză Leslie. Analiza ta primitivă a dus oare și la alte concluzii?

– Mă mulțumesc să constat trăsăturile pe care nu le poți ascunde. Nu lua acest aer vinovat. Nu este nimic rău să-ți placă ordinea.

– Prea amabil, replică Lezlie, tăios.

– Bineînțeles, cu condiția să eviți excesele.

Ocheada asasină pe care i-o adresă tânăra femeie îl făcu să zâmbească.

– Nu este decât o mică observație prietenoasă.

– Ei bine, în acest caz fă observația altcuiva!

Atitudinea dezinvoltă a lui Andrew o scotea din sărite. Se simțea evaluată și nu aprecia deloc această părere de o franchețe brutală.

– Ah, ți se întâmplă totuși să te enervezi! declară Andrew cu un aer înveselit. Începusem să-mi pun întrebări. Ești mereu atât de calmă! Sunt fericit că ai slăbiciuni comune cu muritorii de rând.

Lezlie nu-și dorea să aprofundeze dezbaterea, dar trebui să recunoască, observațiile lui Andrew nu erau fără fundament: într-adevăr, se străduia să ducă o viață așezată și ordonată și să lase să i se vadă cât mai puțin posibil emoțiile. Dar însuși adevărul acestor constatări și mai ales faptul că veneau de la acest bărbat care o impresiona atât de ciudat, o stânjenea foarte mult.

– Dar nu mai lucrezi? remarcă Andrew. Nu este deloc profesional să te lași bulversată astfel...

– Mă vei lăsa în pace? izbucni Lezlie, gata să plângă. N-am ce face cu criticile tale!

Andrew afișă o mină contrariată.

– Îmi pare rău, Lezlie. Nu voiam să te critic, pur și simplu te tachinam.

Tânăra femeie ridică din umeri, iar el își frecă bărbia, pentru a declara cu un accent puternic german:

– Cum aș putea oare să mă fac iertat, doctore?

– Tăcând! îi replică Lezlie, fără a-și putea stăpâni complet râsul. Îmi amintești de doctorul care-l interpreta pe Dracula într-un film. Vorbea în același fel!

– Ah, da? Sunt măgulit! Mă întreb cum ar fi reacționat contele Dracula, dacă victimele lui i-ar fi propus să tacă?

Lăsă pensula și cuprinse brusc talia lui Lezlie.

– Pentru a nu le da această ocazie, le lua prin surprindere, astfel...

Lezlie îl respinse slab, cu pumnii sprijiniți de bustul său. Privirea lacomă cu care o învăluia o făcu să pufnească în râs.

– Ești nebun...

– Și înainte ca ele să poată protesta, își înfigea colții în carnea fragedă a gâtului lor...

Cu aceste cuvinte, se aplecă brusc și o mușcă de umăr, smulgându-i un strigăt de surpriză amuzată. Dar deveni mai serioasă când întârzie, plimbându-și buzele pe ceafă, pe piept... Tânăra femeie se agăță cu disperare de el.

– Și le înfrângea cu ușurință rezistența, încheie Andrew și el mai serios.

Lezlie se lipi de el, copleșită de senzații intense. Andrew îi inspiră cu încântare parfumul părului.

Dacă o mai strângea încă mult timp astfel, simțind-o suplă ca o liană în brațe, va fi incapabil să se mai stăpânească. Ridică ușor capul și murmură:

– Sâmbăta viitoare...

– Ce? făcu Lezlie, ieșind cu greutate dintr-un fel de transă care o paralizase.

– Vom avea ziua noastră, sâmbăta viitoare. De acord?

Lezlie încuviință, cu ochii mari cenușii încă încețoșați de pasiune. Andrew o sărută foarte scurt pe gură.

– Nu suntem foarte eficienți, observă.

– Din cauza tuturor acestor momente nepotrivite.

– N-am remarcat decât unul...

– Poate vom lucra mai repede dacă ne abținem să vorbim? sugeră tânăra femeie.

– Foarte exact, fu el de acord, îndepărtându-se cu un oftat lung.

Deși aparent păru că se concentrează asupra muncii sale, Lezlie era agitată de un puternic tumult interior. Oare cât timp va mai putea suporta fermecătorul umor al lui Andrew? Dacă în seara asta ar fi îndrăznit s-o ducă în patul lui, cu siguranță nu i-ar fi opus nici o rezistență. Îi spiona pe furiș trăsăturile preocupate, reflexele aurii pe care le arunca lampa pe părul cenușiu, cu șuvițe decolorate de soare. Era un bărbat foarte frumos, atât prin forța pe care o emana chipul masculin, cât și prin trupul de atlet, a cărui siluetă ar fi părut slabă fără mușchii puternici.

Lezlie se străduí să-și schimbe cursul gândurilor, care o luaseră pe o pantă periculoasă. Nu-și dădu seama că Andrew îi surprinsese expresia contemplativă și nu-l văzu zâmbind. Dar curând, începu să fluiere în timp ce vopsea...

Mult timp, foarte mult timp după aceea, Lezlie se îndreptă; spatele o durea și ochii îi scânteiau. Tapetase toate încăperile și Andrew terminase de lipit mocheta.

– Este un miracol! își exprimă el satisfacția. Probabil ești epuizată.

Își privi ceasul.

– Dumnezeule! Este aproape ora trei.

– Sunt fericită că nu lucrez mâine, glumi Lezlie stăpânindu-și un căscat.

– De data asta, promit să nu te trezesc. Mor de foame, tu nu?

– Acum, ar fi binevenit desertul, acceptă tânăra femeie.

În bucătărie, Andrew așeză două bucăți generoase de prăjitură în cuptorul cu microunde și-i întinse un scaun lui Lezlie. Masă un timp mușchii obosiți, în picioare în spatele ei, smulgându-i suspine de ușurare.

Când soneria de la ceasul cuptorului se declanșă, aduse cele două farfurii pe masă. Mâncară cu poftă prăjitura suculentă, flecărind veseli. Se amuzară de asemenea amândoi de bucuria pe care o va avea Merri descoperindu-și cadoul.

În sfârșit, Lezlie se ridică pentru a pleca, iar Andrew își luă bluzonul din cuier.

– Ce faci? se miră tânăra femeie.

– Te urmez până acasă.

– N-are rost, să știi.

– Da, știu. Dar voi dormi mai liniștit dacă te văd ajungând fără necazuri.

Străbătând străzile pustii la volanul Mustangului, Lezlie se simțea liniștită de lumina farurilor lui Andrew, în oglinda retrovizoare. Acesta așteptă apoi în fața casei până când aprinse lumina unei lămpi și-i făcu semn de la fereastră. Apoi auzi îndepărtându-se zgomotul motorului și, prea obosită pentru a se dezbrăca, nu putu decât să se culce. Își uită toate gândurile și adormi imediat.

Capitolul 9

Săptămâna următoare fu complet dată peste cap. În apropierea vacanței, numeroși pacienți își schimbau sau își anulau ședințele, pur și simplu nu veneau, fără să anunțe. Timp de două zile, Lezlie avu întâlnire după întâlnire, de dimineața până seara, următoarele două nu văzu pe nimeni și profită de asta pentru a-și pune însemnările la zi.

Vineri, prezența în clinică i se păru aproape inutilă. În mijlocul dimineții, își adusese la zi toate dosarele rămase în urmă, își verifică programul pentru viitor, redactă o listă de cumpărături de făcut la întoarcerea acasă, își stabili socotelile bancare, pe scurt, efectuă tot felul de treburi posibile pentru a-i trece timpul. Merri era singura copilă pe care o primea astăzi.

Răgazul neobișnuit îi permisese să se gândească mult – mai ales la Andrew Bradinton. Nu avea rost să se amăgească,

într-adevăr îi plăcea. O amuza, o tachina, o făcea să râdă, chiar o și înfuria – ceea ce o descumpănea deseori. Îi era groază să-și piardă controlul emoțiilor și mai ales în fața lui. Decizia sa fermă de a nu stabili nici o relație personală cu Andrew se diminua încet, dar sigur. Ceea ce-i producea o teamă care nu va fi ușor de depășit.

Nu încetase să se gândească la ieșirea prevăzută pentru sâmbătă, la acea zi întreagă pe care trebuiau s-o împartă.

Ușa biroului se deschise încet, întrerupând-o brusc din visare. Margaret Hall își trecu capul prin deschiderea ușii.

– După câte văd, Jane n-a exagerat. Într-adevăr nu pari prea ocupată.

– Totul sau nimic, confirmă fiica sa. Din fericire, vacanța mare nu vine decât o dată pe an! Altfel m-aș afla repede în șomaj.

Se ridică pentru a-și săruta mama, care luă loc într-un fotoliu.

– Îmi făceam cumpărăturile la Cumberland, când m-am gândit la tine. Am telefonat cu totul la întâmplare și Jane mi-a spus că s-ar putea să te plictisești astăzi. Ce-ai spune să petreci după-amiaza cu mine la "Galleria"?

– Îmi salvezi viața! exclamă Lezlie. Încă zece minute de asemenea trândăvie și aș fi început să șterg rafturile de praf.

Margaret izbucni în râs.

– Așadar, este da?

– Da! De mii de ori da.

Sună interfonul și Lezlie se duse să răspundă. Apoi se întoarse spre Margaret pentru a-i explica.

– Tocmai a sosit ultima mea pacientă. Nu te deranjează să mă aștepți o oră, mamă?

– Câtuși de puțin. Mi-am adus de citit.

Se ridică adunându-și lucrurile, când Merri năvăli în încăpere, urmată de Andrew.

– Oh, iertați-ne, bâigui acesta jenat.

Șovăind, Lezlie făcu prezentările.

– Încântat, doamnă Halle, declară Andrew. Lezlie mi-a vorbit foarte mult despre dumneavoastră. Nu se întâmplă des să întâlnești pe cineva care să corespundă din toate punctele de vedere imaginii pe care ți-o faci.

– Și este cazul meu?

Margaret căuta să câștige timp, pentru a-l observa mai bine. Deși Lezlie nu dăduse niciodată nume în conversațiile lor, avea certitudinea că Andrew Bradinton era bărbatul care îi tulbura atât de mult fiica și reușise s-o scoată din izolare...

– Cu siguranță, confirmă tânărul bărbat.

Acesta găsea la Margaret demnitatea calmă, liniștea pe care i le descrisese pe scurt Lezlie. Privindu-le pe rând, observă și o blândețe asemănătoare în ochii lor cenușii.

– Aveți șansa să împărtășiți amândouă o relație extraordinară, adăugă.

– Este și părerea mea, consimți Margaret privind-o cu afecțiune pe tânăra femeie. A fost o plăcere să vă cunosc, domnule Bradinton și pe tine de asemenea, Merri. Te aștept la recepție, Lezlie.

Când părăsea biroul, îl auzi pe Andrew adresându-se lui Lezlie:

– N-ai uitat, pentru mâine? Îți va trebui un costum de baie și o pălărie de soare. Voi trece să te iau pe la ora zece.

– Se prognozează ploaie.

– Încă n-ai învățat că meteorologia este o știință inexactă, în special aici în Atlanta?

Tonul glumeț al tânărului bărbat o făcu pe Margaret să zâmbească, în timp ce închidea ușa. Se duse să se așeze, orice intenție de a citi dispărând, cedând locul unei plăcute visări. Andrew Bradinton era așadar cel care-i redase lui Lezlie bucuria de a trăi... Nu era deloc surprinzător; avea siguranța necesară pentru a-i învinge reticențele și adăuga umorului o tandrețe de netăgăduit. În mintea sa îi ură noroc, deși după toate aparențele nu era nevoie...

Rămasă singură cu Merrie, Lezlie o ascultă povestind vizitele la prietenele sale, acum în număr de trei.

– Dar referitor la tabără, ați ajuns la o înțelegere amândoi?

– Da. Voi pleca două săptămâni în loc de trei. Este mai bine așa, pentru că altfel aș lipsi la aniversarea mea. Unchiul Andrew spune că are o surpriză pentru mine.

– Da, știu, lăsă să scape Lezlie.

– Ah, da? Ce este?

– Dacă ți-aș dezvălui secretul, n-ar mai fi o surpriză. Iar unchiul tău n-ar fi mulțumit.

– M-a dus să văd clădirile pe care le construiește, reluă Merri. Și un loc al cărui arhitect a fost tata...

– Cum ți s-a părut?

– Este într-adevăr mare, își spuse părerea copila, impresionată.

– O reușită frumoasă, fu de acord Lezlie. Și cum ai găsit proiectul unchiului tău?

– Tata spune că este cel mai bun constructor din țară. Dar nu-mi dau seama. Unchiul Andrew afirmă că va fi terminat la începutul anului școlar.

Strânse din buze, cu o mină îmbufnată.

– De-abia s-au terminat cursurile, că vorbește deja de întoarcerea mea la școală!

– Este numai pentru a-ți da o idee despre timpul care-i trebuie pentru a termina un imobil... După părerea ta, Merri, își dorește să rămâi cu el?

– Așa cred, admise fetița.

– Crezi că ține la tine?

– Probabil, făcu Merri, ridicând ușor din umeri.

– Spune-mi, ce-ți place și ce nu-ți place la el?

Merri se gândi un timp, apoi:

– În general îl iubesc, recunoscu cu toată sinceritatea. Vorbim mult despre școală. Mă ajută la teme, dar nu-i pot face destăinuiri...

– Să-i destăinui, ce?

– Întâmplări cu colegele mele, mărturisi șovăind. Uneori sunt răutăcioase și nu știu de ce. El n-ar înțelege...

– Ar trebui să-i dai o șansă, propuse blând Lezlie.

– Nu știe nimic despre copii, declară Merri cu o urmă de ranchiună. Tata o spunea. L-am auzit.

Lezlie se rezemă cu spatele de fotoliu cu intuiția în alertă. Întrebă calmă:

– Când asta?

– Într-o seară, când se certa cu mama. Era extrem de mânios.

– Asta era în noaptea accidentului, Merri?

Merri încuviință și lăsă capul în jos, cu trăsăturile ascunse în spatele unei cortine de păr blond. Andrew avusese dreptate, gândi Lezlie. Fetița auzise într-adevăr o ceartă între părinți și asta o privea.

– Tata și mama erau deseori supărați în timpul vizitelor unchiului Andrew, continuă Merri. Țipau în camera lor. Era mai bine când el pleca.

Această mărturisire era vizibil dureroasă pentru ea. Ridică spre Lezlie ochii albaștri încețoșați de lacrimi.

– Oamenii mari au deseori conflicte, o liniști tânăra femeie. Mai ales într-un cuplu...

– Nu-i vorba despre asta, o întrerupse Merri. Nu erau de acord referitor la unchiul Andrew... și de asemenea, referitor la mine. Mama îl apăra și tata îi făcea reproșuri.

– Știi oare exact motivul certurilor lor?

Merri făcu un gest de negare, dar se întoarse în așa fel încât Lezlie avu impresia că nu era cu totul neștiutoare de aceste dezacorduri. Probabil era foarte greu pentru ea să și le asume.

– Merri, dacă ți-aș cere să-mi spui un singur lucru despre părinții tăi, care ar fi acesta?

– Că îi iubesc, murmură ea.

– Și dacă ți-aș spune aceeași întrebare referitoare la unchiul tău?

Expresia blândă a chipului se transformă pe loc într-o mască posomorâtă.

– Aș fi vrut să nu vină niciodată la noi acasă. Astfel, aș fi fost încă acolo, ca înainte...

– Așadar, îl crezi responsabil de accident, pentru că din cauza lui se certau părinții tăi când a derapat mașina?

– N-ar fi trebuit s-o enerveze așa pe mama.

– Tata nu era enervat?

– Ba da, dar el nu plângea. Ea da și se ducea mereu la culcare cu migrenă.

Așadar, fără știrea adulților interesați, fetița prinsese foarte bine complexitatea relațiilor lor, constată Lezlie, gânditoare. Recapitulă în minte lanțul de evenimente dezvăluite de Merri. Unul singur rămânea neclar; ce legătură între Andrew și nepoata sa putea da naștere atât de frecvent la diferende? Îl găsea oare Greg prea atent față de ea? Se temea să n-o răsfețe? Oricum ar fi, vinovăția pe care o simțea fetița era cel puțin în parte ancorată în înfruntările pe care le auzise, referitoare la ea.

– Pot să te întreb ceva? spuse brusc Merri. Cum ai reușit să-i uiți? Vreau să spun, familia ta...

– Nu i-am uitat, mărturisi Lezlie cu toată sinceritatea. Nu-i voi uita niciodată. Dar aparțin trecutului. A trebuit să întorc pagina, să accept că nu-i voi mai revedea niciodată și să-mi reiau viața fără ei.

– Îți lipsesc încă?

– Da, uneori. Dar nu sunt nefericită. Am fost un timp.

Se auzi soneria telefonului în camera învecinată. Câteva secunde mai târziu, Jane îi transmitea o legătură, întrerupând ședința, ceea ce nu făcea decât în mod excepțional. La aparat, Donna, vizibil tulburată, își ruga prietena să i se alăture cât mai curând posibil la serviciul de urgențe.

– Voi fi acolo imediat ce pot, o asigură Lezlie.

Închise repede, descumpănită. În acest timp, Merri nu-și pierduse șirul și reluă cu insistență:

– Dar cum ai făcut pentru a înceta să te gândești la ei?

– Nu există o rețetă magică, Merri. Pentru mine, a fost important să mă întorc la locul dramei, unde le-am spus adio. N-am fost în stare imediat. Dar ceea ce ajută o persoană, poate nu are nici o utilitate la o alta. În cazul tău, n-ar fi posibil să acționezi la fel...

– Nu... încuviință încet Merri.

Lezlie îi adresă un zâmbet liniștitor.

– Îți va fi din ce în ce mai puțin greu, Merri. Asta îți pot promite. Știu, este greu de crezut, dar timpul chiar ne vindecă rănile. În schimb, nu servește la nimic să speri că totul va redeveni cum a fost înainte, sau că durerea va dispare de la sine. Trebuie să insiști puțin pentru a așeza evenimentele trecute printre amintiri. Pentru asta, va fi important ca la viitoarea noastră întâlnire să-mi vorbești despre ce s-a întâmplat în noaptea accidentului.

Lezlie așteptă vreun semn de acceptare, dar fetița nu dădu nici unul. Era închisă în ea însăși.

– Am terminat pentru astăzi? întrebă Merri.

– Da, doar dacă nu mai ai tu ceva...

– Nu, dar aveai un aer ciudat, la telefon.

– Era o prietenă care avea nevoie de mine. Mă voi întâlni cu ea imediat. Așadar, ne vom revedea marți?

– Da și joi plec în tabără. Unchiul Andrew mi-a spus să te anunț că nu voi mai veni timp de două săptămâni.

Se ridică și merse spre ușă.

– Sper că nu va fi ceva grav, pentru prietena ta.

– Sunt sigură, răspunse Lezlie zâmbind.

Câteva minute mai târziu, aceasta își strânse lucrurile și plecă. La recepție, Andrew și Merri așteptau cu Margaret. Aceasta din urmă se ridică și spuse cu o voce îngrijorată:

– Jane m-a informat că a sunat Donna și că părea înspăimântată...

– Are o problemă, dar încă nu știu care. Mă așteaptă la urgențe.

Lezlie afișa un calm pe care era departe de a-l simți. Și dacă i se întâmplase o nenorocire lui Jim?

– Te pot ajuta?

– Mulțumesc, mamă, dar nu cred. Mă tem că ieșirea noastră este compromisă...

– Te însoțesc, decretă Andrew.

– Iar Merri vă aștepta cu mine la bufet, se oferi Margaret. Ne veți găsi acolo.

– Mulțumesc, Margaret, acceptă Andrew. Profită de asta pentru a mânca de prânz, Merri. Voi veni să te iau îndată ce va fi posibil.

Pentru a nu pierde timpul, Lezlie își interzise să protesteze, sau să se gândească la relația de prietenie care părea că se

stabilise între mama sa și Andrew. Ajunse în pas grăbit în aripa de internări a clădirii.

***

O undă de ușurare o străbătu la ieșirea din ascensor. Jim, teafăr, se afla lângă Donna pe care o susținea. Un alt cuplu era așezat pe o banchetă, într-o stare de tensiune nervoasă pe care o trădau gesturile agitate. Femeia plângea, iar bărbatul părea pe punctul de a exploda. Lângă cei doi se aflau trei copii palizi și speriați.

– Dacă nu v-ați fi opus ideii noastre, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat! exclamă tatăl cu duritate, adresându-se Donnei.

Aceasta, cu ochii ațintiți în pământ, scutură slab din cap când Jim îi murmură la ureche câteva cuvinte încurajatoare. Schiță un zâmbet silit văzând-o pe Lezlie apropiindu-se.

– Sunt fericită că ești aici. Bună ziua, Andrew.

– Ce se întâmplă, Donna?

– Elizabeth, fetița despre care ți-am vorbit. Iată-i părinții, Ann și Bill Clarke. După toate aparențele, Ann a lăsat-o pe Elizabeth câteva clipe fără supraveghere și aceasta a pus mâna pe un cuțit de bucătărie...

– Dumnezeule! S-a rănit grav?

– Aproape și-a tăiat două degete, răspunse Donna printre lacrimi. Acum este operată. În cazul în care nu ai înțeles deja, familia Clarke și-a ieșit din fire.

– Și ce oare aștepți de la mine?

– Știu că de obicei nu lucrezi cu adulții, dar ai vrea să-i vorbești Annei? Este în pragul unei crize de nervi și nu ascultă pe nimeni. Se acuză neîncetat că a scăpat-o pe Elizabeth din ochi. Dacă ai putea s-o ajuți...

– Voi încerca. Dar fără garanții...

Se îndreptă spre familia disperată și se prezentă. Andrew le observă reacțiile: din teamă și ostilitate, deveniră rezervați, apoi domnul Clarke se îndepărtă pentru a-i permite soției să rămână între patru ochi cu Lezlie. Andrew se întoarse spre Jim:

– Mă duc să iau o cafea. Voi vreți? le propuse.

Donna făcu un semn de negare, iar Jim îi ceru prinzând-o de umăr:

– Ai putea rămâne câteva minute singură, draga mea? Mi-ar plăcea să-l însoțesc pe Andrew.

În timp ce așteptau ascensorul, tânărul bărbat oftă îndelung privind înfățișarea tristă a soției sale.

– Aș vrea să nu se întâmple niciodată asemenea catastrofe! Donna este distrusă.

– Este vorba despre una dintre elevele ei?

– Una dintre cele de care s-a ocupat cel mai mult. Este devotată tuturor, dar unele, ca Elizabeth, o impresionează mai profund.

În drum spre bufet, Jim îi explică lui Andrew ce erau copiii autiști, faptul că era aproape imposibil să se comunice cu ei, eforturile îndârjite pentru a obține cel mai infim progres.

– Donna are probabil o personalitate foarte caldă, pentru a-i scoate din cochilia lor, comentă Andrew.

– Este mai mult de atât. Vezi, a avut o soră autistă. Dar în acea perioadă nu se știa cum să se îngrijească o asemenea tulburare și Tina a fost plasată într-o instituție. A murit acolo de pneumonie, când Donna avea paisprezece ani. Cred că Elizabeth i-a amintit de ea.

Lezlie nu observase plecarea lui Andrew, până în clipa în care îl văzu propunându-le niște băuturi copiilor, care acceptară, cu permisiunea tatălui lor. Tânăra femeie îi adresă o scurtă privire recunoscătoare. Puțini oameni și-ar fi dat această osteneală pentru niște necunoscuți...

Îi oferi lui Bill Clarke o ceașcă aburindă de cafea și o studie pe furiș pe mama Elizabethei. În atât de puțin timp, transformarea era remarcabilă. O asculta pe Lezlie cu o expresie mai relaxată, dând uneori din cap și spunându-și părerile. I se întâmpla chiar să schițeze o umbră de zâmbet.

În sfârșit, Lezlie se întoarse spre prietenii săi și-și trecu un braț în jurul Donnei.

– N-ar fi trebuit să insist atât de mult pentru a o ține pe Elizabeth acasă, se lamentă aceasta.

– Nimeni nu poate afirma dacă ai avut dreptate sau nu, Donna. Sper să nu-mi reproșezi că i-am relatat Annei povestea Tinei. Ideea unui plasament nu-i plăcuse niciodată și a înțeles mai bine de ce te opuneai atât de mult.

– M-am lăsat influențată de trecutul meu personal și am pierdut obiectivitatea...

– La ce bun să te copleșești cu reproșuri, Donna? Ai investit mult în această copilă, ceea ce te-a făcut vulnerabilă. Poate n-ar trebui s-o regreți...

Donna ridică asupra ei ochii strălucind de lacrimi.

– Ce vrei să spui?

– Anna a hotărât să angajeze pe cineva pentru a se elibera puțin. I-am dat coordonatele unor servicii competente. Iar Elizabeth va rămâne înscrisă la școala ta.

– Oh, Lezlie! exclamă Donna îmbrățișând-o din toate puterile. Am făcut bine că te-am chemat. Știam că prin calmul tău se va liniști toată lumea.

– Cred că Annei i-ar plăcea să-ți vorbească...

Donna se apropie de mama Elizabethei și cele două femei se luară de mână într-o emoție mută. Umerii lui Lezlie se lăsară în jos; în fața unei crize arbora întotdeauna un excelent sânge-rece, pentru ca apoi să se simtă golită de energie.

– Ai terminat? făcu o voce caldă, chiar în spatele ei.

Andrew își pusese liniștitor mâna pe umerii ei. Văzând familia Clarke înconjurându-se reciproc și pe Jim oferindu-i Donnei susținere, Lezlie fu tentată să se sprijine de însoțitorul său, să se lase înconjurată de brațele lui puternice. Dar se mulțumi să zâmbească.

– Da. Și-ți mulțumesc că ai venit, Andrew. Atențiile tale au destins atmosfera.

– Sunt fericit că m-am putut face util. Obosită?

– Epuizată, confirmă tânăra femeie.

Cu un semn de rămas-bun spre Jim și Donna și spre familia Clarke, îl urmă spre ascensor. Le găsiră pe Margaret Hall și pe Merri la bufet, înfruntându-se în jocul unei bătălii navale.

– Copila asta are o strategie pe care nu voi reuși s-o înțeleg niciodată, declară Margaret încruntată. N-am câștigat nici măcar o partidă.

– Îți lipsește practica, observă Lezlie.

– Ah, dar îmi voi reveni. Pentru a-mi salva ancora data viitoare!

O învălui pe fetița care radia de bucurie, într-o privire afectuoasă.

– Când vei stăpâni jocul acesta, ea va fi interesată de unul nou, își dădu Andrew cu părerea. Vino, Merri, trebuie să plecăm.

În timp ce se îndreptau în grup spre ieșire, Lezlie se gândea la legăturile ce se țesuseră între mama sa și Andrew,

mama sa și Merri, Andrew și Donna, Andrew și Jim... Acest bărbat i se insinua inexorabil în viață, câștigând de partea sa toate ființele care-i erau dragi.

– Andrew și Jim mi-au spus că una din elevele Donnei a fost rănită, începu Margaret. Nu este foarte grav?

– Cred că totul va merge foarte bine, declară Lezlie obosită.

– Oare mai dorești încă să faci cumpărături?

– Nu, dar mi se pare că am nevoie de un costum de baie, replică tânăra femeie, adresându-i o privire lui Andrew.

Acesta afișa un aer perfect nevinovat. Ajunseră la ușă și constatară că o ploaie torențială se abătuse asupra parcajului.

– Sau mi-ar trebui mai degrabă un impermeabil? glumi Lezlie.

– Nu va ploua, afirmă Andrew cu o siguranță care le făcu pe cele două femei să râdă.

***

Umezeala făcea mai apăsătoare căldura aproape estivală. Nori groși de aburi se ridicau de pe șosea când Lezlie se întorcea acasă, câteva ore mai târziu. Pe scaunul de alături de ea, o sacoșă conținea costumul de baie dintr-o bucată, de culoare neagră, pe care-l cumpărase, care avea răscroiala

adâncă în spate și era barat în diagonală de o dungă de culoarea curcubeului, care se termina printr-un buchet de flori roz, aurii și mov. În cabina de probă ezitase îndelung, considerând costumul prea sumar, dar mama sa îi înlăturase reticențele, care reveniseră totuși în forță la ideea de a se prezenta astfel îmbrăcată în fața lui Andrew.

– Costumele din două piese acoperă mai puțin, subliniase Margaret. Ai tot timpul să-ți ascunzi corpul când vei avea vârsta mea.

– Doar nu te crezi bătrână? o tachină Lezlie.

– Cum să neg evidența, când mă văd în fiecare dimineață în oglindă? Singura problemă este că în interior nu sunt ca în exterior.

– Ce vrei să spui?

– Că mă simt ca la aproximativ douăzeci de ani. Dar în acea perioadă, nu se purta nimic atât de frumos. Așa că profită, fiica mea.

Ploaia continuă să cadă toată seara, stropind terasa pe care Lezlie o privea distrată. Liniștea nu era întreruptă decât de zgomotul neîncetat al picăturilor. Dar în acea seară, liniștea o apăsa.

Rătăci nervoasă din încăpere în încăpere prin casă, deschise televizorul pentru a-l închide aproape imediat. Aranjă salonul deja impecabil, prepară o ceașcă de ceai pe care nu o mai dori. Măcar dacă ar telefona Andrew!

Dar aparatul rămase mut, cu încăpățânare. În cele din urmă se hotărî să se culce, dar agitația persista. Rămase mult timp trează în întuneric, privind tavanul. Mama sa se abținuse de la orice comentariu față de Andrew, fapt pentru care îi fu recunoscătoare. Dar observase o aprobare tacită...

Oare ce să creadă despre această situație? După-amiază, Andrew se comportase ca un prieten, oferindu-i ajutor și susținere. I se arătase ca un bărbat cu un farmec masculin teribil de provocator, și ea se speriase atunci, deoarece îi trezea senzualitatea.

Pentru a se sustrage de la acele gânduri jenante, se întrebă pentru a mia oară unde intenționa s-o ducă a doua zi. Ce activitate va necesita un costum de baie și o pălărie de soare? Măcar să nu fie prea obositoare...

Se gândi brusc la Michael și zâmbi. Soțului său îi plăcuseră activitățile care dezvoltau corpul, ei cele care-i hrăneau mintea. Lui Lezlie îi făcea plăcere să străbată străduțe de țară, bucurându-se de frumusețea lor, să citească o carte bună sau să-și cultive grădina. El adora tenisul, squashul și joggingul.

Aceste amintiri amuzante o liniștiră, și curând adormi. Dar nu Michael îi veni în visurile care priveau mai degrabă viitorul, decât trecutul. Se trezi pentru puțin timp la primele raze ale zorilor și auzi murmurul regulat al ploii. "Andrew s-a înșelat", constată făcându-se ghem sub pătură, pentru a regăsi în gânduri un bărbat înalt, cu părul cenușiu și ochi albaștri ca cerul de vară.

Capitolul 10

O sonerie insistentă o trezi brusc. Mormăind, scoase un braț din căldura plăcută, pentru a opri ceasul deșteptător și-și dădu seama că vacarmul provenea de la telefon. Răspunse leneșă:

– În picioare! făcu vocea veselă a lui Andrew. Puteam pune pariu că erai încă în pat. S-ar spune că aș fi câștigat.

– Plouă, replică Lezlie.

– Deloc. Ai o jumătate de oră.

Tânăra femeie avea încă pleoapele închise când el termină. Deschizând ochii, privi pendula și aruncă pătura exclamând:

– La naiba! Are dreptate, am întârziat!

Dădu draperiile la o parte și constată că soarele strălucea peste natura împrospătată. Alergă în baie să-și spele părul, bombănind că trebuia să se grăbească așa. Și ce idee să fi

crezut că meteorologia era suficientă pentru a-l descuraja pe Andrew Bradinton!

– Numai să nu mă ducă la pescuit! se rugă cu voce tare.

De-abia terminase de împletit părul și de îmbrăcat niște blugi, o bluză și un bluzon din bumbac și se suna la ușă. Deschise în grabă și declară pe un ton tăios:

– Nu ești punctual.

– În generozitatea mea, ți-am acordat deliberat o amânare de cinci minute. Ți-ai luat costumul de baie?

– Da, este pe mine. În schimb, n-am luat decât niște haine de schimb și un prosop, pentru că nu știu unde mergem...

– Am prevăzut eu tot, afirmă Andrew, conducând-o afară.

Timpul era extraordinar de frumos, cu un cer limpede, pe care nu trecea nici cel mai mic nor. Perle de rouă sclipeau pe iarbă și în grădinile vecine străluceau culorile luminoase ale azaleelor, petuniilor și mușcatelor.

– Pentru început îți propun un mic dejun sănătos, declară Andrew. Ți-e foame?

– Foarte, recunoscu Lezlie, luând loc în Porche.

Cu un zâmbet mulțumit, tânărul bărbat demară. Pe strada 41, opri în fața unei mici așezări a cărei fațadă promitea un mic dejun rustic, ca pe vremuri. Perdelele albe și fețele de masă înflorate dădeau locului o ambianță familială și în interior pluteau cele mai apetisante arome.

– Cunoșteai locul acesta? întrebă Lezlie, în timp ce se instala la o masă, într-un colț.

– Ruby îți va spune că sunt client vechi.

O femeie de vârstă nedefinită, cu ochii ascunși de niște ochelari groși, cu părul șaten, cărunt, se apropiase.

– Cum te simți astăzi? i se adresă lui Andrew.

– Foarte bine, Ruby. Dar dumneata?

– Ca sâmbăta, îi răspunse pe un ton egal. Ai adus o prietenă?

– Este Lezlie. Lezlie, iat-o pe Ruby.

– Este frumoasă, comentă chelnerița.

– Este și părerea mea.

– Ce vreți să mâncați, în dimineața asta?

Lezlie făcu ochii mari de uimire, la cantitatea fenomenală de mâncare comandată de Andrew. Acesta îi adresă un zâmbet complice, apoi se afundă confortabil în fotoliu, uitându-se în jur. Lezlie și el erau singura pereche, printre muncitorii care discutau despre pescuit și despre ultimele rezultate sportive. Lezlie își privi însoțitorul cu uimire, descoperind o nouă fațetă a personalității sale, în contrast cu omul de afaceri rafinat pe care-l întâlnise până atunci.

– La ce te gândești? o întrebă acesta brusc.

Luată pe nepregătite, tânăra femeie bâigui:

– La tine... Mă gândeam că te integrezi cu o ușurință surprinzătoare în oricare cadru.

Nu te-am văzut niciodată stânjenit sau stângaci.

– Totuși, mi s-a întâmplat, spuse Andrew. În special de când te cunosc. De exemplu, când am întâlnit-o pe mama ta.

– Pe mama?

– A fost o vreme când mamele mă priveau mai degrabă cu ochi răi, admise cu un aer îndurerat.

– Seducătorul care amenința virtutea odraselor, îl tachină Lezlie.

– A ta nu mi s-a părut suspicioasă.

– A mea, este unică în felul său.

– Ca și fiica.

Se aplecă în față și-și puse mâna peste a sa.

– Faci o greșeală dacă te gândești că nu mă interesezi decât fizic, Lezlie.

Această mărturisire murmurată cu sinceritate o emoționă mult pe tânăra femeie, care trebui să se întoarcă pentru a-și păstra sângele-rece. Ruby veni lângă ei, încărcată cu o mulțime de mâncăruri delicioase, comandate. Când fură din nou singuri, Lezlie îl întrebă pe Andrew, neliniștită:

– Te încăpățânezi să nu-mi dezvălui natura acestei ieșiri, dar... Sper că nu mergem la pescuit?

– Nu-ți place asta?

– Nu. Tata m-a luat cu el de câteva ori, când eram copilă. A renunțat repede, deoarece îi ceream să arunce peștele înapoi în apă...

– Liniștește-te, nu acesta este planul meu.

Cu aceste vorbe, își serviră câte o porție generoasă de ouă jumări, cartofi sote, cârnați și un sos alb pentru chiflele calde.

O jumătate de oră mai târziu, urcară din nou în mașină și o luară pe strada Roswell, până la Chattahoochee River. Acolo, Andrew parcă lângă o baracă de închiriat ambarcațiuni, asaltată de clienți.

Expresia surprinsă și în același timp bucuroasă a lui Lezlie, îl amuză pe Andrew.

– Să nu-mi spui că n-ai coborât niciodată pe Chattahoochee cu pluta? o întrebă.

Tânăra femeie dădu din cap.

– Incredibil! Greg și cu mine practicam acest sport cu regularitate, în adolescență. De când a trecut moda și este mai puțină lume, am revenit.

Bărbați, femei și copii, îmbrăcați în bermude sau în costume de baie, cărau ambarcațiuni de toate felurile – saltele pneumatice, bărci mici gonflabile, colaci uriași. În Porche, Lezlie își schimbă blugii cu un șort din bumbac, pe care și-l adusese, iar Andrew își scoase de asemenea pantalonii! Scoase din portbagaj un răcitor, apoi încuie portierele cu cheia; mână în mână, o luară în direcția fluviului.

Lezlie se miră că nu trecură pe la un birou de închirieri, dar se lăsă cu docilitate condusă până la malul alunecos.

– Ah, iată-i! Începusem să cred că nu veți veni.

Doi bărbați se desprinseră de un grup care aștepta pe mal și-l eliberă pe Andrew de povara stânjenitoare.

– Mai bine mai târziu decât niciodată, replică acesta din urmă.

O ajută pe Lezlie să coboare panta abruptă și își păstră un braț în jurul taliei sale, când făcu prezentările. Cei șase prieteni erau Pete, un contabil și soția sa Karen; Charlie, un investitor foarte cunoscut în Atlanta, cu soția Maxine; și în sfârșit, un avocat, Ken Lawson, fost coleg cu Michael. Fusese căsătorit, în perioada colaborării lor, dar acum era însoțit de o prietenă, Janie.

– Bună ziua, Lezlie, spuse el cu căldură. Ce ai făcut în tot acest timp?

– Bine, dar tu, Ken?

Acesta îi aruncă o privire Janiei și admise zâmbind:

– Nu am de ce mă plânge... Îl cunoști bine pe Andrew.

– Nu foarte...

– Este o persoană cinstită, declară el. Mă ocup de câțiva ani de interesele sale.

Andrew ancoră refrigeratorul din polistiren de pluta compusă din nouă camere, de camion solid legate unele de celelalte într-un cerc larg.

Prietenii se dezbrăcară pentru a lua loc la bord în strania ambarcațiune. Lezlie admiră pe furiș bustul gol al lui Andrew și când ea își scoase hainele, notă cu satisfacție licărirea care apăru în ochii întunecați.

– Ce costum de baie, îi șopti între patru ochi.

– Mama a considerat că-ți va plăcea...

– Îi salut bunul gust, dar nu și prudența, îi șopti Andrew.

Măsură fără jenă silueta perfectă pe care i-o oferea privirilor costumul negru foarte răscroit și zâmbi cu evidentă apreciere. Ridicând-o pe Lezlie în brațele puternice, o așeză în mijlocul unuia din colaci. Aceasta își ținu respirația când apa rece îi stropi abdomenul.

– Te vei încălzi repede, o asigură Andrew, luând loc alături de ea. Soarele va fi torid.

Când toată lumea fu instalată, Ken desprinse ancora. Curentul luă în stăpânire pluta, care schimbă direcția spre mijlocul râului, având în vedere că era noroios din cauza ploilor recente. Alte grupuri se lăsară duse în voia valurilor și aerul răsuna de hohote de râs.

Charlie începu o dezbatere referitoare la echipa locală de baseball, pe care o apăra, în timp ce Ken o considera nulă. De-a lungul discuțiilor, unul sau altul dintre cei care se scăldau se serveau din provizii, așezate comod în centrul grupului.

– Este sigur că nu se moare de foame când Andrew este cel care cumpără gustările, comentă Ken, oferind cutii cu bere în jur. Probabil există cel puțin o duzină de sandvișuri, acolo.

– Nu te gândești decât să mănânci, îi reproșă Janie, tachinându-l.

– Nu este singurul, murmură Lezlie.

– Nu te descurci prea rău, ripostă Andrew în șoaptă.

Ken povestea problemele pe care i le punea o afacere spinoasă.

Distrată, Lezlie contempla personajul splendid pe care-l descoperea. Legănată de mișcarea apei, căzu într-o dulce toropeală, din care o scoase până la urmă atingerea unei mâini pe obraz.

– Ți se va arde pielea dacă nu iei precauții, o înștiință Andrew.

Scoase un tub din răcitor și-i acoperi tinerei femeie cu cremă atât fața, cât și umerii.

– Te gândești la toate, observă aceasta.

– "Gata mereu", glumi Andrew. Dacă am înțeles bine, îl cunoști pe Ken?

– Michael și cu el au lucrat la aceeași firmă, până când Ken a pornit pe cont propriu, îi explică Lezlie.

– Așadar, ne-am fi putut întâlni mai curând.

– N-aș fi fost pregătită înainte.

Tonul său grav nu-i scăpă lui Andrew.

– Iartă-mi lipsa de tact, Lezlie, observă acesta cu blândețe. Am vorbit fără să gândesc.

Lezlie îi studia, gânditoare, mâna bronzată. Uneori i se părea că amintirile datează de-abia de ieri, ca atunci când povestirile lui Ken îi evocaseră discuții asemănătoare cu

Michael; în alte clipe, păreau atât de îndepărtate, aproape ireale... O altă viață.

– Veți mai face mult timp opinie separată, amândoi? exclamă Charlie. Desigur, este foarte firesc. Îmi amintesc de întâlnirea mea cu Maxine! Absolut nemaipomenită...

Maxine vru să-l facă să tacă lovindu-l cu palma pe braț.

– Prea târziu, decretă Ken. Acum, trebuie să știu.

Tânăra femeie ridică din umeri și Charles povesti fără să se lase rugat mai mult, întâmplarea amuzantă. O zărise dezamăgită lângă o mașină oprită, a cărei alarmă urla fără întrerupere.

– Ne-am oprit, gândindu-mă s-o uimesc cu talentele mele de mecanic. Dar nu văzusem niciodată acel model italian și vrând să deconectez claxonul, am deblocat frâna de mână. Drumul era în pantă și parcasem în față...

– Dacă l-ați fi văzut! interveni Maxine. Cu costumul din trei piese, alunecând în noroi, încercând cu disperare să rețină mașina mea.

Charles izbucni în râs. Neputinciios, privise vechiul Fiat deformat de lovituri, izbindu-i strălucitorul Mercedes nou. Și culmea, când dăduse furios un șut puternic unuia din pneuri, căzuse în șezut în noroi.

– Și voi, Andrew și Lezlie? Cum v-ați cunoscut?

– În mod mult mai banal, îi asigură Andrew. Ne-a prezentat un prieten comun.

Lezlie scoase un oftat de ușurare. Totuși, se gândi, ar fi putut bănui că Andrew nu va face nici o dezvăluire care ar fi putut-o jena...

– Faceți ce vreți, declară brusc, strivind mucul țigării peste umăr. Eu fac baie.

– În ceea ce mă privește, mă simt bine așa, mulțumesc, refuză Ken, luându-și o bere. Vrea cineva un sandviș?

Andrew dispăru în mijlocul colacului său, pentru a ieși la suprafață în afara cercului. Cu fața și partea de sus a trupului transpirate, Lezlie îl imită. Apa rece i se păru încântătoare, dar mai puțin decât senzația de siguranță a brațului lui Andrew, care-i cuprinsese talia. Picioarele li se atinseră o clipă, declanșând în ea o emoție inexprimabilă. Tânărul bărbat îi mângâie pometii obrajilor, colorați deja în roz.

– Din fericire, nu vom mai petrece mult timp pe fluviu. Insolația ar putea să-ți strice restul zilei.

– Restul? se miră Lezlie.

– Ssst, este o surpriză.

Niște bucle mici scăpaseră din coafura lui Lezlie și-i încadrau frumos fața. La adăpost de privirile indiscrete, Andrew se înclină pentru a-i culege un sărut de pe buze.

– De ce oare nu porți niciodată părul liber?

– Mă deranjează, replică ea. Aș fi obligată să-l tund.

Când îi dădu drumul, Lezlie se prinse de camera cu aer, fără să înceteze să-l supravegheze. Andrew îi scoase o agrafă

care-i reținea coada înfășurată pe ceafă și, cum nu protestase, le scoase una câte una, pentru a le lăsa să cadă în valul verde-albăstrui. Un zâmbet mulțumit i se contură pe buze când în sfârșit coada se desprinse. Cu o sârguință metodică o despleti, până când, în sfârșit, părul tinerei femei se desfășură în evantai în jurul ei, agățându-se de încheietura mâinii lui Andrew, ca ceva viu.

– Parcă ai fi o sirenă, murmură acesta, sărutând-o din nou.

– Sirenele trăiesc în mare, îl corectă Lezlie cu prefăcută degajare.

– A mea nu...

Plonjând în adâncurile irizate ale ochilor lui, Lezlie pierdu orice noțiune a lumii înconjurătoare. Gurile li se întâlniră, mai întâi ezitante, apoi cu o pasiune reciprocă ce o ameți pe tânăra femeie. Se lipi de însoțitorul său, delectându-se de atingerea bustului tare. Cât era de bine să te lași în voia curentului, în voia senzațiilor...

Andrew se îndepărtă ușor, revenind la realitate. O sărută pe Lezlie pe bărbie.

– Într-adevăr, o tachină. Pielea sirenelor are de obicei mai degrabă un gust sărat și nu această savoare de noroi.

– Ai cunoscut multe?

– Sirena din Chattahoochee este cea mai frumoasă dintre toate, se eschivă Andrew.

Râsul Janiei le aduse aminte de însoțitorii lor. Se hotărâră să-și reia locurile și urcară prin interior în colacul respectiv.

După ce se instală, Lezlie își lăsă părul să-l usuce vântul. Va trebui să-l spele din nou, dar ce importanță avea? Andrew își ținuse promisiunea, de o veșnicie nu se mai distrase atât de bine. Dar plăcerea se termină prea curând, când ajunseră la Powers Ferry și când bărbații săriră în apă pentru a trage pluta la mal. O urcară apoi pe stânci, unde Charlie începu să dezumfle camerele cu aer.

– Se pare că ai o tehnică bine pusă la punct, îl felicită Lezlie.

– Chiar nu merită osteneala, doar pentru două ore de coborâre, mormăi Charles cu blândețe, zâmbindu-i lui Andrew cu subînțeles. Dar prietenul nostru a insistat să nu ne petrecem aici toată ziua.

– Vom reîncepe curând de la Morgan Falls dacă puteți suporta șase sau opt ore acolo sus, explică Andrew. Dar pentru astăzi aveam alte planuri.

Lezlie îl descoperi fără întârziere pe primul. Urmară un drum îngust și pietros printre arbori înalți până la un parcaj. Charlie și Ken lăsară ambarcațiunea strânsă și îl ajutară pe Andrew să descarce două biciclete din camioneta lui Charlie.

– Mulțumesc că ai venit să le iei aseară, spuse Andrew.

– Ar trebui să te fac să plătești transportul diferitelor obiecte pe care mă puneți toți să-l fac!

În spatele vehiculului era un vraf de prosoape. Lezlie se șterse, își recuperă pălăria, corsajul, șortul și sandalele depozitate în răcitor, în interiorul unei pungi de plastic.

– Noi plecăm, anunță Charlie, când Ken, Janie și Maxine urcară la bord. Pe mai târziu, așadar?

– Așa este, încuviință Andrew, făcându-i cu ochiul.

Rămasă singură cu el, Lezlie întrebă:

– Unde îi vom regăsi și când?

Andrew se mulțumi să zâmbească, având un aer misterios.

– Încă o surpriză, oftă Lezlie. Vrei oare să-mi petrec toată ziua fără să știu ce mă așteaptă?

– Așa intenționez. Este mai nostim.

– Poate pentru tine, bodogăni tânăra femeie.

– Pregătită? întrebă Andrew, plin de antren.

– N-aș îndrăzni s-o afirm. Oare știi de câți ani n-am mai încălecat o bicicletă?

– Ai să încetezi să te plângi?

– Nu mă plâng!

Cum tânărul bărbat afișa o mină sceptică, Lezlie se hotărî să nu-și mai exprime nici cea mai mică nemulțumire. Dar răbdarea îi fu pusă la grea încercare când, de-abia la un kilometru mai departe, la cotul unui viraj, abordară o pantă anevoioasă. Un val constant de mașini îi depășea, lăsându-le doar un loc suficient și într-o viteză care o neliniștea pe tânăra femeie.

Curând, Andrew descălecă și Lezlie îl imită ușurată. În timp ce mergea pe jos, Andrew exclamă:

– Liniștește-te, după Terrill Mill va fi mai puțină circulație.

Tânăra femeie dădu din cap, străduindu-se să calculeze distanța care-i despărțea de punctul de plecare. Era gata să dispere evaluând zece kilometri.

Ajunși sus, porniră din nou, profitând de coborâre. Regiunea era vălurită, iar pantele se succedau, mai mult sau mai puțin abrupte. În clipele ușoare, Lezlie se surprindea contemplând visătoare spatele puternic al însoțitorului său, sau picioarele bine formate, apăsând pe pedale. Îl aștepta când se opri scurt în fața unei băcănii, de unde ieși cu două cutii de băuturi gazoase pe care le puse în sacoșă.

Ajunseră la Terrill Mill, o răscruce foarte încurcată, după care cotiră pentru a urma un drum vicinal, puțin frecventat. Într-un peisaj rustic, depășiră o herghelie, apoi o școală elementară, construită lângă un mic curs de apă. Cei doi oameni tineri străbătură podul îngust de lemn pe care-l trecură și făcură o oprire.

– Ce-ai spune de o pauză? propuse Andrew.

Scăldată în transpirație, Lezlie făcu un semn de acceptare. Își rezemară bicicletele și coborâră pe malul râului. Andrew se instală sub o stâncă uriașă și o atrase pe Lezlie alături. Alte perechi stăteau comod întinse la soare, pe malul râpos. Un câine mare, negru, alerga în libertate prin apă. Stăpânul îl

fluieră și, cu urechile ridicate, i se alătură în fugă, pentru a se scutura lângă el.

Locul era atât de liniștit încât Lezlie închise ochii, ascultând clipocitul râului Deși trăise întotdeauna în regiunea Atlantei, Andrew o făcea să descopere locuri a căror existență nici n-o bănuise!

Tânărul bărbat aduse sacoșa și deschise cele două băuturi, întinzându-i una. Lezlie bău cu înghițuri mari, făcându-l să zâmbească.

– Ei bine, de câți ani n-ai mai urcat pe o bicicletă?

– De prea mulți, răspunse ea succint.

– De ce? Pari în formă bună...

Își însoți remarca ațintindu-și privirea asupra coapselor și pulpelor modelate armonios. Pentru a-și ascunde stânjeneala, Lezlie mușcă din sandvișul pe care Andrew îl pusese lângă ea. Acesta din urmă îl termină pe al său din câteva îmbucături, apoi se sprijini în coate, perfect relaxat. Tânăra femeie mâncă încet, conștientă că o observa. El se gândea de ce oare se întuneca de fiecare dată când îi făcea un compliment? Vedea în asta o lingușeală banală? Totuși, cu toată sinceritatea, îl captivase. O considera incredibil de frumoasă – mai mult decât frumoasă. Sensibilă, bună și vulnerabilă. Și se părea că își schimbase atitudinea față de el. Avea un alt mod de a-l privi, de a reacționa la atingerea lui...

În ceea ce-l privea, propriile sentimente evoluaseră. Căpătaseră intensitate, cu toate că oscilau neîncetat între fericire și chin. Ar fi vrut să petreacă fiecare clipă cu ea – dar era imposibil; s-o copleșească de cadouri – pe care, cu siguranță, le-ar fi refuzat; să-i demonstreze și dragostea sa fizică – dar înlăturase orice senzualitate din raporturile lor. Trebuia să aștepte, să-i lase lui Lezlie inițiativa unei mari intimități, să se mulțumească doar cu sărutările furate la repezeală.

Oftă. Numai dacă i-ar da curând un semn! Altfel, va mai avea oare răbdare să-și stăpânească dorințele?

– Cum ai descoperit acest loc? îl întrebă Lezlie.

– Veneam aici cu colegii de universitate, îi explică Andrew. Bineînțeles, în acea perioadă era foarte diferit...

– Totul s-a schimbat atât de mult! întări tânăra femeie. De partea asta a Atlantei nu se afla aproape decât o mică băcănie ici și colo. Acum fast-foodurile se succed supermarketurilor, fără a pune la socoteală imobilele cu birouri...

– Sper că nu este o critică a corporației mele?

– Nu le reproșez asta constructorilor, ci municipalității care autorizează această urbanizare nebună.

– Ceea ce se potrivește cu sănătatea afacerilor, care-i permit societății noastre de consum să prospere, sublinie Andrew. Dar îți voi arăta un alt loc, în care vei putea uita invazia imobilelor. Este la câțiva kilometri de aici.

– Unde?

– Vei vedea... făcu el, cu un zâmbet exasperant...

Se ridică în picioare și se duse să se chircească pe malul apei, pentru a-și stropi umerii și brațele.

– Este foarte răcoritor, declară. Vrei să faci o baie?

Lezlie era tentată, dar amintindu-și emoția pe care o simțise în râu, scutură din cap. Nu se încredea în propria voință, deoarece în taină, își dorea ca Andrew s-o îmbrățișeze, s-o sărute, s-o mângâie făcând-o să-și piardă rațiunea; și în acea clipă, n-ar mai fi fost posibilă nici o întoarcere...

Andrew se ridică și-i observă expresia preocupată. I se alătură și îi prinse bărbia între degetul mare și cel arătător, pentru a o împiedica să se întoarcă.

– La ce te gândești? îi șopti.

– La ziua frumoasă pe care am petrecut-o împreună.

– Vorbești ca și când s-ar fi terminat.

– Nu-mi spune că... Dacă mai rostești încă o dată cuvântul "surpriză", țip!

– Mi-ai promis o zi întreagă, se jusitifică Andrew. Am planuri și pentru seară... Nu mă întreba care, n-aș vrea să te fac să țipi. S-ar putea să ți se vină în ajutor...

– Ar fi inutil. Nu vei îndrăzni să te arunci asupra mea în fața tuturor!

– Nu mă provoca... Dar, mai devreme sau mai târziu vom fi singuri, și în acea clipă...

În acea clipă va fi rândul tău să deschizi sau să închizi acest capitol dintre noi, încheie.

– Nu sunt atât de sigură de asta...

– Poți să mă crezi, o asigură sărutând-o scurt pe buze.

Tulburată, Lezlie ridică mâna fără să se gândească și își afundă degetele în părul mătăsos al lui Andrew. Îi răspunse la sărut în același mod jucăuș, dar când privirile li se întâlniră, amândoi rămaseră încremeniți.

Tânărul bărbat o îmbrățișă cu pasiune, picioarele goale li se încurcară și Lezlie se abandonă confuziei plăcute care o cuprindea. Când Andrew puse din nou stăpânire pe gura tremurătoare, un strigăt, îi alarmă:

– Da! Bravo! Încă!

Cu ochii încețoșați de dorință, Andrew scrută cursul apei și observă, puțin în amonte, un grup de adolescenți care-i privea fățiș. Unul dintre ei le adresă vesel un larg semn cu mâna.

– Este îngrozitor de jenant, murmură Lezlie.

– Câteva minute mai târziu ar fi putut fi și mai mult, mormăi Andrew.

Îi mângâie spatele cu mișcări lente și liniștitoare, apoi se aplecă să-și adune sacoșa. Salutându-i în trecere pe tineri, urcară încet spre drumul lor, încă îmbrățișați.

Când încălecară pe biciclete și își reluară excursia, Lezlie se dojeni în tăcere. Oare cum se putuse comporta în modul acesta? Era oare... îndrăgostită de Andrew Bradinton?

Deranjată de această idee, pedala furioasă pentru a-și ajunge însoțitorul. Sosiră într-o zonă rezidențială formată din locuințe superbe. Lezlie observase splendidele proprietăți de pe plută, dar acum le admira și mai mult, cu grădinile lor imense întreținute impecabil și semnul original foarte special al fiecărei case.

Andrew se opri în fața unui teren în construcție, unde creșteau câțiva stejari centenari. Își așeză bicicleta și pătrunse acolo fără nici o jenă.

– Vino, o invită, deoarece Lezlie nu-l urmase.

– Nu se intră astfel la oameni, protestă aceasta.

– Parcela îmi aparține, o anunță Andrew.

– Ah? se miră tânăra femeie alăturându-i-se. Intenționezi să construiești aici?

– Nu știu, admise el, privind apele lenețe ale Chattahoochee River, în spatele parcului. La început, era vorba doar de o simplă investiție funciară, deoarece aceste amplasamente sunt foarte căutate.

Lezlie contemplă peisajul înconjurător, fluviul, strada liniștită pe care o străbăteau cei ce făceau jogging, tufișurile de păducel în floare. Andrew avusese dreptate: de aici, se uita cu ușurință frenezia lumii moderne. Destinsă, căscă.

– Obosită?

– A fost o zi plină, admise.

– Te plângi?

– Departe de mine acest gând! Doar că... Deja știu că mâine mă va durea peste tot.

– Mi-ar face plăcere să masez zonele dureroase, îi propuse cu prefăcută inocență.

– N-are rost, o baie caldă va rezolva treburile.

– Mai puțin bine decât mine.

– Ești un lăudăros, Andrew.

– Un realist, o corectă acesta. Poate este în sfârșit timpul să te duc acasă! Astfel, vei avea puțin timp să te pregătești pentru restul serii...

Aproximativ o oră mai târziu se întoarseră la mașină, stivuiră bicicletele pe acoperiș și porniră spre domiciliul lui Lezlie.

– Voi veni să te iau la ora opt, declară Andrew plecând. Alege o ținută ușoară, niște blugi de exemplu și abține-te să cinezi.

– La ordinele tale, ripostă tânăra femeie pe un ton vesel.

Andrew afișă o mimică exasperată și o împinse blând spre ușă. Ajunsă înăuntru, se rezemă cu spatele de ușă pentru a asculta Porcheul plecând. Bucuria intensă îi fu umbrită o clipă de o crampă în coapsă... Mușchii îi protestau deja pentru că fuseseră supuși unui asemenea regim.

Deschise radioul și, în timp ce se îndrepta spre baie, începu să-și scoată hainele. Se auzi un refren cunoscut și Lezlie se surprinse fredonându-l cu veselie.

Capitolul 11

În fața localului "Longhorn Saloon" fusese refăcută în întregime o stradă dintr-o localitate din Far West. Deasupra trotuarului din scânduri, vitrine înșelătoare anunțau: Bărbier, Hotel, Banca pentru crescătorii de animale și Șeriful McChure. Prin ferestrele deschise, se auzeau acordurile melancolice al muzicii country, în timp ce clienții îmbrăcați în blugi împingeau porțile pivotante ale barului.

Lezlie rămase cu gura căscată când Andrew gară în parcajul arhiplin. Acum, totul se lămurea. Cămașa în carouri a însoțitorului său și cizmele din piele, ținută pe care i-o recomandase și ei.

– Surprinsă? o întrebă amuzat.

– Este punctul de atracție al zilei! Niciodată n-am...

– Dansat într-un salon de western, o completă. Hotărât lucru, educația ta are lacune importante! Era timpul să se remedieze asta.

Își puse o mână pe talia sa pentru a o escorta în celebrul local. Părul roșcat cădea în bucle mari până la încheietura mâinii lui, reținut la tâmple de piepteni din sidef.

– În cazul în care am omis să-ți spun, îmi place să-ți lași părul liber.

– Am crezut că înțeleg asta...

În ciuda tonului ironic, fusese încântată de compliment. După baie, uscându-și șuvițele lungi, ezitase să-și facă un coc deosebit de pedant. Dar dintr-un impuls, se hotărâse să-și lase părul să-i fluture pe umeri, pus în valoare de decolteul ascuțit pe fiecare umăr al puloverului din bumbac galben pai. Împletitura groasă, originală, făcea un contrast plăcut cu blugii ajustați pe talia joasă.

Saloonul era arhiplin și în atmosfera plină de fum de-abia se zăreau dansatorii care se înghesuiau pe pistă.

– Se servesc niște excelente fripturi la grătar, prăjite la foc din lemne, șopti Andrew la urechea tinerei femei, conducând-o spre sala restaurantului.

De la o masă rotundă, Charlie, Maxine, Ken și Janie le făceau semn cu mâna. Iată așadar unde trebuia să se întâlnească din nou! Toți arboraseră ținute simple, la care Charlie adăugase o pălărie împodobită cu o pană.

De-abia se instalase Lezlie pe scaunul oferit cu amabilitate de Andrew, că-i zări pe Jim și Donna, care mergeau în direcția lor. Le adresă un zâmbet surprins.

– Voi aici? exclamă.

Prietena sa îl supraveghea pe furiș pe Andrew, în conversație animată cu Jim și-i explică în șoaptă:

– Andrew ne-a sunat ieri, pentru a ne propune să ne întâlnim aici. Am picat din nori când m-a anunțat că vă veți petrece mai înainte ziua împreună!

– M-a surprins la fel de mult ca pe tine, admise Lezlie. Dar dă-mi vești despre Elizabeth.

– Se simte cât de bine posibil și nu schimba subiectul. Prietenul tău îmi pare foarte hotărât să-și atingă scopurile... Ai remarcat și tu? Mărturisesc că asta mă sperie puțin.

– Nu te neliniști, după părerea mea, caută mai ales să te facă să te simți bine. Concentrează-te mai degrabă asupra clipei prezente. Aici te distrezi bine.

– Ai mai fost deja?

– De mai multe ori, Jim și cu mine am reușit chiar să învățăm unele dansuri.

Seara aceasta confirma bănuielile lui Lezlie: treptat, Andrew se integra în viața sa și o introducea în a lui, mergând până la amestecarea prietenilor. Tânărul bărbat înălță capul în clipa în care îl studia, gânditoare și, fără a înceta să-l asculte pe Jim, îi zâmbi cu o căldură cu totul specială. Îi simți presiunea

genunchiului pe coapsă și această comunicare tainică o bucură profund.

Cina se desfășură în mod plăcut, într-o conversație animată, marcată de muzica îndrăcită din sala vecină. Aclamațiile și aplauzele începură să trezească o curiozitate sinceră la Lezlie, când Andrew propuse să meargă să se alăture petrecerii. Pista de dans era înconjurată de o barieră din lemn, de-a lungul căreia se aliniau taburete înalte. Trei ventilatoare imense agitau fără rezultat aerul plin de fum. Deasupra barului, două drapele sudiste flancau un panou lung pe care era pictată inscripția "Longhorn Sallon", lângă capul unui taur din specia Longhorn, cu coarne lungi, caracteristice.

Perechile se învârteau în bună rânduială pe podea, unele efectuând o înșiruire de pași foarte complicați, care o fascinară pe Lezlie. Unele femei purtau în loc de veșnicii blugi, fuste lungi cu volane și corsaje bufante.

Charlie reperă două mese libere și grupul își croi cu greu drum prin mulțime. Imediat ce comandară un rând de bere, Charlie și Maxine se ridicară și dispărură printre numeroșii dansatori. Andrew își puse brațul pe spătarul scaunului lui Lezlie.

– Să mă anunți când vei fi pregătită.

– Pregătită? repetă aceasta pe un ton întrebător.

– Să dansăm.

Tânăra femeie scutură cu putere din cap.

– Andrew, nu știu...

– Este simplu, o asigură. Vino, îți voi arăta.

– Nu pot, Andrew, se încăpățână ea. Ne vom face de râs amândoi.

– Ba nu, vei încerca mai întâi aici.

O ridică în picioare și-i arătă un bărbat și pe partenera sa.

– Privește, este o polcă. Sunt necesari trei pași.

Făcu mișcările în fața ei, apoi o antrenă mormăind fără încetare unu-doi-trei, unu-doi-trei. Sceptică, Lezlie se strădui să-l imite și reuși mai ușor decât își imaginase. Înconjurând pista, Andrew o duse la balustradă, pentru a-i permite să-i observe mai bine pe ceilalți.

– Vezi? îi șopti. Partea de sus a corpului aproape nu se mișcă, tălpile alunecă pe parchet. Este acoperit cu rumeguș, pentru a ușura lucrurile. Ei bine, gata?

Lezlie ridică spre el ochii măriți de groază:

– Andrew, chiar nu doresc să fiu de râsul tuturor...

– Nu vei fi, îți promit.

O atrase în mulțimea avântată, ținând o mână în fața lor, în timp ce cealaltă i se strecurase sub păr, pentru a se așeza pe ceafă. După câteva încercări stângace, Lezlie prinse ritmul și-l putu urmări. Andrew o liniștea permanent, dându-i indicații, iar ea nu-i pierdea picioarele din ochi. După ce încheiară un tur, Lezlie avu mai puțină nevoie să se concentreze și exclamă:

– Cred că am înțeles!

– Nu ți-am spus eu?

Nu mai bătea măsura și o conduse astfel aproximativ zece minute, evitând orice izbitură cu alți dansatori. Când o simți sigură, îi propuse:

– Acum vom încerca o piruetă.

Lezlie se încordă imediat, cuprinsă de panică.

– Nu încă, Andrew...

– Este suficient să continui același pas, începând să te învârtești, unu-doi-trei, apoi te lași în fața piciorului drept. Atenție, se schimbă direcția...

Tânăra femeie își contractă degetele pe ale sale la apropierea colțului, temându-se mai mult decât de orice, să se facă de râs în fața lui. Dar o conducea perfect și, păstrând automat cadența, Lezlie termină grațioasă pirueta.

– Foarte bine! o felicită Andrew zâmbind. Acum, vom face asta la fiecare colț.

După câteva tururi de pistă, tânăra femeie se relaxă, lăsându-se condusă cu mare plăcere de brațele puternice ale lui Andrew. Când dansul luă sfârșit, nu-și putu ascunde complet dezamăgirea, spre marea bucurie a partenerului său.

La sunetul unei melodii mai moderne, ritmată de baterie, sosiră un număr mare de dansatori. Se aliniară și începură să facă toți aceiași pași; spre marea uimire a lui Lezlie, Andrew o conduse la masa lor.

După muzica western, puțin melancolică, acest cântec al lui Michael Jackson părea exploziv.

Băură câteva înghițituri de bere și Andrew îi explică unele din mișcările foarte elaborate pe care le executau tinerii dansatorii.

– Oare cum ai învățat toate astea?

– Meredith mi-a predat câteva mișcări elementare.

Intrigată, Lezlie îl privi cu atenție.

– De fiecare dată când mergeam la Denver, ieșeam toți trei, continuă Andrew. Exista un club bun nu prea departe de ei.

Ridică din umeri, puțin posomorât.

– Lui Greg nu-i plăcea să danseze, dar Meredith adora asta. Îi serveam de partener.

– Fratele tău era probabil foarte înțelegător, vru să glumească Lezlie.

– Foarte, aprobă tânărul bărbat, cu un aer grav. Mai mult decât își pot imagina cea mai mare parte dintre oameni.

Această remarcă trezi curiozitatea lui Lezlie. Latura sa profesională se interesa automat de tot ceea ce se referea la viața afectivă a oamenilor pe care îi întâlnea. Și în trioul Greg, Meredith, Andrew, sesizase relații foarte speciale. Nu-i putea preciza stinghereala, dar Andrew avea un mod curios de a vorbi despre fratele mai mic. Fusese oare gelos pe familia sa? Meredith fusese amestecată în îndepărtarea celor doi frați?

Își studia însoțitorul, absorbit de surprinzătorul spectacol al zecilor de tineri dansatori aliniați. Trăsăturile îi păreau mai accentuate în lumina filtrată; Lezlie îi privea cu afecțiune gura cu cute senzuale și ochii plini de sensibilitate și poate de o anumită tristețe...

Ken și Janie nu se vedeau nicăieri, pe pistă Donna și Jim executau mișcările la perfecțiune, unul lângă celălalt, schimbând comentarii și zâmbete fericite. Charlie și Maxine ajunseră la masă cu obrajii îmbujorați de efort.

– Începem să fim prea bătrâni pentru acest gen de lucruri, declară Charlie, ștergându-și fruntea care lucea de transpirație.

– Vorbește pentru tine, replică Maxine.

Se așeză oftând.

-Totuși, dansurile acestea noi devin foarte complicate!

– Spune mai degrabă că nu le mai executăm noi la fel de ușor, gâfâi Charlie.

– Oare vei mai învârti mult timp cuțitul în rană?

Tânărul bărbat îi adresă soției un zâmbet larg și își trecu un braț în jurul umerilor săi.

– Tu nu îmbătrânești, draga mea. Tu devii mai bună.

– Du-te naibii, mormăi aceasta.

Se rezemă totuși de el cu o tandrețe morocănoasă, iar Charles le făcu cu ochiul lui Andrew și lui Lezlie.

– Vedeți ce vă așteaptă mai târziu?

Tânăra femeie plecă privirea și Maxine îi dădu un cot soțului său.

– Să mergem să dansăm, propuse Andrew.

Lezlie îl urmă spre pistă, unde învăță un nou pas, mai complicat decât primul. Pierdu de mai multe ori ritmul, dar curând stăpâni succesiunea mișcărilor.

– Sper că nu te-a supărat aluzia lui Charlie, murmură Andrew.

Lezlie greși imediat.

– Sunt prea ocupată să-mi supraveghez picioarele pentru a-ți răspunde, făcu acesta cu un râs puțin forțat.

– În acest caz, mulțumește-te să asculți. Nu lua în serios o asemenea remarcă. Face presupuneri...

– După părerea mea, da. La naiba! bombăni tânăra femeie, încurcându-se din nou. Dar ai dreptate, n-are nici o importanță.

Mai rămaseră printre dansatori pentru două polci. Lezlie se mișca acum cu mai multă ușurință, dar o dureau deja picioarele după escapada pe biciclete și acum era și mai rău. Când muzica tăcu, se lamentă:

– Nu mai pot, Andrew. Să ne oprim.

– Va fi mai ușor când vei fi mai puțin crispată, observă acesta, conducând-o spre ieșire. Dacă am merge să respirăm puțin?

Își croiră cu greu drum prin mulțimea atât de densă. Unii bărbați o măsurau fățiș pe Lezlie, iar aceasta se bucura să simtă pe spate mâna posesivă a lui Andrew. Un necunoscut merse până la a-i atinge părul, dar Andrew îl respinse ferm.

Aerul nopții le păru extrem de plăcut, după atmosfera plină de fum din saloon. Pașii le răsunau pe scândurile care înălțau trotuarul, pe care îl parcurseră până la capăt. Lezlie inspiră profund, cu un zâmbet pe buze. Andrew se rezemă cu spatele de balustradă și scoase din buzunar un pachet de țigări; își aprinse una și trase mai multe fumuri, sub ochii uimiți ai însoțitoarei sale.

– Nu știam că ești fumător.

– Încă un vechi obicei pe care nu am reușit să-l învinge total. Fumez puțin, numai în momentele de tensiune.

Lezlie medită câteva clipe la această remarcă, apoi:

– Compania mea te face nervos? îl întrebă.

– În aceste ultime săptămâni am fost mai tensionat decât de ani de zile, admise Andrew râzând. Și pentru a nu-ți ascunde nimic, într-adevăr ești o parte importantă.

Doar o parte... Deoarece îngrijorarea lui Andrew era legată de asemenea de sabia lui Damocles pe care o simțea amenințându-l permanent: adevărul pe care-l putea dezvălui în orice clipă Merri. Se apropie de Lezlie, îi luă bărbia în palmă și-i contemplă chipul.

– Îmi amintești de o mimoză, care își desface petalele, dar le strânge la cea mai mică adiere.

Paralela era atât de adevărată, dar și atât de delicată, încât Lezlie nu-l putu contrazice.

– Asta era adevărat acum câteva săptămâni.

– Și acum?

– Acum, nu mai știu... Nu mai sunt sigură de nimic, mărturisi tânăra femeie.

– Imaginează-ți că și eu sufăr de aceeași boală.

Lezlie se îndepărtă pentru a se rezema de balustradă și privi cerul înstelat. Andrew o urmă și își așeză brațele de o parte și de alta a taliei sale. Vântul lipi părul lung al lui Lezlie de el și Andrew inspiră parfumul ușor și mirosul de tutun lăsat de atmosfera din saloon.

– Cunosc un leac... murmură tânărul bărbat.

Lezlie închise pleoapele, savurând atingerea bustului lui Andrew pe spatele ei. Simți dorința să se cuibărească lângă el, dar își reveni în fire și spuse încet:

– N-are rost să mi le expui. Ne întoarcem?

Andrew arboră o mină îngrozitor de dezamăgită pentru a o face să râdă

– Nu scapi de mine la nesfârșit, o amenință, începând din nou să-l imite pe contele Dracula.

– Ai oare o problemă de identitate? îl tachină Lezlie.

– Am foarte multe probleme. Cea mai gravă fiind... tu.

Tânăra femeie zâmbi și scutură din cap, în timp ce o conducea spre intrare.

– Ești imposibil!

– Nu, nu, negă el. Sunt interesat pe termen lung, vei vedea.

Ajunseră la cele două mese ale grupului. Ken și Janie păreau să fie certați. Donna și Jim stăteau foarte aproape unul de celălalt, mâncând floricele de porumb dintr-un cornet comun și bând din aceeași halbă de bere. Ziua fusese perfectă, se gândi Lezlie, observându-l pe Andrew care discuta vesel cu prietenii.

Când orchestra începu o baladă melodioasă, se întrerupse pentru a se întoarce spre ea. Expresia sa dădea impresia că restul lumii încetase să existe. Fără o vorbă, tânăra femeie luă mâna pe care i-o întinse și îl urmă pe pistă.

Cântecul melancolic trezi în Lezlie o nostalgie plăcută. Andrew îi îmbrățișase umerii și se lăsă spre el, rezemându-și obrazul de pieptul puternic trecându-și brațele prin spatele taliei sale. Parfumul aromat al apei de toaletă îi impregnase ușor cămașa, iar Lezlie se pierdu într-un ocean de senzații. Se lipi mai strâns și, ca răspuns, Andrew o îmbrățișă mai puternic. Dansând acel dans lent și languros, picioarele li se atingeau ușor, se îndepărtau, se încrucișau. Clipa era atât de încântătoare, încât Lezlie își ținea respirația, temându-se să se trezească din acest vis minunat.

Dar respirația caldă a lui Andrew pe păr, gura care-i atingea ușor fruntea, contactul cu trupul său erau foarte reale.

Lumina scăzuse și siluetele lor evoluând două câte două erau de nerecunoscut. Lezlie ridică fața, oferindu-i lui Andrew buzele întredeschise. Acesta se înclină fără grabă, pentru a pune stăpânire pe ele într-un sărut de o nesfârșită tandrețe. Când acesta luă sfârșit, tânăra femeie oftă îndelung, apoi murmură, șovăitoare:

– Îmi doresc să fiu singură cu tine, Andrew.

Sentimentele îi erau de o asemenea intensitate, încât șoapta de-abia se auzise. Andrew nu fu sigur că o înțelesese cu adevărat decât citind în ochii săi o rugăminte mută, o vulnerabilitate care-l tulbură. Încetă să danseze, ca împietrit, apoi o trase brusc spre bar și-și luă fără explicații rămas-bun de la prieteni.

În timp ce ajungeau în grabă la mașină, Lezlie se simți cuprinsă de o amețeală plăcută. Motorul Porcheului zbârnâi și se îndepărtară rapid de saloon.

Andrew nu încetase să-i țină mâna, iar Lezlie fu dezamăgită când în loc s-o ia spre casa ei direct, se opri în fața unei cafenele deschisă toată noaptea.

– Cred că ar trebui să stăm de vorbă, Lezlie, începu Andrew pe un ton sever. Dacă am merge să bem ceva?

– Nu vreau să vorbim, nici să beau. Ți-am spus exact ceea ce doream. Am petrecut o zi minunată și găsesc grupul tău de

prieteni simpatic, dar acum, doresc să rămân doar cu tine. Dacă ți-e sete, am tot ce trebuie acasă.

Andrew își trecu degetele prin păr. Oare își va mai putea stăpâni emoțiile pe care i le inspira Lezlie? Rămânând între patru ochi, se puteau risipi toate hotărârile sale morale... O văzu zâmbind în întuneric și uită orice prudență. Ieși repede cu spatele din parcaj, în timp ce Lezlie, încrezătoare, își puse capul pe umărul său.

Pentru tânăra femeie, drumul nu fu decât o succesiune de lumini și întuneric. Dar de fiecare dată când îl privea pe Andrew, era fascinată de perfecțiunea profilului. "Este un bărbat extraordinar", își repeta cu încântare. Ce noroc să fie cu el, în drum spre refugiul în care vor putea în sfârșit să se dăruiască unul celuilalt, fără restricții. Când opri motorul, coborâră în tăcere și merseră alături spre casă. Lezlie deschise ușa și intră înaintea lui.

Ajuns înăuntru, Andrew desfăcu brațele și tânăra femeie se aruncă docilă în îmbrățișare. O strânse cu putere și își afundă fața în părul său.

O liniște inexprimabilă o cuprinse pe Lezlie; în sfârșit își acceptase sentimentele, nu le mai rezista.

Când Andrew se aplecă, îi oferi gura fără ezitare, cedând cu bucurie asalturilor lui tandre. Se simți luând foc și fu străbătută de o undă de plăcere, la fel de intensă ca un val seismic. Sărutul lor, departe de a-i domoli, nu făcu decât să

intensifice elanul irezistibil care-i îndemna unul spre celălalt.

Andrew se mira de enorma senzualitate pe care o dovedea Lezlie în reacțiile sale. Trupul i se arcuia și se curba răspunzând la al său; era străbătută de fiori care nu puteau fi stăpâniți și lăsa să-i scape ușoare gemete înăbușite. Îi sărută pielea sensibilă a gâtului, făcând de-abia suportabilă nevoia care o amețea, o nevoie pe care doar el o putea potoli.

Andrew își plimbă pe spatele ei mâinile care cercetau și mângâiau pe rând. Degetele întârziară în jurul gâtului, căutând un fin lănțișor de aur de care era agățată o verighetă. Cu ce ardoare spera să nu-l găsească!

Lezlie îi bănuia scopul, se dădu câțiva centimetri înapoi, astfel încât să-i pândească fizionomia.

– Nu mai există, îi șopti. Din ziua în care l-ai descoperit tu.

– Mă temeam să nu-l fi scos de dimineață, în timp ce coboram fluviul, de frică să nu-l pierzi.

Lezlie scutură din cap, păstrând ațintiți asupra lui ochii întunecați de emoție.

– Iubește-mă Andrew, îi murmură.

– N-am avut niciodată o dorință mai arzătoare, îi răspunse acesta strângând-o cu putere lângă el. Dar nu vreau regrete...

– Nu voi regreta nimic.

O sărută din nou, de data aceasta cu o pasiune dezlănțuită, pe care și-o stăpânise prea mult timp. Într-un total abandon al

ființei sale, Lezlie se lipi de el, i se agăță de umeri ca și când de asta îi depindea viața. Brusc, Andrew o ridică în brațe pentru a o duce în camera întunecată, unde o așeză între cearșafurile răcoroase ale patului.

Clarul de lună scălda încăperea într-o lumină argintie, puțin ireală. Cu ochii strălucind, Lezlie își privi însoțitorul scoțându-și cămașa, înainte de a se apleca spre ea pentru a o dezbrăca de pulover. Încântat de ceea ce descoperea, își lăsă palmele să alunece pe rotunjimea bustului și pe pântecul plat. Buzele îi luară un răgaz, pentru a se plimba pe pielea mătăsoasă a pieptului, smulgându-i suspine de nerăbdare.

Lezlie tremura când el se îndreptă pentru a-și scoate cizmele, care căzură pe jos cu zgomot surd. Apoi mâinile prinseră gleznele tinerei femei, îi eliberă picioarele din pantofi și începu să le maseze cu mișcări lente și voluptuoase, în timp ce învăluia într-o privire arzătoare silueta zveltă.

Lezlie crezu că leșină când se întinse asupra ei, blugi peste blugi, bustul lui lat peste pieptul său care palpita. Tânărul bărbat îi savură tandrețea gurii apoi, nemairezistând, o ridică ușor pentru a-i desprinde sutienul și a-i dezgoli sânii în toată fragila lor frumusețe.

Lezlie trebui să-și stăpânească un strigăt când le sărută cu delicatețe vârfurile sidefii, declanșând în ea un vârtej de voluptate. Câteva clipe mai târziu, își scoaseră blugii și acum nici un obstacol nu-i mai despărțea. Lezlie nu simți nici cea

mai mică stânjeneală când Andrew îi devora din priviri trupul gol, în sfârșit dezvăluit în întregime, ca o ofrandă. O acoperi în întregime, luându-i din nou buzele în stăpânire, realizând în cele din urmă uniunea fără limite pe care amândoi o doreau din toată ființa lor.

Andrew trecu sub tăcere numeroasele cuvinte de dragoste care năvăliră în el, temându-se să nu distrugă extazul acestei clipe. Dacă nu i-o putea spune, îi va arăta prin actele sale lui Lezlie toată importanța pe care o avea pentru el. Îi mângâie lent șoldurile, coapsele frumos modelate, brațele delicate, încântat de fericirea pe care ea nu și-o putea ascunde.

Lezlie se agăță de el cu înflăcărare, îi brazda cu degetele spatele musculos. Fără grabă, se ridicară împreună pe culmile pasiunii, culminând în aceeași clipă cu un vârtej de senzații care le spulberă orice gând. În timpul acestei amețeli îi șopti numele, înainte de a pluti încet spre fericita realitate, în care sărutul tandru al lui Andrew prelungea bucuria.

În timp ce o ținea astfel strânsă, furtuna care-i răvășise simțurile reveni cu putere și o cuprinse din nou. Chipul lui Andrew dispăru încă o dată într-o explozie uimitoare, din care Lezlie reveni pentru a se afla cuibărită încă în brațele sale, cu un minunat sentiment de protecție.

Privirea îi exprima toată încântarea, când privi cu aviditate trăsăturile calme ale însoțitorului. O nesfârșită oboseală o paralizează din cap până în picioare.

Își dorea să rămână pentru totdeauna în această îmbrățișare.

Se înfioră când Andrew se rostogoli pe o parte. Trase pătura peste ea și o înveli cu grijă, atingându-i în fugă gura. Apoi, în spatele ei, îi cuprinse talia și o lipi de el, cu spatele zvelt pe bustul său lat și cu picioarele îndoite după cele ale tinerei femei.

Lezlie căscă somnoroasă și adormi rapid. Între vis și realitate, i se păru că percepe un murmur la ureche: "Te iubesc, Lezlie..." Oare visase? Îi zâmbi în somn unui bărbat care își ațintise asupra ei niște ochi incredibil de albaștri.

Capitolul 12

Cântecul păsărelelor și strălucirea soarelui o treziră treptat pe Lezlie. Amintirea nopții precedente îi pătrunse în creierul încă încețoșat și zâmbi liniștit. Se întoarse și pipăi locul gol din pat; trăsăturile îi încremeniră. Se așeză în capul oaselor, pândind un zgomot în casă. Dar totul era liniștit. Fără urmă săpată în cealaltă pernă, ar fi crezut totul un vis. Oare de ce plecase Andrew fără să-i vorbească?

Soneria telefonului tocmai îi întrerupse întrebările.

– Cum te simți în dimineața asta, făcu vocea veselă a lui Andrew.

– La drept vorbind, destul de bine.

– Fără regrete? o întrebă pe un ton degajat, dar sub care se percepea o urmă de îngrijorare.

– Doar unul. De ce ai dispărut astfel?

– Dispărut! exclamă Andrew indignat. Te-am scuturat cu toată puterea, dar mai bine încercam să trezesc un mort.

– Am un somn profund, admise Lezlie. Dar eviți întrebarea.

– Nu te întrebasem dacă puteam rămâne, îi explică. Și cum căzusei într-un fel de comă, n-am putut să fiu sigur de asta. Am preferat să plec, pentru a nu te compromite.

– Ești foarte preocupat de reputația mea! Am fost dezamăgită că nu te găsesc alături...

– Data viitoare voi fi. Dar nu te mai temi de bârfele vecinilor?

– Probabil nu vor remarca nimic.

– Nu te baza pe asta. Dar dacă asta îți este egal, mărturisesc că eu însumi nu mă sinchisesc câtuși de puțin.

Lezlie izbucni în râs, apoi redeveni serioasă.

– Ceea ce s-a întâmplat în această noapte are foarte mare importanță pentru mine, Andrew.

– Știu, draga mea. La fel și pentru mine. De fapt, pentru asta am încercat să te trezesc.

– În acest caz, de ce tu ești acolo și eu aici? se lamentă tânăra femeie.

– Aș fi vrut să fiu lângă tine, recunoscu Andrew. Din nefericire, i-am promis lui Merri s-o duc în parcul de distracții, la Six Flags, astăzi. Mă întrebam dacă vei putea să ne însoțești?

Lezlie privi pendula.

– Când vii să mă iei?

Fixară o întâlnire și Lezlie se întinse lenevă în pat. De fiecare dată când își amintea finalul acelei seri cu Andrew, îi dispărea energia. Trebui să facă apel la toată voința sa pentru a reuși să se ridice.

La ora fixată, Porcheul se opri în fața casei și Merri alergă bucuroasă la ușă. Andrew o salută pe tânăra femeie cu mai multă rezervă, limitând orice manifestare de intimitate la schimbul de priviri.

Ziua era călduroasă și umedă. La Six Flags, merseră de la roata mare la tobogan, cu câteva ocoluri la vânzătorii de hot-dog sau vată de zahăr. Merri deborda de entuziasm și, când cei doi adulți se prăbușiră până la urmă pe o bancă, epuizați, plecă singură să cerceteze tarabele la care se prezentau jocuri. Distrată, Lezlie privea trecând o pereche cu băiețelul lor. Durerea cunoscută apăru cu mai puțină intensitate și dispăru rapid.

– Melancolică? murmură Andrew mângâindu-i mâna.

– Nu, doar puțin nostalgică.

– Amintirile ne sunt foarte prețioase, comentă tânărul bărbat. Nu pot fi înlocuite. Dar nimic nu ne împiedică să fabricăm altele noi...

Lezlie medită la această idee când Andrew, protestând de oboseală, se ridică pentru a răspunde chemării lui Merri. Fetița îl ruga să încerce să arunce inele, pentru a-i câștiga un

urs de pluș. Nu-l văzuse niciodată opunându-se cu nerăbdare sau proastă dispoziție cererilor nepoatei sale, se gândi Lezlie. Adaptarea remarcabilă într-o situație dificilă, o obliga să-l admire. Cât de mult se înșelase considerându-l prima dată insensibil și prea ocupat cu afacerile, pentru a i se consacra pupilei sale! În realitate, îi oferea tot sprijinul posibil, fără s-o forțeze în schimb să-l accepte în calitate de tată.

Brusc, își dădu seama că și cu ea folosise aceeași sensibilitate. Prin simpla remarcă din clipa precedentă, o liniștise: înțelegea că soțul și fiul său vor face mereu parte din ea... Cum îl subestimase!

Când părăsiră Six Flags, surplusul de energie al lui Merri se consumase în sfârșit. În timpul întoarcerii, aceasta rămase liniștită în spatele mașinii sport, alături de trofeul câștigat de unchiul său. Doamna Cates pregătise o cină compusă din jambon, salată de cartofi și varză, cu o carafă de ceai cu gheață. Merri scotoci frigiderul, apoi congelatorul. Acolo descoperi desertul.

– Ah! Ne-a făcut înghețată pe băț.

În timpul mesei, fetița flecări aproape continuu. La un moment dat, se întoarse spre Andrew și exclamă:

– O întrebi tu, unchiule Andrew?

– Ce să mă întrebe? replică Lezlie zâmbind.

– Merri ar vrea să știe dacă își va putea schimba ședința de marți. Una din prietenele ei dă o petrecere de aniversare la patinoar...

– Apoi toată lumea va merge la Jennifer. Are piscină și se va face un grătar, adăugă Merri.

– Este supărător, remarcă Lezlie. Săptămâna va fi foarte încărcată și nu am o altă fereastră liberă înainte de joi. Iar Merri și cu mine avem de discutat un subiect special, aminti ea, privind-o cu atenție pe fetiță care plecă ochii. Merri?

– O vom putea face când mă voi întoarce din tabără, propuse aceasta. Nu vreau să lipsesc de la petrecerea Jenniferei...

Își prezenta în mod foarte rezonabil compromisul solicitat, gândi Lezlie. Ședința ar putea fi ineficientă dacă micuța pacientă venea acolo împotriva voinței sale. Și progresase atât de bine, încât o asemenea constrângere părea inutilă. Pe de altă parte, putea să aștepte problema pe care trebuia s-o abordeze? Oare Merri nu profita de această ocazie pentru a evita dureroasele amintiri imprecise?

– Dar îmi promiți că vei continua să te gândești, pentru a reveni la discuția noastră când te întorci?

– Promit, făcu Merri fără șovăială.

Masa fiind terminată, alergă să-i telefoneze prietenei pentru a-i accepta invitația. Andrew remarcase aerul gânditor al lui Lezlie și o întrebă:

– Îți displace să anulezi întâlnirea?

– Nu chiar, dar eram pe punctul de a vorbi despre accident. Este posibil ca Merri să încerce pur și simplu să întârzie termenul...

– Ți-o voi aduce imediat ce se va întoarce, o asigură el. Contează pe mine.

– Cu siguranță îmi fac griji degeaba, admise Lezlie.

Îl ajută să strângă masa, fără să reușească să-și alunge preocuparea. Pentru a încerca să-și distragă atenția, glumi:

– Am o grijă mai reală decât asta: silueta mea este amenințată de festinurile la care mă faci să iau parte!

Andrew îi înlănțui talia și o sărută pe nas.

– O atât de frumoasă siluetă, într-adevăr... Ah, de dimineață îmi doresc la nebunie să te ating. Ce supliciu îngrozitor!

Lezlie închise ochii în timp ce o undă de plăcere îi străbătu tot trupul. Dar Merri putea să intre în orice clipă.

– Asupra nepoatei tale ar avea un efect neplăcut să ne găsească astfel...

După ce-i sărută buzele întredeschise, Andrew se îndepărtă împotriva voinței lui. Apoi dispăru în salon, de unde se întoarse câteva minute mai târziu, vizibil încântat.

– Pari mulțumit de tine, observă Lezlie bănuitoare.

– Am sunat-o pe fata vecinilor. Va veni să-i țină companie lui Merri, în timp ce te voi conduce acasă. Am anunțat-o că ar putea fi nevoie de câteva ore...

– N-aș vrea să fii prea grăbit, făcu Lezlie.

– Niciodată prea mult, ripostă Andrew, îmbrățișând-o.

– Voi avea timp să fac un duș?

Ziua în parcul de distracții îi dădea impresia că este plină de praf.

– Numai dacă mă lași să te spăl pe spate.

– Târg încheiat, acceptă tânăra femeie pe un ton sugestiv.

Andrew îi mângâie obrazul adâncindu-și privirea în ochii săi. Părul lăsat liber îi aureola cu buclele roșcate chipul îmbujorat de soare. Era de nerecunoscut, nu mai semăna cu sobra doamnă Garrett întâlnită la spital. Din această noapte părea că renunțase la toate îndoielile. Iar el intenționa să întrețină încrederea pe care i-o acordase în sfârșit.

***

Patru ore mai târziu, cu totul împotriva voinței sale, Andrew se pregătea să plece de la Lezlie. O atrase spre el pentru ultima dată și-i cercetă trăsăturile radioase.

Ajunși la Lezlie, cedaseră neîntârziat pasiunii care mocnea în ei. Andrew o ridicase în brațe și o învârtise strângând-o cu toată puterea lângă el. O dezbrăcă stângaci, cu o încetineală care duse la culme pasiunea lui Lezlie.

Se duseră goi în baie, unde oglinda de pe perete reflectă contrastul dintre ei: corpul bărbătesc înalt, bronzat al lui Andrew și subțirimea aproape plăpândă a lui Lezlie, cu pielea

fină, translucidă. Andrew o duse în cadă și deschise jetul rece ca gheața.

Tânăra femeie scoase un strigăt de protest, cu respirația tăiată și se zbătu cu disperare. În luptă, alunecară amândoi în cadă și Andrew o menținu pe Lezlie lângă el, dar la adăpost de apa rece.

– Nu trebuia să faci un duș? râdea zgomotos tânărul bărbat.

– Este rece ca gheața! exclamă Lezlie.

– Dar excelent pentru circulație, declară Andrew imperturbabil.

– Pentru mine foarte puțin! Îmi vor trebui ore să mă încălzesc.

– Ba nu, o asigură tânărul bărbat.

Învârti până la capăt robinetul de apă caldă, iar Andrew se apropie pentru a-i fricționa membrele străbătute de fiori. Apoi o săpuni conștiincios și curând Lezlie încetă să tremure.

– Încă înghețată? o întrebă.

Tânăra femeie scutură din cap, radiind.

– În acest caz, este rândul meu.

Brusc intimidată, Lezlie își plimbă mâinile pline cu săpun pe bustul lat al însoțitorului său, pe umeri, pe spate... Modelarea sculpturală a mușchilor tari o uimi.

Din respirația sacadată care-i ridica pieptul, Andrew știu că o tulbura tot atât cât îl emoționa ea și simți o bucurie electrizantă. O strânse cu putere lângă el sub dușul care curgea și schimbară un sărut îmbătător.

Încă înfășurați în prosoapele moi, se rostogoliseră pe pat, înlănțuiți într-o îmbrățișare nebunească. Părul lui Lezlie udase cearșafurile, dar nu observară nimic.

Mai răbdători decât în ajun, continuară să se descopere cu pasiune, mângâierile provocându-le gemete de fericire. Când în sfârșit trupurile li se uniră, fură străbătuți de un val de voluptate care creștea, pentru a ajunge la un extaz de nedescris. Această senzație magică persistă în timp ce reveneau încet la realitate, copleșiți de pasiunea lor.

Lezlie închise pleoapele; patima lui Andrew, sărutarea care-i răvășea simțurile când o atingea, i se păreau incredibile. Lăsă să-i scape un oftat de mulțumire când îi atinse cu vârful degetelor mătasea pieptului.

– Ești tot ceea ce am căutat la o femeie, Lezlie, murmură Andrew.

– Sunt fericită. Și tu îmi placi enorm.

Tânăra femeie îi atrase gura spre a sa.

Mai mult decât orice, Andrew își dorea să-i spună exact ce simțea pentru ea, proiectele pentru un viitor comun. Dar oare, nu era încă prea curând? O declarație de dragoste n-ar putea-o speria pe Lezlie, făcând-o să bată în retragere?

În loc să-și dezvăluie gândurile, cedă mai degrabă elanurilor de senzualitate, care le trezea pe ale tinerei femei. Dar speranțele pentru viitor nu-l părăsiră. Nu se va sătura niciodată de ea, de uluitoarea exaltare pe care i-o producea.

Numai să reușească s-o facă să împartă cu el dorința de a construi amândoi mai mult decât o legtură amoroasă...

Mai târziu, în timp ce se agita prin bucătărie, Lezlie se întrebă oare ce putea ascunde expresia gânditoare a însoțitorului său. Îi oferi un pahar cu limonadă și puse o întrebare care o intriga de mult timp.

– La sfârșitul uneia din primele ședințe ale lui Merri, ai făcut aluzie la o zicală pe care trebuia să mi-o explici într-o zi. Mărturisesc că sunt curioasă...

Cu un prosop plușat înnodat în jurul șoldurilor, Andrew zâmbi amuzat.

– Oare nu se spune în bătrânul nostru sud că prietenii buni ajung cei mai buni amanți?

Lezlie îl privi cu gura căscată.

– Erai sigur că vom ajunge aici?

– Sigur, nu. Dar speram. Mi se părea că dacă dădeam dovadă de puțină răbdare, vei accepta până la urmă punctul meu de vedere.

Tulburată, Lezlie își plecă privirea. Oare cum putuse ghici ceea ce ea însăși nici măcar nu bănuia? Reușise să străpungă cochilia protectoare cu care se înconjurase, s-o scoată din trecut... Dar oare cât timp va dura legătura lor? Ce se va întâmpla apoi?

Andrew îi mângâie fruntea brăzdată de o cută gânditoare.

– Să nu mergem prea repede deocamdată, îi murmură. Vom avea tot timpul să descoperim natura exactă a

sentimentelor noastre. Dar știu deja un lucru, Lezlie: nu vreau să te pierd, niciodată. Mi-a trebuit prea mult timp să te găsesc.

O strânse cu putere în brațe, într-o îmbrățișare pasionată, care distruse rezervele lui Lezlie. Oricare ar fi viitorul, prezentul o mulțumea pe deplin.

Săptămâna, foarte încărcată, trecu repede. Lezlie și Andrew se înțeleseră să nu se revadă până la plecarea în vacanță a lui Merri. Apoi vor avea cincisprezece zile pentru ei, promise tânărul bărbat.

În fiecare seară, conversațiile lor telefonice o lăsau pe Lezlie în același timp fericită și nemulțumită.

În timpul orei de ședință cu Merri, rămasă liberă, dicta însemnările din ședința precedentă și trecu în revistă câteva teste propuse fetiței la începutul tratamentului. Toate dezvăluiau clar sentimentul său de singurătate și de dezrădăcinare. Fără îndoială, acum i-ar da răspunsuri diferite, se gândi Lezlie. Deoarece micuța pacientă începea într-adevăr să accepte pierderea părinților, cu toate că-i rămânea încă un drum de parcurs.

Marți, Lezlie luă masa de prânz cu Donna și o găsi pe prietena ei veselă și senină: Ann Clarke discutase deja cu mai multe ajutoare de familie și era deja în căutarea unei slujbe. Elizabeth avea o nouă șansă.

Cină cu mama sa, care curând pleca într-o călătorie. Lezlie fu ciudat de tăcută, în timp ce Margaret îi descria

planurile de cercetare a insulelor Cayman, din Marea Caraibilor. Neatenția fiicei sale nu-i scăpă și o întrebă:

– Cum s-a desfășurat ieșirea cu Andrew?

Descumpănită, Lezlie se aplecă în față și cercetă chipul liniștit al Margaretei.

– Mamă, oare cum poți fi sigur că nu greșești când iei o hotărâre?

– Presupun că faci aluzie la Andrew?

Lezlie dădu din cap.

– Îmi organizasem atât de bine viața! Știam încotro mergeam. Dar de când a năvălit în viața mea, totul s-a dat peste cap...

– Te miră asta? făcu Margaret zâmbind.

– Nu chiar, admise Lezlie. Dar mă așteptam să mă simt vinovată față de Michael...

– Și nu simți asta?

– Nu.

Răspunsul o liniști pe Margaret.

– Se fac deja doi ani, Lezlie, îi aminti. Cu siguranță este timpul să întorci pagina.

Ochii mari cenușii ai tinerei femei se umplură de lacrimi.

– Mi-e teamă, mărturisi.

– Este firesc, o asigură Margaret. Dar nu poți lăsa această teamă să te domine, să-ți interzici să iubești din nou. Desigur, asta nu este niciodată fără risc... Dar Andrew este un

bărbat de o calitate rară. În timpul ședinței tale cu Merri, am stat de vorbă amândoi și am putut constata anumite calități... Mike și Michael au contat enorm pentru tine și nu-i vei uita niciodată. Dar ai dreptul să continui să trăiești.

Își privi tandru fiica.

– Știi deja toate acestea, nu-i așa?

– Nu eram departe de a ajunge la aceleași concluzii, dar punctul tău de vedere va ajuta.

– În acest caz, spune-mi, relația voastră este foarte serioasă?

Când Lezlie ridică fața spre mama sa, trăsăturile îi erau iluminate de o bucurie radioasă.

– N-are rost să-mi răspunzi, draga mea, declară Margaret. Sunt atât de fericită.

– Și eu, mărturisi Lezlie, de-abia venindu-i să creadă.

Se îmbrățișară cu emoție, copleșite de o afecțiune împărtășită. Când Lezlie părăsi casa, Margaret o observă prin fereastră. Era transformată, se gândi. Pasul mai energic, iar părul lăsat liber arăta în mod elocvent strălucirea. Lacrimi îi curgeau pe obraji, lacrimi de gratitudine, dar și de compasiune. Înțelegea atât de bine infernul prin care trecuse Lezlie! După moartea familiei sale, o susținuse, asistase neputincioasă la închiderea în sine. Dar nu-și va petrece restul zilelor în singurătate... Mulțumită lui Andrew.

A doua zi seara, Lezlie își părăsi biroul mai târziu decât de obicei. Când ajunse acasă, telefonul suna: era Merri, care suna să-i spună la revedere.

– Te-ai distrat bine la petrecerea Jenniferei? o întrebă Lezlie.

– A fost formidabil! exclamă fetița. A durat până foarte târziu, unii au dormit chiar acolo. Dar eu m-am întors pentru a o ajuta pe doamna Cates să-mi pregătească valiza.

Acest comentariu cârtitor o făcu să zâmbească pe psihologă.

– Dar merita osteneala, nu? Vei petrece clipe minunate în tabără.

– Desigur, încuviință Merri pe un ton fără inflexiuni.

– Nu pari foarte entuziasmată.

– Oh, va fi bine, oftă copila. Dar unchiul Andrew n-a acceptat decât pentru a evita să mă ducă la Denver.

Această frază o alertă imediat pe Lezlie.

– I-ai cerut s-o facă? verifică.

– Este prea ocupat.

– Ar fi o idee bună să-i pui întrebarea când te vei întoarce, sublinie Lezlie.

– Poate, făcu Merri. Acum, te las.

Închizând, Lezlie simți o surdă neliniște. Andrew telefonă mai târziu, ca de obicei. Vorbiră despre progresele șantierului din Roswell. Cum părea obosit, Lezlie ezită să-i împărtășească

îngrijorarea pe care i-o inspirase Merri. Dar abordă el însuși subiectul.

– Acum că este pe punctul de a pleca, cred că Merri are îndoieli, îi mărturisi.

– Este și impresia mea. Mi se pare de asemenea că-și dorea să meargă la Denver.

Andrew oftă.

– Într-adevăr, și-a exprimat această dorință. I-am promis să mă gândesc la asta. Ne vom hotărî imediat ce se întoarce.

– Dar n-ai refuzat-o?

– Judecând după reacția sa, nu este prea bine. A stat toată seara bosumflată în camera ei. Dar nu era posibil imediat.

– Desigur, acceptă Lezlie. Am sfătuit-o să-ți vorbească despre asta din nou, după vacanță.

După o lungă tăcere, Andrew observă încet:

– Îmi lipsești, Lezlie. Te-ai gândit la mine?

– Puțin...

– Nu este prea încurajator. Aș putea veni să reaprind flacăra...

– Tu însuți te-ai gândit că este mai bine să te consacri lui Merri până la plecare, obiectă Lezlie. Vom avea seara de vineri, apoi un weekend întreg.

– Foarte bine, acceptă, resemnat. Știi ce idee tocmai mi-a trecut prin minte?

– Prefer să n-o aflu.

– Mă întrebam dacă ai făcut deja dragoste pe un pat cu apă.

Lezlie își simți obrajii arzând.

– Intenționezi să-mi asiguri educația în acest domeniu?

– Neapărat.

– Cum înaintează casa pentru păpuși? îl întrebă, pentru a părăsi acel teren periculos.

– Nu schimba subiectul!

– Dacă vom continua astfel, s-ar putea să te găsesc în ușă.

– Iată o perspectivă interesantă!

– Vorbeam despre casa de păpuși, îi aminti.

Andrew îi descrise retușurile pe care le făcea cadoului lui Merri. Se gândea s-o termine până la întoarcerea ei, de aniversare. Apoi conversația reveni la planurile pentru sfârșitul săptămânii.

– Poimâine, te invit la cină, propuse Andrew.

– Îmi dai un sfat pentru toaleta mea? glumi Lezlie. Pentru că nu știu niciodată unde mă vei duce...

– Vom merge într-unul din marile hoteluri din Atlanta.

– Incredibil! exclamă tânăra femeie. Mi-ai spus. Nu este o surpriză!

– Ah, dar nu știi care. Vise frumoase, Lezlie.

Închise, și Lezlie rămase cu receptorul în mână, frustrată. Încă o dată o prinsese în capcană!

Se strecură între cearșafurile răcoroase ale patului și îmbrățișă perna, regretând că nu era Andrew. Adormi repede, gândindu-se la seara de vineri.

Capitolul 13

Ferestrele mari ale hotelului "Westin Plaza" descopereau orașul luminat. La al șaptesprezecelea etaj al hotelului, restaurantul panoramic descria o rotație lentă, arătând frumusețea Atlantei din toate direcțiile: turnurile gemene din Lenox, capitoliul cu domul aurit, Fox Theater... Capitala Georgiei reunea edificii vechi, păstrate cu grijă, și zgârie-nori moderni tipici marilor orașe americane.

Lezlie și Andrew își povestiră copilăria, vacanțele în familie. Apoi, primele întâlniri de dragoste – o catastrofă pentru Lezlie, o seară jenantă pentru Andrew, cu palmele umede și fără grai.

Discutară despre perioada studiilor universitare și chiar despre Michael. Lui Lezlie i se părea că Andrew acceptă fără tristețe locul pe care acesta îl avusese în viața sa. Nu vorbise

încă niciodată atât de liber despre trecut cu un ascultător atât de atent și de calm.

Conversația îi relaxase în timpul aperitivului și a gustărilor. Și tăcerile, frecvente în timpul mesei, fură de asemenea calme – aproape fără importanță.

Instalată la masă în fața unui platou somptuos, lui Lezlie îi fu greu să se atingă de el, sub privirea înflăcărată în care o învăluia Andrew.

– Dacă nu încetezi să mă privești în acest fel, toată lumea de aici va ști exact la ce te gândești, îi șopti tânăra femeie, pândind pe furiș mesele vecine.

– Oare sunt atât de puțin discret?

– Ești transparent. Te rog, Andrew.

– Foarte bine, draga mea. Așadar, îți voi lăsa timp să-ți termini cina, înainte de a te lua în brațe și...

– Nu spune mai mult, mă vei face să roșesc, se lamentă Lezlie.

– Este oare vina mea, dacă mă găsesc în compania celei mai frumoase femei de aici?

Nu exagera deloc. Pielea mătăsoasă a lui Lezlie era strălucit pusă în evidență de rochia neagră cu bretele cu care se îmbrăcase și care avea un decolteu ingenios. Vinul îi îmbujorase obrajii catifelați făcându-i ochii blânzi, cenușii, să pară mai luminoși. Ca singură bijuterie, purta o broșă veche, împodobită cu portretul unei femei realizat de un pictor al

Renașterii. Părul bogat era strâns cu îndemânare pe ceafă și presărat cu flori minuscule. În sfârșit, ansamblul era completat de niște cercei mici, din aur.

– Lingușitor nerușinat! îi reproșă ea.

– Nu este decât realitatea... complet nudă, o contră el.

– Iar începi! bombăni Lezlie în timp ce o dezbrăca din priviri.

Andrew schiță un zâmbet de scuză și își schimbă poziția în timp ce-și descheia haina costumului cu dungi fine, gri. Lezlie îl privi la rândul său, fascinată, în timp ce el contempla vederea. Cămașa de culoarea fildeșului îi punea în evidență tenul bronzat de munca în aer liber. Acest bărbat uimitor se afla la locul său atât aici, cât și la Longhorn Saloon, se gândi.

– Îți place spectacolul?

Prinsă în flagrant delict, Lezlie dădu din cap cu un aer apreciator. Rămaseră un timp tăcuți bându-și cafeaua și ascultând muzica de ambianță pe care o cânta un pianist. Când Andrew își aprinse o țigară, Lezlie se aplecă spre el:

– Credeam că fumezi doar când ești nervos? îl tachină.

– Sunt, mărturisi tânărul bărbat, inhalând profund fumul.

– De ce? îl întrebă ea cu blândețe.

Andrew scoase încet un rotocol de fum, înainte de a declara:

– Intenționam să-ți vorbesc despre ceva, în seara asta. Dar nu cred că momentul este bine ales.

– Îmi poți spune la ce se referă?

– Asta m-ar obliga să povestesc totul...

Se înclină pentru a-i mângâia obrazul.

– Vreau ca nimic să nu ne strice seara. Poate mai târziu.

– Sau acum, îl încurajă Lezlie.

Dar Andrew stinse țigara și se ridică. Trase scaunul însoțitoarei sale și-i murmură la ureche:

– Vreau să te duc să dansăm până în zori, apoi să te iubesc până la căderea nopții.

– Aș fi preferat ordinea inversă, replică Lezlie pe același ton sugestiv.

– Ba nu. Oare nu te-a învățat nimeni că jumătate din plăcere o reprezintă anticiparea?

– Numai până la un anumit punct.

– Ei bine, vrei să verificăm ipoteza?

Tânăra femeie acceptă cu dragă inimă. În ambele cazuri, se va afla curând acolo unde voia să fie: în brațele lui.

La aproximativ o sută de metri de Westin, într-o pivniță a unui imobil vechi, se afla un mic local de noapte. Iluminatul colorat se împrăștia într-o lumină filtrată, diminuată și mai mult de atmosfera plină de fum. Muzica era languroasă, perfect adoptată stării lor de spirit. De-abia își lăsă Lezlie șalul și poșeta pe masă, că Andrew o luă cu el.

Se cuibări pe umărul lui, uitând de celelalte cupluri care se mișcau în jur. Cu obrazul rezemat de bustul său, pierdu orice

noțiune a timpului, remarcând doar uneori o schimbare a melodiei. În timp ce Andrew o ținea astfel îmbrățișată, era fericită. Îi simțea respirația caldă lângă tâmplă și înălță ușor capul pentru a-i oferi buzele. Andrew le atinse ușor cu ale sale și mâna i se crispă pe talia suplă a tinerei femei. Picioarele li se mișcau aproape fără să se îndepărteze, veșmintele nu le ascundeau căldura trupurilor.

– Te-ar bucura dacă ți-aș spune că această teorie faimoasă este absolut greșită? îi șopti cu o voce răgușită.

– Nu, dar totuși am avut dreptate.

– Ce autosatisfacție! Să vedem dacă reziști...

Cu aceste cuvinte, puse cu aviditate stăpânire pe gura ei, sufocându-i începutul protestului. Dansară într-un colț retras al pistei, deosebit de întunecat. Continuând doar să se legene în sunetul muzicii, Andrew prelungea sărutul mistuitor, aprinzând simțurile lui Lezlie. Aceasta se lipi de el, ca îmbătată.

Când în sfârșit el se îndepărtă, rupând vraja, tânăra femeie scoase un oftat de regret.

– Știu că te doresc, îi șopti Andrew. Și tu o știi. Dar dacă nu plecăm foarte repede, va fi evident pentru toată lumea.

Cu aceste cuvinte, se întoarse brusc și o conduse spre masă, unde plăti nota.

Aerul răcoros al nopții îi domoli, în timp ce alergau spre mașină. Trecând pe sub o magnolie, Andrew se opri pentru a

o săruta din nou; fură învăluiți în parfumul îmbătător al arborelui înalt.

– Dacă eram într-adevăr inteligent, te duceam direct înapoi la Westin, îi murmură.

– Mâine dimineață ai fi regretat, în clipa în care ai fi înfruntat femeia de serviciu.

– Știu un loc în care nu ne-ar deranja nimeni. I-am dat liber în weekend doamnei Cates... Doar că hotelul era mai aproape.

Se îndreptă în grabă spre Porche, trăgând-o mereu pe Lezlie de mână.

– Jumătate din plăcere este reprezentată de anticipație, îi aminti aceasta, ironic.

– Foarte nostim, bodogăni tânărul bărbat.

Lezlie izbucni în râs.

Drumul până la el li se păru interminabil. În clipa în care Andrew deschise, în sfârșit ușa, o îmbrățișă sub lampa care lumina intrarea. Veselia lor fericită dispăru în timp ce se contemplau reciproc. În locul incertitudinii pe care tânăra femeie o arătase întotdeauna mai înainte, Andrew citi în ochii cenușii o pasiune fără limite, o dăruire de sine care depășea toate speranțele. Urmând traseul bine conturat al gurii senzuale, o anunță în șoaptă:

– Dacă intri, nu mai răspund de mine. Poate nu te voi mai lăsa să pleci...

– Ești atât de sigur că asta-mi doresc? îi replică Lezlie. Cel puțin nu înainte de luni dimineața...

– În acest caz, nu mai avem nici un minut de pierdut!

Se aplecă s-o ridice în brațe și o duse în casă. Tânăra femeie se cuibări lângă el, docilă, în timp ce Andrew se îndrepta spre dormitor.

Când o așeză, pentru a o îmbrățișa din nou, Lezlie își simți inima bătând să-i spargă pieptul. Îi sărută încet fața, pomeții obrajilor, tâmplele, nasul, arcadele sprâncenelor... Lezlie închise pleoapele, amețită de această cercetare. Andrew îi scoase cu delicatețe cerceii și îi puse în buzunarul hainei pe care o scoase. În acest timp, tânăra femeie îi desfăcu nodul de la cravată și începu să-i descheie nasturii cămășii. Andrew își plimbă mâinile pe curbura taliei, îi modelă bustul, apoi o atrase spre el și-i desfăcu fermoarul rochiei. Când o dezbrăcă, se înclină pentru a desface sandalele fine.

Tânăra femeie purta un furou din mătase tivit cu dantelă, căruia Andrew îi îndepărtă bretelele subțiri și o făcu să alunece jos. Câteva clipe mai târziu se aflau față în față, complet goi. Cu un oftat de ușurare, Andrew o strânse la piept și-i scoase agrafele care-i țineau cocul. Buzele sale posesive le găsiră pe ale lui Lezlie și aceasta cedă cu plăcere emoției care o cuprinse.

Se prăbușiră pe pat și Andrew se rostogoli pentru a o prinde în captivitatea sa. O unduire stranie îi ridică, ceea ce o

surprinsese pe Lezlie. Dar nu se mai gândi la asta, cedând entuziasmului pe care îl trezea în ea asalturile tandre ale lui Andrew.

Se arcui spre el, oferindu-i-se în întregime. Dar în timp ce tânărul bărbat depunea o ploaie de sărutări pe pieptul ei, o deranjă din nou acea curioasă senzație de unduire. La fiecare gest al lui Andrew, salteaua se mișca sub ea. Se străduí să-și alunge greața care o cuprindea, dar până la urmă murmură:

– Andrew, patul ăsta...

– O invenție minunată, comentă acesta.

Dar se opri brusc, dându-și seama de paloarea sa.

– Ce ai, draga mea?

– Este mișcarea...

După ce trecu clipa de uimire, Andrew se ridică sprinten, creând o nouă mișcare de-abia suportabilă și se aplecă pentru a o lua pe Lezlie în brațe. Ajunsă pe teren solid, aceasta respiră mai ușor.

– Uf! Nu-mi imaginam că se poate avea rău de mare, acolo sus.

– Chestiune de obișnuință.

Deschise un cufăr de lemn și scoase o plapumă din puf pe care o întinse pe jos. Lezlie se întinse alături de el și își șterse broboanele de transpirație care îi apăruseră pe frunte.

– Te simți mai bine?

– Mult mai bine, șopti Lezlie.

– Sigur?

– Pot s-o dovedesc...

Își afundă degetele în buclele cenușii și-i atrase capul spre ea, înfierbântată din nou, în timp ce schimbară un sărut pasionat. Cât de mult îi plăcea greutatea trupului său peste al ei! Uită totul, lăsându-se purtată spre culmea voluptății, agățată de el, mușcându-i cu plăcere umărul. Clipa vrăjită îi uni încă o dată într-o culme a pasiunii, un minunat extaz din care-și reveniră foarte încet, amândoi.

Andrew cercetă cu dragoste trăsăturile fericite, îmbujorate delicat, genele lungi care-i ascundeau ochii și-i umbreau obrajii de catifea. Întinse brațul pentru a aduce peste ei o parte din plapuma de puf.

– Ești incredibilă, îi șopti, plin de admirație.

Lezlie îi zâmbi puțin timid și se cuibări lângă el. Cu un oftat de mulțumire, remarcă:

– Poate termenul nu este tocmai exact, dar Meredith n-a greșit spunând că un pat cu apă este un lucru anormal.

Brusc, Andrew încremeni.

– Despre ce vorbești?

– Este o vorbă pe care mi-a raportat-o Merri, înșelându-se asupra cuvântului, îi explică ea râzând.

– Dar în sfârșit, ce voia să spună?

Tonul iritat o miră pe Lezlie, care se îndreptă pentru a-l studia; nu-i văzuse niciodată o expresie atât de încordată.

– N-are importanță, Andrew.

– Pentru mine, da.

Ezitând, Lezlie îi povesti întâmplarea.

– Merri ți-a povestit și alte lucruri despre mama sa? o întrebă el.

– Mi-a vorbit foarte puțin, admise Lezlie. Iartă-mă, n-ar fi trebuit să citez această frază nepotrivită. Mi s-a părut inofensivă, deși puțin curioasă referitoare la un cumnat...

O licărire poznașă îi străluci în ochi. Pentru a-l scoate pe Andrew din starea posomorâtă, îl tachină:

– Doar dacă Meredith n-a știut despre tine amănunte pe care eu nu le cunosc...

– Încetează, te rog.

Se ridică în capul oaselor și-și trecu o mână prin păr. Alertată imediat, Lezlie se ridică și ea și mângâie umărul tânărului bărbat. Parcă un zid se ridicase între ei.

– Andrew?

– Este adevărat, Meredith mă cunoștea, declară cu o voce inexpresivă. Cu siguranță, mai bine decât oricine...

Scutură din cap, deprimat.

– Mai mult decât oricine, avea dreptul să-mi critice utopiile, cum le numea ea. M-am întrebat mereu dacă avea dreptate să mă considere prea egoist și egocentric pentru a mă preocupa de altcineva decât de mine. Războiul este o oglindă bună.

În Vietnam am fost obligat să-l privesc în față. Asta m-a schimbat foarte mult...

Era pierdut în propriile gânduri, foarte departe de Lezlie. Reluă:

– Dar asta n-a folosit la nimic. Răul era făcut și nu-l mai puteam îndrepta. Meredith ar fi acceptat să-mi acorde o a doua șansă. Dar ar fi însemnat să-i cer prea mult lui Greg...

– O șansă pentru ce?

– Pentru a-i dovedi că nu mai eram același, că mă măturizasem.

Se întoarse spre Lezlie, dar chipul nu-i reflecta nici o emoție când mărturisi:

– Meredith și cu mine am fost amanți.

Lezlie rămase uluită, îndoindu-se că auzise bine. Încet, deveni conștientă de adevărul stupefiant: o iubise pe Meredith, cumnata sa!

– A fost înainte de a se căsători cu Greg, precizăAndrew.

– El știa?

– Știa.

Așadar, asta fusese problema care-i despărțise pe cei doi frați...

– Ați vorbit despre asta împreună?

Andrew fu tentat să-i mărturisească totul, încurcătura îngrozitoare a celor trei vieți, dar nu-i scăpase surpriza care o șocase pe tânăra femeie. Și dacă îl va condamna la fel de sever

cum făcuse Greg? Nu va putea suporta asta. O luă în brațe pentru a-i evita întrebările și a-și alunga propriile îndoieli. Sărutând-o cu o pasiune aproape nebună, o așeză din nou pe plapuma din puf. Avea atâta nevoie de ea, de căldura și de aprobarea ei...

Lezlie percepu acel gen de rugăminte din sărutul său și-l îmbrățișă cu pasiune, oferindu-i cu plăcere refugiul pe care și-l dorea. Departe de ei acum acele tandre explorări, fură înghițiți de un vârtej, o cursă febrilă spre prăpastia uitării.

Cuibărită încă în brațele lui Andrew, tânăra femeie evalua dragostea pe care i-o consacra acestui bărbat. Desigur, îi plăcea forța, dar și vulnerabilitatea pe care tocmai o dezvăluise, intensitatea sentimentelor sale nu o mai speria. Totuși, el nu-și deschisese complet inima, ascunzându-i încă o parte din ceea ce-l chinuia astfel...

Îi mângâie ușor părul și-l simți relaxându-se. Amănuntele acelui trecut trist nu mai aveau nici o importanță, se gândi Lezlie. Într-o zi i le va împărtăși și-i va demonstra atât de multă înțelegere, cât arătase el față de ea. Cu aceste gânduri senine, se ghemui lângă el și adormi.

***

Când se trezi, rămase mult timp nemișcată, contemplând chipul odihnit al lui Andrew. Cât era de frumos! Dar treptat, în minte îi apărură îndoieli: Andrew o acuzase că trăia încă în trecut, dar oare nu comitea și el aceeași greșeală? Oare din cauza Meredithei nu se căsătorise niciodată? Oare deznădejdea explica raritatea vizitelor la familia lui Merri?

Pentru a pune capăt întrebărilor, Lezlie se ridică în liniște și îmbrăcă o cămașă a lui Andrew. Mânecile îi acopereau mult mâinile, așa că le suflecă în timp ce se îndrepta spre bucătărie, pentru a pune în funcțiune cafetiera. Sună la serviciul abonaților absenți, dar din fericire, doar Donna îi lăsase un mesaj, fără să ceară să ia legătura cu ea.

Tresări când brațele lui Andrew îi încercuiră talia fină și o atrase lângă pieptul lui.

– Mă întrebam unde ai plecat, îi șopti acesta, sărutând-o pe tâmplă. Te-ai trezit de mult timp?

– Destul, admise Lezlie, în brațele lui.

– Lezlie, referitor la această noapte...

– A fost minunată, îl întrerupse tânăra femeie, întorcându-se pentru a-l săruta. De la început, până la sfârșit.

Ușurat, Andrew o strânse mai cu forță.

– Oare ce avem în program, astăzi? îl întrebă pe un ton vesel.

În picioare în spatele ei, tânărul bărbat descoperi între cele două părți ale veșmântului prea larg, valea senzuală care-i despărțea sânii.

– Cămașa asta îți vine mult mai bine decât mie, comentă pe un ton apreciator.

– Ți-e foame? întrebă Lezlie roșind, pentru a schimba subiectul.

– Foame de tine, da...

Dar redeveni serios. Mărturia din ajun, începută și neterminată, putea să le tulbure intimitatea. Dimineață, în timp ce-l studia, se prefăcuse că doarme, dar nu-i scăpase încruntarea gânditoare a sprâncenelor sale.

– Discuția noastră a rămas neterminată, declară Andrew. Nu ți-am oferit ocazia să-mi pui întrebări...

Lezlie îi pecetlui buzele cu un deget.

– Pot aștepta, Andrew. Oricum, este vorba de trecut. Îmi vei vorbi despre el când vei fi pregătit.

Îi zâmbi; în fața acestei încrederi necondiționate, Andrew se temu mai puțin că adevărul îi va despărți într-o zi. Puse stăpânire pe gura ei, într-un amestec de afecțiune și senzualitate.

– Dacă vrei... micul dejun... îți propun... să încetezi, reuși Lezlie să spună, între două sărutări.

– La ordinele tale, acceptă Andrew. Cel puțin deocamdată...

Pregătiră împreună ouă jumări și tăiară niște roșii. De mai multe ori prosopul cu care Andrew își strânsese șoldurile se

desfăcu și fu pe punctul să cadă. În timp ce ungea cu unt feliile de pâine prăjită, alunecă brusc și căzu pe jos, spre marele amuzament al lui Lezlie.

Expresia supărată a tânărului bărbat îi spori ilaritatea și țipă de surpriză când acesta înainta spre ea, prinzând-o ferm de încheieturile mâinilor.

– Râzi de mine, hm?

Lezlie nu încetă să râdă până când tânărul bărbat se aplecă să-i muște carnea delicată a gâtului. Când îi captură vârful sensibil al sânului, își reținu respirația, electrizată.

Andrew se îndreptă, cu un aer mulțumit.

– Gata, am reușit să te calmez.

Ea nu-i rezistă când o sărută din nou, dar brusc, un zgomot o aduse la realitate:

– Ouăle! exclamă Lezlie, întorcându-se dintr-o săritură.

Mâncară în grabă micul dejun, delicios în ciuda faptului că era cam prăjit. După ce aranjară bucătăria, făcură un duș și se îmbrăcară.

Ajunseră târziu după-amiază la Lezlie, unde se duseră pentru ca tânăra femeie să se schimbe. O luară pe drumul către Roswell și continuară spre nord, rulând la întâmplare, profitând de peisajul liniștit și vălurit.

Se opriră de mai multe ori pentru a explora magazinele mici cu lucruri de ocazie. Într-unul din ele, unde se servea de asemenea și cidru rece, băură o halbă. Apoi Lezlie se plimbă prin magazin, descoperind în spate o serie de obiecte

neobișnuite și pline de praf. Scotocind printre ele, descoperi o sticluță roz de o formă aparte, de adăugat colecției sale. Negustorul nu cerea decât cincizeci de cenți.

– Să știți că se vând mult mai scump, îl informă Lezlie.

– Ciudată idee, bombăni bătrânul bărbat. Nu folosește la nimic. Dacă o vreți, cincizeci de cenți, nici mai mult, nici mai puțin.

Lezlie petrecu o zi minunată. Cu spatele rezemat confortabil de scaun, lăsă briza să-i mângâie fața, pe drumul de întoarcere. Contempla când trăsăturile relaxate ale lui Andrew, când pajiștile înverzite. Iarba câmpurilor se supunea bătăii vântului, cum ea însăși se supusese în fața voinței acestui bărbat, se gândi.

Pentru cină, Andrew prăji niște fripturi pe grătar și le mâncară pe terasă, însoțite de salată din grădină și pâine proaspătă. Apoi, în timp ce stelele se aprindeau pe cerul întunecat, se întinseră pe un șezlong, unul lângă celălalt.

Lezlie nu cunoscuse niciodată fericire mai perfectă. Cu ochii închiși, asculta bătăile regulate ale inimii lui Andrew și-i simțea căldura trupului. Ațipi și fu trezită de concertul greierilor și de un sărut pe obraz. Dădu capul pe spate, pentru a-i oferi lui Andrew buzele să le sărute. "Întotdeauna va fi astfel", își spuse.

Noaptea îi învălui în mantaua sa protectoare, în timp ce cedară elanurilor unei pasiuni fără limite.

Capitolul 14

Charles Sanders ieși din camera unei paciente operată recent. Adâncit în gânduri, răspunse în mod reflex tinerei femei pe care o întâlni și-l salută cu veselie. Apoi se întoarse brusc și alergă în urma ei, pentru a o ajunge.

– Hei, Lezlie, așteaptă-mă!

Aceasta se opri cu un zâmbet fluturând pe buze.

– Nu voiam să te tulbur din meditație, îi explică.

Charles de-abia își credea ochilor. Lezlie nu mai era aceeași, cu toate că diferența era greu de descris. Purta tot halatul alb și părul strâns în coc, din care scăpaseră câteva șuvițe rebele. Transformarea era mai subtilă, deși evidentă. Pur și simplu, Lezlie radia de fericire.

– Am încercat să te găsesc sâmbătă și duminică, începu Charles, încă năucit. Myra și cu mine voiam să te invităm la cină.

– Am lipsit în weekendul ăsta, afirmă Lezlie.

O expresie visătoare i se zugrăvi pe chip, în timp ce își amintea cele două zile... A doua zi dimineață, Andrew și ea se treziseră târziu, puțin înțepeniți că dormiseră pe jos.

– Va trebui să găsesc repede un alt pat, mormăi Andrew.

– Sau o femeie care să suporte paturile cu apă...

– Patul este cel care va pleca, declară tânărul bărbat.

Își petrecuseră dimineața citind ziarele de duminică, deosebit de substanțiale în Statele Unite. Apoi Andrew o dusese la șantierul de construcții; se plimbase prin clădirile neterminate și pustii, în timp ce el verifica niște documente în rulotă. Când se regăsiseră, se sărutaseră îndelung la etajul al cincilea al imobilului fără pereți, bătuți de vânt. Această amintire îi aduse pe buze senzații care o făcură să zâmbească.

– Îți prieste să ieși la aer, comentă Charles. Dar ai fi putut să rămâi.

– Într-adevăr, din cele spuse de doamna Lawrence, săptămâna va fi calmă. Am văzut totuși o fetiță operată de amigdale.

– Oare ai trecut pe la biroul tău? o întrebă ironic.

– Da, dar am sosit înaintea Janei. Tocmai mă întorceam.

– Perfect. Te va anunța că săptămâna asta ești în vacanță.

Lezlie deschise gura, dar o închise fără să rostească o vorbă.

– Te poți întoarce acasă, reluă Charles. Altfel, anunț-o pe doamna Anderson că nu trebuie să te înlocuiască.

Tânăra femeie râse ușor și se îndepărtă salutându-l cu un semn.

– Probabil ai petrecut un weekend senzațional, pentru a uita de concediu! exclamă chirurgul îndepărtându-se.

Lezlie scuturã amuzată din cap; își amintise până la urmă că propusese această dată cu trei luni mai înainte. De atunci, nici măcar nu-și făcuse niște planuri, se gândi ajungând în aripa administrativă. Pe la Crăciun, își procurase broșuri de la agențiile de călătorii, dar nu hotărâse nimic. Totuși, acum, o mulțime de proiecte îi năvăliseră în minte a căror cea mai mare parte necesita intervenția lui Andrew.

Ca de obicei în lipsa lui Lezlie, Janet aducea la zi dările de seamă amânate pentru lucrări mai urgente. Văzând-o intrând în birou, înălță capul și își aținti asupra ei ochii rotunzi.

Lezlie își agăță halatul în cuier. Secretara izbucni în râs.

– După toate aparențele, nu ați prevăzut nimic special?

– Nu, dar intenționez să remediez asta, replică voioasă tânăra femeie, luându-și poșeta pentru a pleca. Iată într-adevăr cea mai scurtă zi de lucru din viața mea!

– Cu hârțoagele care mă așteaptă, vă invidiez. Dar va fi curând și rândul meu. Distracție plăcută.

– Voi încerca, promise Lezlie, plecând.

Se așeză la volan și demară fără să prea știe unde să meargă. Andrew era ocupat pe șantier până seara și probabil nu-i plăcea să fie deranjat. Mânată de un impuls, luă direcția spre Atlanta și se opri curând în fața unei case vechi fără etaj. Venerabila locuință fusese transformată în școală specială, rezervată copiilor cu autism și handicap mental.

Proprietatea era înconjurată de o barieră ridicată, destinată protejării elevilor care în mare parte nu aveau nici o noțiune despre pericolele exterioare. În grădină se întindeau răzoare încântătoare, plantate întreținute de ei.

Sună și așteptă răbdătoare în fața portalului ca un adult înarmat cu o cheie, să vină să deschidă. Cea care o întâmpină cu entuziasm fu Donna în persoană.

– Te credeam în drum spre undeva, sau chiar sosită! Ce surpriză plăcută!

– Pe cuvântul meu, toată lumea știa de vacanța mea, în afară de mine!

În timp ce ajunseră în biroul Donnei, îi povesti incidentul cu Charles, care o amuză enorm pe prietena sa.

– M-am gândit că, fiindu-ți milă, vei accepta poate să iei prânzul cu mine? încheie Lezlie.

– Nu este decât ora zece! protestă Donna. Deja te plictisești?

– Nu chiar, dar n-am mai stat de vorbă recent.

– Și ai și tu timp o dată! Dacă mă poți aștepta puțin, probabil mă voi putea elibera într-o oră.

– Nu sunt grăbită.

Spre deosebire de instituțiile școlare obișnuite, cea condusă de Donna rămânea deschisă toată vara, cu excepția lunii august. Cursurile funcționau pe îndelete, dar copiii erau ținuți aici și ocupați în timpul orelor de muncă ale părinților. Lezlie văzu mai mulți pe peluză, jucându-se cu asistenta Donnei. Când aceasta reveni, anunță:

– Sunt liberă până la începutul după-amiezii! Am putea face cumpărături în pasajul pietonal cu magazine de la Cumberland? Curând este aniversarea lui Jim.

Cea a lui Merri va fi de asemenea sărbătorită curând, își aminti Lezlie. Se hotărî să caute un cadou special, poate un accesoriu pentru căsuța pentru păpuși construită de Andrew.

***

Jonglând cu pachetele, Lezlie scoase până la urmă cheile din poșetă și deschise ușa de acasă. Găsise într-un magazin de artizanat un cadou pentru Merri, care ar trebui să-i facă într-adevăr plăcere. Dormitorul în miniatură, cu pat cu baldachin, masă de toaletă, scrin și tablouri înrămate, era

încântător. Lăsă sacoșele, dintre care una conținea un material brodat din care va confecționa o cuvertură pentru pat și niște perne.

Debordând de energie, se schimbă și îmbrăcă un șort. Dorea să-i telefoneze lui Andrew, dar preferă să nu riște să-l întrerupă din muncă. Era momentul ideal pentru a desțeleni grădina prea mult timp neglijată. Scoase dintr-un sertar al bucătăriei mănușile groase și o pălărie de soare și astfel pregătită, se înhămă la muncă. De-abia smulse câteva buruieni, că Beelzebub trecu prin gard și veni să se instaleze pe o piatră mare și plată în fața ei. Sub privirea sa impasibilă, Lezlie își continuă munca, vorbind distrată pisoiului negru, care uneori catadicsea să-i răspundă printr-un mieunat indiferent. Căldura era sufocantă și tânăra femeie simțea curgându-i șiroaie de transpirație pe frunte și pe spate.

După curățirea primului strat de flori, se așeză în iarbă pentru a se odihni. Un miros plăcut de pământ se ridica din zona săpată și Lezlie îl mirosea cu plăcere. Pupilele lui Beelzebub se măriră în timp ce urmărea cu atenție zborul unui fluture alb, apoi, obosit de efort, închise ochii.

Lezlie aranjă sapa și foarfecele de grădină în cabana cu scule și apoi mătură terasa înainte de a-și scoate mănușile. Întoarsă în casă, lăsă ușile-fereastră deschise, în cazul în care Beelzebub ar vrea să intre și se duse la duș.

Apoi, îmbrăcată într-o rochie ușoară de casă, se întinse pe canapea pentru a citi, dar ațipi imediat.

Când se trezi, apusul întunecase încăperea. Își pipăi părul încă umed și, înăbușindu-și un căscat, se duse la bucătărie pentru a cerceta conținutul frigiderului. Se așezase să-și pregătească o salată variată, când sună telefonul. Zâmbi recunoscând vocea lui Andrew, mai degrabă morocănoasă în acea seară.

– Pari obosit, remarcă tânăra femeie.

– Este un eufemism.

– În ceea ce mă privește, am avut o zi interesantă.

Se pregăti să-i relateze cum uitase de săptămâna sa de vacanță, dar se răzgândi: enervarea simțită la Andrew era mai importantă.

– Mi-ar plăcea să pot spune același lucru! mormăi acesta. Imaginează-ți că întreprinderea care furnizează pardoselile a făcut o greșeală de comandă pentru două clădiri. Nu numai că au expediat o marfă de calitate inferioară, dar culoarea nu corespunde deloc cu indicațiile specificate de arhitect. Colac peste pupăză, societatea refuză orice returnare fără girul directorului comercial, care lipsește până joi!

– Ce poți face?

– Dacă problema nu se rezolvă mâine dimineață, va trebui să merg la sediul furnizorului, la o sută de kilometri de aici. Echipa îmi este blocată din lipsă de materiale.

Oftă exasperat.

– Și eu care speram ca în această săptămână să petrec mai mult timp cu tine! Dar sunt într-adevăr depășit.

– Înțeleg, îl asigură Lezlie.

– Și, această zi interesantă?

– Nimic cu adevărat extraordinar. Ai vești de la Merri?

Prefera să nu învârtă cuțitul în rană spunându-i că era complet liberă acum.

– Am vorbit cu ea aseară. Pe scurt, mâncarea i se pare "oribilă", iar tabăra "nu prea rea".

– Este încurajator, făcu Lezlie râzând.

– Mi s-a părut puțin ciudată. Cred că se simte singură. Se pare că Jill a făcut cunoștință cu alte fetițe.

– Cu siguranță că acest cadru o sperie puțin. Dar și-a făcut prieteni aici și va reuși să-și facă și acolo.

– Totuși, mă doare pentru ea.

– Ca pe toți părinții, admise blând Lezlie. Poți doar s-o sfătuiești, s-o încurajezi, s-o liniștești, dar fără îndoială nu-i poți ușura perioada de creștere a copilăriei.

– Consider că a suferit deja prea mult, protestă Andrew.

– Este puternică, Andrew.

– Ai optimism pentru doi... Îmi lipsești, adăugă el.

– Ne-am despărțit doar aseară.

– Este deja prea mult. Și această încurcătură de pe șantier se împotrivește planurilor mele de lungi seri petrecute singuri amândoi.

– Și eu mă gândesc mult la tine, admise Lezlie.

– Te sun mâine seară, încheie tânărul bărbat, pe un ton mai vesel. Târziu poate, dacă va trebui să mă deplasez.

După ce a închis, Lezlie privi pe fereastră, dezamăgită. Vacanța se anunța foarte diferită de ceea ce sperase! Dar, la urma urmei, avea o mulțime de lucruri cu care să se ocupe și va vorbi cu Andrew în fiecare seară. Le va rămâne totuși weekendul, se consolă.

***

Săptămâna, deși puțin pasionantă, trecu relativ repede. Andrew trebui să se ducă la sediul întreprinderii în culpă și nu sunase decât la miezul nopții. O sunase în fiecare zi, dar șansele de a-l avea doar pentru ea începând de vineri, scădeau. Echipa va lucra sâmbătă pentru a recupera întârzierea.

Tânăra femeie își consacră timpul liber curățeniei mari de primăvară, pe care nu o putuse face. Munca fu epuizantă, dar văzând roadele eforturilor sale, fu profund satisfăcută. Totuși, în fiecare după-amiază își acordase câteva ore de leneveală la soare. Într-o zi își conduse mama la aeroport, pentru plecarea în călătorie. Era tentată să-i accepte oferta de

a o însoți, dar hotărî să renunțe. În ultimele luni viața îi fusese prea dată peste cap și acest timp de singurătate fără ocupații, îi permitea să facă ordine.

Dar joi, liniștea făcu loc furtunii. Lezlie termina de aranjat un dulap, când răsună soneria telefonului; în timp ce coborî de pe taburet pentru a merge să răspundă, tăcu. Crezu că o aude iar în timp ce făcea duș, dar când închise apa, o liniște absolută domnea în toată casa. Plecă apoi să facă niște cumpărături și să-și ia draperiile curate de la spălătorie. În clipa în care răsucea cheia în broască, telefonul încetă din nou să sune. Simți o ușoară stare de indispoziție în timp ce-și golea sacoșele de provizii.

Andrew închise cu un gest furios și ieși din casă trântind ușa. Oare de ce nu-l anunțase că nu va fi la clinică săptămâna aceasta? Acum, când avea atâta nevoie de ea, era imposibil s-o găsească.

Lezlie se pregătea să sune la spital pentru a întreba dacă cineva căutase să ia legătura cu ea, când o mașină frână cu zgomot în fața casei. Câteva clipe mai târziu, se ciocănea la ușa de la intrare.

Sigură că era vorba de Andrew, se duse alergând. Evident se întâmplase ceva, ceva grav.

Andrew se grăbi să intre, cu trăsăturile descompunse de mânie și îngrijorare.

– Unde ai fost? răcni acesta. De ore întregi încerc să dau de tine!

– Am fost aici, bâigui Lezlie, descumpănită de expresia răvășită a tânărului bărbat. Am lipsit doar o oră.

– La tine la birou, o imbecilă mi-a răspuns că erai în vacanță. Nu știa unde ești și se încăpățâna să mă pună în legătură cu o anumită Anderson!

Măsura nervos încăperea în lung și-n lat, aruncându-i lui Lezlie priviri extenuate.

– Nu înțeleg cum mi-ai putut ascunde asta! tună și fulgeră el, remarcând valizele aliniate pe culoar. Erai gata de plecare? Fără să-mi spui?

– Nu plec nicăieri, replică tânăra femeie pe un ton defensiv. Astea sunt haine vechi pe care trebuie să le duc la ajutorul social. Dar oare ce ai?

– Este vorba de Merri, mărturisi Andrew, lovindu-și palma stângă cu pumnul drept. Totul părea că se aranjează și acum...

– Ce? îl încurajă Lezlie.

Întorcându-se spre ea, agresivitatea făcu loc unei descurajări fără limite.

– A fugit! Directorul taberei m-a sunat chiar înainte de prânz.

Lezlie scutură din cap, descumpănită.

– Dar de ce? Ce știi exact?

– Doar că s-au răscolit toate împrejurimile. Nimeni nu-și amintește să o fi văzut de ieri după-amiază. Dar absența nu a

fost constatată decât dimineață, când s-a găsit pe patul său gol un bilet pe pernă. Poliția o caută...

– Un bilet? Ce scrisese? întrebă Lezlie cu voce nerăbdătoare, cuprinsă și ea de îngrijorarea lui Andrew.

– Am uitat... O poveste de adio, de întoarcere acasă, dar doamna Cates o așteaptă și nu a venit...

Lezlie își aminti atunci de ultima ședință de terapie. Sensul mesajului său se lămuri subit:

– Știu unde este, declară calmă. În timpul ultimei noastre întâlniri, în clipa când m-a sunat Donna, vorbeam despre părinții ei. M-a întrebat cum am putu să-mi uit familia. I-am explicat că nu i-am uitat, dar că pentru a mă ajuta să întorc această pagină, m-am întors la locul accidentului pentru a le spune adio.

Andrew o privea atent, fără să spună o vorbă și își masă fruntea cu o mână tremurătoare.

– Asta însemna scrisoarea sa, reluă Lezlie. S-a dus să-și ia adio de la părinți.

– Nu este logic, protestă Andrew. N-a fost niciodată o copilă impulsivă...

– N-a acționat sub un impuls, Andrew. Nu te-a rugat oare s-o duci la Denver? Și este mai independentă decât îți închipui. O dovedesc răspunsurile la teste.

– În acest caz, de ce nu m-ai prevenit de riscul unei fugi? o acuză.

– Nu mi se păruse atât de evident.

– Va încerca să străbată mii de kilometri complet singură? murmură Andrew încremenit.

Lezlie lupta împotriva unui val de vinovăție ce o copleșea. Oare prin confidența sa îi oferise această idee dezastruoasă lui Merri? Dacă ar fi fost cel puțin mai atentă și perspicace, ar fi putut ghici intențiile pacientei sale...

– Deocamdată, să încercăm să verificăm ipoteza, propuse cu un calm silit.

Refuzând încă s-o creadă, Andrew începu iar să se învârtă ca un leu în cușcă.

– Ce mijloace ar fi avut să ajungă la Denver? începu aceasta. Dacă și-a luat economiile, are probabil suma necesară pentru a face drumul... nu cu avionul, dar măcar cu autocarul. Pentru asta trebuie să ajungă la o stație Greyhound...

– Poate autostopul?

– Directorul și-a amintit de asemenea că unul dintre instructori s-a dus în oraș pentru a lua materialele comandate în ajun. Crede că s-a putut ascunde în camionetă, fără să fie observată.

– Și există o stație Greyhound la Mariette, pe strada 11, își aminti Lezlie.

– Voi lua legătura cu ei, hotărî Andrew. În acest timp pregătește-ți lucrurile, s-ar putea să plecăm departe în căutarea sa...

Lezlie își aruncă niște haine într-o geantă de călătorie și se întoarse în salon. Andrew tocmai închidea telefonul.

– Am vorbit cu funcționarul care era la ghișeu ieri, la Marietta. Într-adevăr, a vândut un bilet unei fetițe blonde. Ar recunoaște-o după o fotografie, a spus.

O luă pe Lezlie de brat și o conduse afară, în timp ce continuă:

– Am luat de asemenea legătura cu doamna Cates. Va rămâne la noi acasă, pentru cazul în care s-ar întoarce Merri, sau pentru a răspunde la telefon, în cazul în care sună poliția...

În timp ce Porcheul gonea spre Marietta, Lezlie se ruga în tăcere ca Merri să fi fost cea văzută în ajun. Cel puțin vor ști unde s-o aștepte și pericolul era mai mic în autobuz decât pe drum...

La stația Greyhound, funcționarul de la ghișeu, un bărbat spătos, cu ochii obosiți, observă imediat intrarea tinerei perechi. Aceștia doi nu semănau clienților obișnuiți. Disperarea le era atât de evidentă, încât le acordă toată atenția când se prezentară în fața lui.

– V-am sunat mai devreme în legătură cu o fetiță, explică Andrew.

Funcționarul ridicase deja capul și studia cu atenție fotografia pe care i-o întinse Andrew.

– Ea este, afirmă fără ezitare. A venit pe la ora cinci și mi-a cerut o călătorie doar dus pentru Denver. De obicei, reperez

ușor fugarii, dar când am întrebat-o a pretins că biletul era pentru mama sa, care o aștepta cu tatăl în mașină.

– Și ați crezut-o? se miră Andrew.

– Nu, recunoscu angajatul. Dar dacă refuzam să-i vând biletul, ar fi găsit un alt mijloc. Iar o bătrână doamnă trebuia să plece pentru aceeași destinație. Au început să stea de vorbă și, când autocarul de ora optsprezece și patruzeci și cinci de minute a trecut, s-au așezat împreună.

– Vreți să-mi arătați parcursul exact al acestei linii, cu toate etapele? îl rugă Andrew.

– Bineînțeles.

Îi duse în fața unui perete pe care se afla o hartă și indică opririle de la Chattanooga, Nashville, apoi câteva orașe mici, înainte de Saint Louis, unde era necesară o schimbare.

– Unde se află autobuzul la ora actuală? întrebă Andrew, cu ochii ațintiți la hartă, ca și când era vorba de un fir care-l lega de nepoata sa.

Funcționarul se gândi câteva minute.

– Ar trebui să fi părăsit Saint Louis aprecie el. Va ajunge la Denver mâine dimineață la ora șase.

– Vino, Lezlie, spuse Andrew. Vom avea de rulat mai mult de toată noaptea.

– Dacă sperați s-o ajungeți din urmă, vă sfătuiesc să luați mai curând avionul și s-o așteptați la sosire.

Când ajunseră la Porche, Andrew era încă hotărât să conducă nebunește, pentru a intercepta autobuzul.

– Omul acesta are dreptate, trase concluzia Lezlie, blând. Cea mai bună șansă de a i-o lua înainte lui Merri este să prindem un zbor în această după-amiază.

Andrew îi aruncă o privire încărcată de incertitudine și teamă, care o mișcă până în adâncul sufletului.

– Nu este chiar așa de grav cum am crezut la început, îl liniști ea. N-a fugit, Andrew. Dimpotrivă, a făcut acest pas pentru a putea întoarce spatele trecutului.

– Dar tu nu știi totul, obiectă acesta.

Deschise portiera pasagerului și Lezlie se instală. În timp ce pătrundeau în circulația aglomerată de la periferia înconjurătoare a Atlantei, ea tăcu. El decidea când voia să vorbească.

– Frumoasă bramburea am făcut, într-adevăr mormăi tânărul bărbat.

– Nu fi atât de dur față de tine, Andrew. Întotdeauna este greu să devii la repezeală părinte și nimeni nu va găsi să-ți reproșeze ceva.

– Greg, da...

Lezlie se gândise la situația dificilă a celor doi frați. Cu siguranță, Greg simțise o anumită tristețe, referitor la fostele relații dintre soția sa și Andrew.

– Probabil avea o stânjeneală față de tine, știind că îi cunoscusei soția, observă Lezlie.

– Spune mai degrabă că mă ura pentru ceea ce-i făcusem Meredithei.

– Te ura? Dar a luat-o de soție de bunăvoie...

– Crezuse că nu are de ales, o corectă Andrew, cu mâinile crispate pe volan. Și de fiecare dată când o vedea pe Merri, îi amintea...

– De ce îi amintea?

– Că eram tatăl ei!

Întoarse capul pentru a o privi pe Lezlie, uluită. Trecură mai multe minute până când aceasta își recăpătă graiul.

– Merri este fiica ta? bâigui. Dar nu înțeleg...

– Este foarte simplu, exclamă Andrew, cu un evident dispreț pentru el însuși. Meredith și cu mine eram foarte intimi, când am primit ordinul de încorporare. În acea perioadă, motivele pentru care nu ne căsătoream, mi se păreau foarte nobile și dezinteresate. Dar nu știam un lucru: când am plecat în Vietnam, Meredith era însărcinată. Dacă mi-ar fi spus, aș fi luat-o imediat de soție. În schimb, Greg este cel care a avut grijă de ea și de Merri...

Lezlie asculta în tăcere, străduindu-se să înregistreze uriașele dimensiuni a ceea ce aflase.

– Timp de trei ani, cât a durat absența mea, Meredith și Merri au devenit viața lui Greg, continuă Andrew. Când m-am întors, am fost foarte surprins să aflu de căsătoria lor. Fusesem dat dispărut, mă crezuseră mort... Am zăcut mai mult

de un an în blestematul ăla de lagăr de prizonieri, înainte de a reuși să evadez cu alți câțiva. N-aș fi avut puterea să supraviețuiesc dacă nu m-aș fi agățat de speranța unui viitor cu Meredith și cu Greg...

Oftă îndelung. Simpla amintire a prizonieratului său părea că-l copleșește.

– Totuși, eram nebun de bucurie mergând să-i vizitez la Denver. Fericirea de a-i revedea șterse șocul căsătoriei lor. Părea că se iubeau... Apoi am văzut-o pe Merri. Am luat-o în mod firesc drept fiica lui Greg, până în clipa în care am întrebat de vârstă, fără vreun gând ascuns. Dar reacția lor suspicioasă, mi-a trezit bănuielile. Când m-am confruntat cu Meredith, a recunoscut că fetița era a mea.

Scutură din cap și reluă:

– M-am simțit în același timp fericit să fiu tată și consternat că nu împărtășisem această responsabilitate. Aș fi făcut orice pentru a mă reabilita. Dar Greg mi-a interzis să joc vreun rol în viața lui Merri. Și a refuzat categoric să fie informată că-i sunt tată.

Ajunseră la calea de acces spre aeroport. Dintre nenumăratele întrebări care i se îngrămădeau în minte, Lezlie alese una:

– Te temi oare ca Merri să nu fi auzit o ceartă pe acest subiect, în noaptea accidentului?

Andrew consimți:

– A fost atât de închisă în ea, de atunci! Nu știu dacă motivul a fost durerea sa, sau aflarea secretului.

Așa deci, Meredith nu fusese răspunzătoare de îndepărtarea celor doi frați, gândi Lezlie. Fusese un nefericit concurs de împrejurări care-i despărțise. Greg se căsătorise cu Meredith, fusese îndrăgostit de ea și o iubise pe Merri ca pe propria fiică. Dar întoarcerea nesperată a lui Andrew le tulburase existența liniștită.

– La început, povesti Andrew, am convenit cu Meredith că Merri era prea tânără pentru a înțelege. Așa că n-am insistat. Dar pe măsură ce creștea, am vrut să însemn ceva pentru ea. Meredith era gata să-mi acorde un timp pe care să-l petrec cu ea, pentru ca să mă cunoască mai bine. Greg se împotrivea cu vehemență; credea că dacă Merri venea la mine, voi lupta pentru a o păstra și îi voi dezvălui totul. Poate n-ar fi fost atât de înverșunat dacă ar fi avut alți copii. Dar din cauza unei probleme la naștere, Meredith n-a mai putut rămâne însărcinată. Fără să mi-o fi spus vreodată, sunt sigur că Greg mă făcea răspunzător de asta.

– Ar fi trebuit să-mi explici toate acestea încă de la început, remarcă Lezlie.

– Spuneai că vrei s-o asculți pe Merri și nu o raționalizare de adult, îi aminti tânărul bărbat. Și cu toată sinceritatea, am ezitat să-ți fac această dezvăluire.

Râse amar.

– În această poveste, nu dețineam rolul cel mai bun. Am abandonat o fată însărcinată...

– Fără să știi asta, interveni Lezlie. Pe de altă parte, nu sunt convinsă că Merri a înțeles într-adevăr situația. După părerea mea, atitudinea ei rezervată ține mai mult de ostilitatea lui Greg, de cuvintele pe care-l auzise spunându-le...

– Referitor la mine?

– Andrew...

– Oare ce ți-a spus? se încăpățână acesta.

Cum oare să îndulcească toate comentariile lui Greg referitoare la lipsa de tact a fratelui său față de copii, certurile cu Meredith la fiecare vizită a lui Andrew? Lezlie îi mărturisi amintirile lui Merri și văzu o sfâșietoare tristețe întunecându-i trăsăturile.

– Cu siguranță, Greg era convins că acționa pentru binele lui Merri, sublinie ea. Și se temea probabil că-i vei lua locul în afecțiunea sa.

– Nu vom ști niciodată, oftă Andrew. Dar acum, doresc doar s-o găsesc pe Merri.

– Vom reuși, îl asigură Lezlie, punând o mână pe brațul său.

Acum întrevedea atâtea intervenții care ar fi putut să facă să progreseze psihotera

Capitolul 15

Fluxul neîncetat de pasageri pe punctul de plecare accentuă impresia de neputință a lui Andrew, care aștepta împreună cu Lezlie în zona de îmbarcare. Din fericire, rămăseseră locuri în zborul de la ora șaisprezece și zece minute, cu destinația Denver. Tânărul bărbat se duse să ia cafea și un pachet de țigări de la distribuitoarele din sala de așteptare. În timp ce el fuma fără întrerupere, tânăra femeie bea cu înghițituri mici băutura caldă.

Datorită îngrijorării sale pentru Merri, dar și pentru Andrew, nici nu-i remarcă pe ceilalți călători care așteptau lângă ei. În această inactivitate forțată, Andrew își stăpânea cu greu energia nervoasă, iar trăsăturile răvășite trădau o

suferință de nedescris.

Dacă se acuza că eșuase în rolul de tutore, ea examină fără mulțumire de sine greșelile de psihoterapeută. Esențial era că-și pierduse neutralitatea, investise prea mult în tratamentul și în viața lui Merri.

– Ești foarte tăcută, observă Andrew.

– Dacă eram mai atentă, poate aș fi putut să previn această fugă, admise Lezlie, schițând un zâmbet slab. Dar am neglijat propria mea regulă, de a evita raporturile personale.

– Cu mine sau cu Merri?

– Cu amândoi... Atitudinea mea n-a fost deloc profesională. Ți-am făcut rău și ție și ei.

– Este greșit, Lezlie, obiectă Andrew blând. În aceste ultime luni, Merri a fost mai fericită decât n-am văzut-o de un an. A progresat enorm, datorită expertizei tale psihologice și mai ales datorită răbdării și înțelegerii tale. Nu era posibil să faci mai mult.

– Mi-ar plăcea să te cred. Măcar dacă aș...

Nu-și termină fraza și Andrew ghici:

– Crezi că dacă relația noastră nu ar fi evoluat, ai fi putut fii mai vigilentă în privința lui Merri?

– Este posibil, confirmă Lezlie. De fapt, este exact de ceea ce mă temeam. Că sentimentele față de tine îmi vor distrage atenția.

– Greșești luând toată responsabilitatea asupra ta. Am discutat despre asta împreună.

Înainte ca tânăra femeie să-i poată răspunde, difuzoarele anunțară îmbarcarea pentru zborul lor. Lezlie se ridică și își luă poșeta, fără să-și poată întrerupe reproșurile față de ea însăși: dacă ar fi insistat pentru menținerea ultimei întâlniri cu micuța pacientă, poate ar fi sesizat niște indicii care să permită să-i perceapă planurile?

Cât timp urcară la bord și își găsiră locurile, Andrew tăcu. Când Lezlie își prinse centura, Andrew îi luă mâna și întrebă cu greu:

– Asta schimbă ceva între noi, Lezlie?

Tânăra femeie privi degetele lor înlănțuite, cele puternice și bronzate ale lui Andrew și ale sale, albe și fine. Cât trebuie să se fi silit să-și exprime îndoielile!

– Relațiile tale cu Merri îmi dau câteva regrete în ceea ce privește tratamentul. Dar mă crezi totuși atât de superficială încât să te judec pentru o situație în care nu puteai face nimic?

– Superficială, nu, îi răspunse cu o sinceritate copleșitoare. Dar relațiile intime te înspăimântau atât de mult, încât mă temeam să nu te fac să fugi. Iată de ce n-am insistat să te informez asupra trecutului lui Merri... Și astăzi, când nu reușeam să te găsesc, mi-a fost atât de teamă să nu vă pierd pe amândouă!

Privea cu intensitate trăsăturile armonioase ale lui Lezlie și murmură:

– Mulțumesc că m-ai însoțit, draga mea.

– Totul se va aranja, vei vedea, declară ea, cu mai multă siguranță decât simțea.

– Denver este un oraș mare, remarcă Andrew neliniștit. Numai să o găsim la sosirea autobuzului...

În timpul decolării, Lezlie privi prin hublou, împărtășind rugăciunea însoțitorului său. Împotriva voinței sale, un alt gând o preocupa. Fizionomia lui Andrew exprimase emoții atât de violente în timp ce povestea întoarcerea lângă Greg și Meredith... Această femeie tânără pe care o iubise ca student, care-i purtase copilul, rămăsese legată de el mai mult decât voia să admită? Oare pentru că n-o putea uita, nu s-a căsătorit niciodată?

Când stewardesa le propuse băuturi, Lezlie nu vru nimic. Închise pleoapele în timp ce Andrew comandă un scotch. Portretul Meredithei o obseda: femeia aceea mică, blondă, slăbuță și blândă, era complet deosebită de ea. O imagine îi chinuia neîncetat mintea, cea a lui Andrew lângă Meredith, îmbrățișând-o pe Meredith...

Faptul de a se fi îndrăgostit de el, o făcea atât de vulnerabilă! Deoarece nu știa dacă această dragoste era reciprocă. Desigur, Andrew ținea la ea, dar oare va conta vreodată mai mult decât prima, mai mult decât Meredith?

***

Andrew o scutură ușor. Puțin după plecare, Lezlie adormise și nu se trezise când o trăsese spre el. Respirația sa regulată îl liniști și băutura îl făcu în cele din urmă și pe el să aţipească.

Tinerei femei îi trebuiră câteva minute să-și vină în fire. Era în drum spre Denver, își aminti deschizând ochii, pentru a descoperi chipul zâmbitor al lui Andrew.

– Vom ateriza în două minute, îi explică înainte de a o săruta pe buze.

Lezlie se îndreptă în scaun și-și netezi părul.

– Mă simt toată șifonată, se lamentă ea.

– Te găsesc perfectă. Dar chiar îmbrăcată cu un sac de cartofi, mărturisesc că mi-ai părea frumoasă.

Tânăra femeie se adânci cu încântare în privirea de un albastru nemaiîntâlnit. Câtă plăcere i-ar fi făcut această călătorie, dacă nu ar fi avut un motiv atât de dramatic! Peisajul specific deșertului pe care îl descoperea până în spatele Munților Stâncoși, întrerupt de oaza orașului o fascina.

Andrew strânse lucrurile lor și o conduse pe Lezlie prin aeroportul pe care-l cunoștea atât de bine, spre standul de închiriere de mașini. În timp ce își așteptau rândul, Andrew țopăia nervos și bătea cu degetele pe tejghea, spre marea agasare a celorlalți clienți. Fără îndoială va rămâne la fel de agitat până la sosirea lui Merri, bănui Lezlie. Trebuia să găsească neapărat un mijloc de a-l distrage, sau îi va epuiza pe amândoi.

După îndeplinirea formalităților, găsiră rapid Fordul care le fusese atribuit. Andrew se familiariză cu tabloul de bord și apoi demară.

– Unde mergem? întrebă lezlie.

– La capătul liniei Greyhound.

– Autobuzul lui Merri nu va fi aici decât mâine dimineață, sublinie tânăra femeie. Nu-l putem pândi timp de douăsprezece ore, ar fi insuportabil. În plus, probabil că stația este închisă o parte din noapte.

Andrew medită la aceste cuvinte, apoi dădu din cap.

– În acest caz, ce propui?

– Să luăm o cameră la hotel, să cinăm și dacă suntem incapabili să ne odihnim, să ne imaginăm un mod de a petrece timpul.

Andrew se angajă pe Colfax Avenue. Seara, circulația era aglomerată în sens invers. Cartierele mai vechi cedaseră aici locul imobilelor moderne din centrul orașului, de stil

destul de asemănător celui din Atlanta. Mașina se opri în fața unui zgârie-nori adăpostind Park Suite Hotel.

– Vom dormi aici, declară Andrew.

Lezlie se pregătea să conteste necesitatea unui loc atât de luxos, când Andrew arătă clădirea situată chiar în față: "Denver Bus Center", citi pe fațadă.

Andrew o luă de braț și o conduse în hol. Fu imediat impresionată de atmosfera lipsită de orice zgomot a așezării somptuoase. Oglinzile imense, pereții tapisați cu mătase de culoarea caisei, mocheta roz pal, odihneau ochii și sufletul. Încă și mai plăcută era politețea personalului, discret dar atent la nevoile clienților.

– Aici nu au decât apartamente, murmură Andrew în timp ce se îndreptau spre recepție. Preferi unul cu două dormitoare separate?

– Încă preocupat de reputația mea? îl tachină Lezlie. N-are rost. Este de-ajuns o cameră.

– Curând, buna ta reputație nu va mai avea să se teamă de nimic, observă tânărul bărbat, cu o licărire malițioasă în ochii de azur. Intenționez să oficializez situația noastră, imediat ce voi avea acordul tău.

– Ar mai trebui să-mi faci și o cerere...

– Deocamdată, mă mulțumesc să-ți dau un preaviz. Cererea ți se va face și reface și re-reface. Sper doar că nu-mi vei face sarcina la fel de grea ca până acum...

– Insinuezi oare că aș fi încăpățânată?

– Tu ai spus-o.

Dar această discuție glumeață n-o înșelă pe Lezlie. În realitate, Andrew era mistuit de neliniște și ea se grăbise să rămână singuri, pentru a încerca să-l calmeze.

Totuși era prea îngrijorat pentru a urca în apartamentul lor. Îndată după efectuarea rezervării, Andrew îi încredință unui grom puținele lor bagaje și se întoarse afară cu Lezlie. De data aceasta, tânăra femeie nu puse întrebări când făcură cale-ntoarsă și merseră pe Colfax Avenue, până când cotiră pe o stradă liniștită, mărginită de locuințe vechi și modernizate cu gust. Un teren orizontal, acoperit cu multă iarbă, plantat cu arbori, conferea cartierului un aspect înverzit și spațios foarte neobișnuit în plin oraș.

Andrew se opri în fața unei case frumoase din cărămidă, cu obloane negre. Brazii care o înconjurau o protejau. Lezlie o recunoscu imediat, deoarece Andrew o reprodusese fidel în cadoul pe care trebuia să i-l ofere lui Merri.

Pătrunse înăuntru cu el, cu impresia că făcea o indiscreție. Aici trăiseră Greg și Meredith... Dușumelele din stejar, împodobite cu covoare orientale, formau un contrast plăcut cu tonurile de ivoriu și bej ale zidurilor și tavanelor. Obiecte rare, vaze de China, statuete din bronz, personalizaseră acest interior superb decorat.

Dar totul era acoperit cu un strat de praf și se respira greu.

– Poate ar fi trebuit să pun o femeie de serviciu să vină aici, remarcă Andrew. Am însărcinat doar un tânăr din vecinătate să tundă peluza.

Mici detalii semnalau întreruperea bruscă a vieții de fiecare zi. Niște farfurii rămăseseră pe suportul de scurs vasele, pe masa joasă din salon se afla o revistă deschisă. Doar camera lui Merri era goală, cu excepția unor cutii îngrămădite într-un colț.

Andrew privea încăperile nelocuite, cu fața lipsită de orice expresie. Probabil îl chinuiau toate acele amintiri, se gândi Lezlie. Oare se gândise la Meredith, privind piscina goală?

– De ce n-ai vândut proprietatea asta? îl întrebă încet.

– Chiar n-am avut timp să mă ocup de asta. Mă gândeam s-o închiriez, dar ar fi trebuit să mut mobilierul...

– Le-ai putea depozita într-un loc de păstrare cu pază. Apoi, când Merri va crește, își va alege ceea ce vrea să păstreze.

– Este o idee, încuviință Andrew distrat.

Lezlie studie salonul elegant.

– Încăperea aceasta reflectă probabil personalitatea Meredithei, remarcă. Fără îndoială, este greu pentru tine...

– Să regăsește aici firea blândă a Meredithei, preciză Andrew. În general avea un caracter destul de constant, dar când eram prezent, știa să mă facă să-mi regret greșelile față de ea. N-a vorbit deschis despre asta decât de câteva ori, dar îi simțeam mereu ranchiuna, cel puțin în primii ani. N-am reușit s-o conving că dacă m-ar fi anunțat de sarcină înainte de plecarea mea, m-aș fi căsătorit fără ezitare. Cu timpul, m-a iertat totuși până la urmă – mai mult sau mai puțin.

Cu o vie compasiune pentru ceea ce suferise, Lezlie străbătu distanța care-i separa și-l îmbrățișă cu toată puterile, afundându-și fața pe umărul său.

– Trebuie să fi fost îngrozitor de suportat, mai ales venind din partea unei femei pe care o iubeai, îi șopti.

– Aveam încă multă afecțiune pentru Meredith, fu Andrew de acord. Din cauza trecutului nostru și a copilei pe care o născuse...

Făcu o pauză, înainte de a continua în șoaptă, cu o voce răgușită de emoție:

– Dar singura femeie pe care am iubit-o cu adevărat, în afara mamei mele... o țin în această clipă strânsă lângă mine. Și mă întreb dacă mă iubește la fel de mult cât o iubesc eu, sau încă nu îndrăznește...

Pentru Lezlie, timpul se oprise în loc. Lăsă treptat sensul cuvintelor s-o pătrundă, risipindu-i îndoielile. Se îndepărtă

puțin pentru a-l privi pe Andrew și pe trăsăturile luminoase i se citeau sentimentele profunde, pe care nu le mai nega.

– Eu sunt aceea? murmură.

– Cred că nu am pe nimeni altcineva în brațe, îi replică el, cu un zâmbet nesigur.

– Poate o umbră... Am crezut că Meredith ocupa încă primul loc în inima ta, mărturisi Lezlie. Nu mi-ai spus niciodată ce simți față de mine...

Expresia tensionată a lui Andrew se îmblânzi.

– Ba da, o dată. Dar se pare că nu m-ai auzit.

– În prima noapte în care... șopti tânăra femeie.

Andrew clătină din cap.

– De atunci, am încercat să ți-o arăt prin toate mijloacele, în timp ce ardeam de dorința de a o striga. Dar mi-a fost teamă că o declarație din partea mea te va speria... Așa că am așteptat.

Cu un lung oftat, îi îmbrățișă strâns umerii.

– Ești tot ceea ce mi-am dorit mereu la o femeie, Lezlie, reluă. Ești sensibilă și generoasă, ceea ce ți-a permis să câștigi imediat încrederea lui Merri. Și îl invidiam pe soțul tău pentru loialitatea pe care i-ai păstrat-o, dincolo de moarte.

Îi mângâie ușor obrazul și-i îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte.

– Când am văzut fotografia fiului tău, am știut ce ai îndurat. Tu pierdusei o familie, iar eu n-am putut niciodată s-o am pe a mea. Dar viața ne oferă o a doua șansă, Lezlie. Și să nu te temi de nimic...

– Sunt atât de fericită că te-ai încăpățânat, Andrew! Pentru că și eu te iubesc. Nu ne mai desparte nici o fantomă, afirmă Lezlie cu fermitate. Și nu mi-e teamă...

Andrew îi atrase capul la pieptul său, unde inima îi bătea nebunește de bucurie.

– Vezi, reluă tânăra femeie, când au murit amândoi, am fost chinuită de vinovăție. Dacă aș fi știut că-mi rămăsese atât de puțin timp, aș fi avut atât de multe lucruri să le spun! Iar eu eram vie, de ce, cu ce drept? Mi-am jurat să nu mă mai expun unei asemenea suferințe.

– Știu, draga mea, știu. Cred că aveai nevoie de cineva ca mine. Și sunt sigur că și eu te așteptam de mult timp. Ți-o voi repeta în fiecare zi.

Când buzele li se întâlniră, fu cel mai minunat sărut pe care-l primise Lezlie vreodată Un sărut plin de dragoste, tandrețe și încredere. Faptul că Andrew își dezvăluise sentimentele aici, în locuința lui Greg și a Meredithei, o asigura că întorsese definitiv pagina peste trecutul său, la fel ca ea.

– Dacă am pleca? propuse tânărul bărbat.

Lezlie acceptă și părăsiră casa, încă îmbrățișați. Andrew privi o dată în urmă, apoi închise hotărât ușa. Urcară în mașină cu sufletul mai împăcat. Indiferent ce le va rezerva viitorul, îl vor înfrunta împreună, umăr lângă umăr. Și îi aștepta o sarcină importantă.

***

Andrew conduse fără țintă, arătându-i lui Lezlie edificiile mai importante ale orașului. În toate părțile era în curs construirea de imobile noi, iar printre cele recent terminate, îi arătă mai multe concepute de fratele său.

Când în cele din urmă ajunseră la hotel, se înnoptase. În apartamentul lor, la fel de rafinat pe cum lăsa să se anticipeze holul elegant, hainele le fuseseră despachetate și aranjate. Făcură câte un duș, fiecare separat, neavând dispoziția de a se juca, așa cum făcuseră în seara pe care o petrecuseră la Lezlie.

Refăcuți după drumul lung, traversară salonul de la etajul întâi, și mai elegant decât parterul imobilului, cu fântâna care scânteia sub candelabrul imens din cristal, pianul cu coadă, canapelele și fotoliile adânci, grupate în mici colțuri intime.

Andrew alese micul restaurant "Burgundy's", mai degrabă decât vastul "Plaza View Restaurant". În tihna pe care le-o oferea bancheta de catifea în formă de semicerc, comandă o cină completă. Mâncă totuși foarte puțin și Lezlie se străduí să-l distragă prin întrebări banale despre Denver și împrejurimi. Din păcate, eforturile îi fură zadarnice și la sfârșitul mesei își pierduse speranța să-l scoată din depresia care-l cuprinsese.

La întoarcerea în apartament, tânăra femeie se duse în baie să-și îmbrace cămașa de noapte. Întorcându-se, îl găsi pe Andrew așezat în fața ferestrei, cu umerii prăbușiți. Inima i se strânse în fața unei asemenea descurajări. Se duse și își puse mâna pe umărul său.

– Nu servește la nimic să te frământi, Andrew, observă cu blândețe.

– Nu mă pot împiedica să mă gândesc la Merri în acel autobuz, venind să înfrunte această încercare complet singură. Oare ce poate să simtă?

– În tot cazul, va fi cu siguranță ușurată să te vadă mâine. Copiii regretă deseori deciziile pe care le iau, dar mândria îi împiedică să revină asupra lor. Speră totuși în intervenția unui adult. Iar tu vei fi acolo pentru Merri.

Andrew înălță capul spre ea, recunoscător.

– Când mă gândesc că ți-am pus la îndoială înțelegerea față de copii! Înainte să înceapă terapia cu tine,

raporturile noastre zilnice erau fără ciocniri, dar și fără profunzime... M-am gândit mult la toate acestea în timpul serii. Am vrut, am putut să-ți dezvălui adevărul asupra paternității mele, dar nu am curajul să i-l aduc și ei la cunoștință...

Ridică din umeri, descurajat.

– După tot ce s-a întâmplat, nu cred că poate accepta această dezvăluire venind de la mine. S-ar putea să simtă și mai multă ranchiună față de mine, să-și imagineze că vreau să-i iau locul lui Greg în inima sa. Dar nu doresc asta deloc. I-a fost tată cu adevărat, cum eu însumi n-am putut să-i fiu.

– Merri are un noroc rar, sublinie Lezlie. A pierdut un tată, dar a regăsit un altul care o iubește. Va înțelege. Mai târziu, probabil va pune multe întrebări și treptat, veți discuta asta împreună.

– Vrei să-i vorbești tu?

Rămase complet nemișcat, pândind răspunsul pe care i-l va da la această rugăminte neașteptată. Scoase un oftat de ușurare când o auzi spunând:

– Da, Andrew. Îi voi vorbi.

Lezlie îi netezi cu vârful degetelor fruntea brăzdată de o cută de îngrijorare.

– Te iubesc, Andrew. Și în două luni m-am atașat enorm de Merri.

Andrew o atrase pe genunchi și-și afundă fața în părul său.

– Mare noroc am avut că Charles a făcut apel la tine, în acea zi... îi murmură.

Îi mângâie fără grabă șoldul și coapsa, în timp ce o sărută pe gât. Când puse stăpânire pe gura care i se oferea, Lezlie își înnodă brațele în jurul gâtului său, răspunzându-i la sărut.

Andrew sări în picioare și o duse pe Lezlie pe pat. Voluptatea care-i uni prin farmecul său era mai mult decât o nevoie fizică; trupurile, dar și inimile și sufletele găsiră acolo refugiu și alinare.

Lezlie se prinse de Andrew, dându-i uitarea în extaz și alungând datorită lui, propria neliniște. Pentru prima dată, gesturile lor de dragoste fură însoțite de fraze tandre, pe care fiecare și le reținuse mai înainte. În culmea plăcerii, Lezlie îi rosti numele cu nesfârșită gratitudine.

Prin îmbrățișarea pe care n-o slăbise deloc, tânărul bărbat o aduse încet la realitate. În ochii mari, cenușii, citi încrederea fără margini pe care-și dorise atât de mult s-o vadă. O strânse complet lângă el și, conștient de dorul neprețuit pe care Lezlie i-l făcea, adormi în sfârșit, liniștit.

Tânăra femeie mângâie o clipă părul cenușiu și fața adormită. Când Andrew se mișcă ușor, îi șopti cuvinte

alinătoare. Dar ea nu putea să doarmă. Privea distrată motivul tapițeriei roz somon, dar toate gândurile i se îndreptau spre Andrew. Dumnezeule, cât îl iubea! Era un bărbat complex, capabil de o mare forță și de asemenea de tandrețe, gata să se bată pentru a obține ceea ce voia. Zâmbi în penumbra încăperii și închise pleoapele. Era complet fericită. Ziua de mâine va veni destul de curând.

***

Recepția îi sună fix la ora cinci. Andrew se trezi tresărind și răspunse imediat; când închise, orice urmă de somn îi dispăruse de pe fața obosită. Fără o vorbă, Lezlie și cu el se îmbrăcară. Apoi băură câte o cafea care le fusese adusă sus, așteptând deschiderea autogării, la ora șase fără un sfert – localul fiind închis o parte din noapte, așa cum crezuse Lezlie.

Începuse să se lumineze de ziuă când părăsiră hotelul. Lezlie se înfioră, surprinsă de răcoarea nocturnă din Colorado. Câțiva călători adormiți tocmai își cumpărau deja bilete pentru primele autobuze de dimineață.

Se duseră să se așeze în fața porții numărul opt, unde trebuia să sosească vehiculul care venea de la Saint Louis. La ora anunțată, auziră zgomotul unui motor. Pasagerii coborâră unul câte unul din autocar sub privirea nerăbdătoare a lui Andrew. Trăsăturile i se regăsiră când îl văzu pe șofer luându-și sacoșa pentru a coborî la rândul său. Îl prinse de braț.

– Unde este fetița care s-a urcat la Marietta? aproape îi strigă.

Bărbatul o privi uluit pe Lezlie. Evident, nu era același care condusese cu o zi înainte.

– O fetiță blondă, în vârstă de doisprezece ani, îi explică Lezlie. Funcționarul de la Marietta, din Georgia i-a vândut un bilet doar dus pentru Denver. Ar fi trebuit să se afle în autocarul dumneavoastră.

– Ah da, admise șoferul, care-l supraveghea pe Andrew cu o privire suspicioasă. A coborât acum câțiva kilometri.

– Cum? strigă Andrew.

– Calmează-te, Andrew, șopti Lezlie.

– Unde ați lăsat-o? îl întrebă tânărul bărbat.

– La încrucișarea East-Colfax cu Boston Street, la Aurora.

– De ce ați lăsat-o să plece?

– Ascultați, domnule, se apără șoferul. Îmi pare rău dacă ați așteptat degeaba, dar am întrebat-o dacă venea cineva

s-o ia și mi-a spus că nu. Cum mergea undeva la Aurora, era mai simplu pentru ea să nu continue drumul până la capătul liniei.

Andrew se întoarse, deprimat. Sperase atât de mult s-o găsească pe Merri și acum ea rătăcea singură, atât de vulnerabilă, în orașul acesta mare... Luând-o pe Lezlie de mână, o trase afară.

– S-a dus acasă, este singura posibilitate, îi explică.

Străbătură Denverul gonind nebunește, strecurându-se prin circulația matinală. Neliniștită, Lezlie întrebă încet:

– Andrew, unde s-a produs accidentul?

– Pe autostradă, replică el, luând un viraj.

– Să fi încercat oare să meargă acolo?

Andrew se gândi câteva clipe și scutură din cap.

– Nu cred că știe locul. Nu, cu siguranță, s-a întors acasă.

Dar când se opriră în fața locuinței, Lezlie era sigură că Merri nu se va afla acolo. Urcară aleea în fugă și Andrew căută cheia în ascunzătoarea obișnuită a familiei, sub un ghiveci mare cu flori. O expresie de teamă i se zugrăvi pe chip, când o scoase de acolo.

– Fără îndoială, nu ne mai rămâne decât să așteptăm, concluzionă doborât. Poate voi alerta poliția...

– Să verificăm un ultim loc, sugeră Lezlie. Unde sunt înmormântați Greg și Meredith?

– Să fie oare la cimitir? făcu Andrew sceptic.

– Ar fi logic, Andrew. A venit să le spună adio....

Câteva minute mai târziu, pătrundeau în Fairmont Cemetery, situat la trei kilometri de casă. În acest cadru extraordinar, domnea o pace deplină, gândi Lezlie. Drumul șerpuia printre brazi centenari, ale căror ramuri atingeau solul. Mormintele erau marcate de pietre cioplite artistic, înfățișând mici monumente sau statui pentru cavourile mai importante. Păsărelele cântau, cocoțate pe ramurile copacilor, prin care murmura vântul.

Andrew parcă mașina. O criptă foarte împodobită ascundea mormântul lui Greg și al Meredithei.

– Și dacă n-o găsim? șopti Andrew.

– Nu poate fi decât aici, afirmă Lezlie.

Înaintară încet și acolo, în plin soare, zăriră un cap blond, plecat.

– Iat-o! exclamă Lezlie în șoaptă.

Se îmbrățișară scurt, ușurați, și grăbiră pasul. În genunchi, Merri mișca buzele vorbind singură, în liniște. Cu un nod în gât, Lezlie își reținu însoțitorul de braț.

Așteptară îndelung, nu departe de cele două morminte sculptate delicat; le unea o bandă colorată, simbol al legăturii care unise perechea în viață.

Andrew nu-și scăpă fiica din ochi nici o clipă.

În sfârșit, aceasta se ridică în picioare și un oftat ridică umerii plăpânzi. Când se întoarse și-i recunoscu pe unchiul său și pe Lezlie, chipul îi trăda mai întâi surpriza, apoi bucuria. În ochi îi apărură lacrimi.

– Unchiule Andrew.

Alergă spre el pentru a i se arunca în brațe, iar acesta o îmbrățișă cu putere. Era prima dată când se cuibărea astfel lângă el dorind încurajare, plângând în fața lui. Voi să i-o spună lui Lezlie, dar nu putu rosti nici un cuvânt.

– Ce faceți voi aici? se miră fetița.

– Ție ar trebui să ți se pună întrebarea asta, replică Andrew, arătând o severitate puțin credibilă.

Merri îi privi pe cei doi adulți, pe rând.

– Îmi pare rău, admise. Dar era ceva ce trebuia să fac.

– Dacă mi-ai fi mărturisit motivele pentru care voiai să vii la Denver, te-aș fi adus aici, Merri.

– Dar ești atât de ocupat...

– Dacă ai nevoie de mine, nu voi fi niciodată prea ocupat. Va fi suficient să mă întrebi și să-mi dai o explicație... Să știi că voi înțelege.

Emoționată, Merri dădu din cap și mărturisi:

– Ce mulțumită sunt să vă văd, pe amândoi!

– Cu siguranță, nu mai mult decât noi, că te-am găsit. Frumos m-ai mai speriat! Dar data viitoare...

– Te voi anunța, unchiule Andrew. Promit.

Lezlie schimbă o privire cu tânărul bărbat și o luă pe Merri de mână.

– Vino să te plimbi puțin cu mine, îi propuse.

– Și tu îmi vei face morală, oftă Merri.

– Nu, Merri. Vreau să-ți explic un lucru important și dificil. Dar acum ești destul de mare pentru a cunoaște adevărul.

Se îndepărtară pe alee și Andrew se duse să se așeze pe o bancă de marmură, lângă mașină. Niciodată așteptarea nu i se păruse mai lungă. În afară de Lezlie, copila aceasta era tot ce iubea mai mult pe lume; îl va accepta oare așa cum era, când se va întoarce spre el?

În timp ce urma drumul liniștită, Merri pândea chipul lui Lezlie, așteptându-se la o dojană. Dar tânăra femeie rămase tăcută. Soarele îi aprindea în păr reflexe strălucitoare care o fascinau. Remarcă:

– Faptul că ți-ai lăsat părul liber, te schimbă.

– Andrew crede la fel, admise Lezlie zâmbind.

– Îl iubești pe unchiul, nu-i așa?

– Da, Merri. Este un bărbat minunat. Și totuși, a făcut și el greșeli și regretă anumite lucruri din trecut, pe care nu le poate schimba.

– Ca și mine, admise Merri. Am fost o adevărată pacoste...

– În anumite privințe, poate. Dar ai avut de înfruntat o realitate foarte dură.

– Unchiul Andrew îmi reproșează asta mult? făcu Merri cu timiditate.

– Nu, dar este foarte îngrijorat. Este normal pentru un tată.

– Este ciudat, nu l-am considerat niciodată astfel...

Lezlie se opri și se întoarse spre ea.

– Poate este timpul, Merri. Ascultă bine ceea ce îți voi spune.

Treptat și cu delicatețe, începu să-i spună povestea istoria mamei sale și a acelui bărbat pe care-l cunoscuse întotdeauna ca unchiul ei. Fetița, mai întâi curioasă, se arătă sceptică, apoi izbucni în lacrimi. Dar cum Lezlie continua să o aline, în cele din urmă ridică spre aceasta ochii mari albaștri, cu încredere.

– Așadar, el este tatăl meu? rezumă Merri.

Lezlie încuviință.

– Urmarea este în mâinile tale, Merri. Andrew nu s-a impus în viața ta, pentru a nu o complica. Iar certurile dintre părinții tăi, când venea la Denver, se refereau la decizia de a-ți dezvălui sau nu secretul nașterii tale. Ai auzit asta, uneori?

– Puțin, dar n-am înțeles nimic. Pentru mine, erau doar supărați pe unchiul Andrew...

Fetița își mușcă buzele gânditoare, apoi, brusc, plecă în fugă de unde veniseră. Lezlie întârzie în urmă, pentru a-i lăsa timp să vorbească singură cu Andrew.

Cu coatele pe genunchi, acesta din urmă își ațintise privirea pe pietrișul aleii, pierdut în gânduri. Dar când două picioare mici, încălțate în sandale intrară în câmpul său vizual, înălță capul. La doi metri de el, Merri îi cerceta cu intensitate chipul.

– Este adevărat ce mi-a povestit Lezlie?

Andrew dădu din cap și fu surprins s-o vadă înaintând spre el. Îl cuprinse în brațele plăpânde, plângând, în timp ce el o strângea cu înflăcărare, de-abia îndrăznind să creadă în atâta bucurie. Lezlie se apropie încet, cu un zâmbet liniștit pe buze.

Când în sfârșit Merri încetă să suspine, alinată de cuvintele încurajatoare ale lui Andrew, acesta se ridică în picioare lângă ea. Lezlie se strecură lângă umărul său liber și se îndreptară spre mașină. Merri privi perechea cu curiozitate și spuse cu un aer vesel spre tânăra femeie:

– Cred că și el te iubește mult.

– Spune mai degrabă că o iubesc și atâta tot, o corectă Andrew. Și-ți datorăm foarte mult, Merri, deoarece fără tine nu ne-am fi întâlnit.

Se aplecă pentru a o săruta pe frunte, apoi făcu la fel și cu Lezlie, cu ochii strălucind de recunoștință.

– Formidabil! exclamă fetița. Ar putea oare să devină noua mea mamă?

– Asta mi se pare o idee excelentă. Ce crede oare psihologa noastră?

– Sunteți doi la unu, mă supun majorității, glumi Lezlie. Și dacă vom trăi într-o lume democratică, votez pentru a petrece weekendul la Denver, în loc să ne întoarcem astăzi.

– Oh da! întări Merri.

– Doi la unu, exclamă Lezlie către Andrew. Am câștigat.

– Oricum, eu nu pierd nimic, replică acesta bine dispus. Dar va trebui să discutăm povestea asta cu democrația...

Se întoarse spre Lezlie pentru a pecetlui acordul cu un sărut, întrerupând scurt orice protest. Merri, instalată deja în Ford, privea scena cu gura căscată.

– Mai bine să te obișnuiești cu asta, dragostea mea, șopti Andrew. O va face și Merri. Sunt o fire foarte afectuoasă și nu intenționez să-mi stăpânesc impulsurile.

– Cine ți-a cerut-o? ripostă Lezlie sărutându-l.

Ca și lui Merri, viața îi oferea o a doua șansă, o nouă dragoste. În sfârșit, viitorul se arăta plin de speranță, între cele două ființe pe care le iubea.

Andrew demară și părăsi cimitirul, fără să-i lase mâna. Pe bancheta din spate, Merri făcea cu bucurie mii de planuri ale vizitelor de efectuat în timpul sejurului lor.

Nu vor avea niciodată timp să le facă pe toate, gândi Lezlie, dar ce importanță avea?

Își va făuri o comoară de amintiri cu Andrew și Merri și poate cu alți copii ai căror ochi vor fi albaștri ca azurul, sau cenușii și părul blond ca grâul, sau roșcat? În fiecare zi, memoria sa se va îmbogăți cu aceste pagini care se vor adăuga celor precedente, unui timp trecut, dar niciodată uitat. Fericirea ei va fi completă.

Sfârșit